

Telion Chica

הלבשת תינוקות תפרון-שיקה

מבצע הנחות ומתנות של רבלון/אולטימה

ש"ח 30-ביכשי מוצרי רבלון/אולטימה מ-30 ש"ח ותקבלי תלוש זיכוי עד 20% מערך הקניה

כותנות לילה ופיג'מות

שרות ללקוחות המשביר לצרכן קניה באשראי עד 12 תשלומים

פרטים בבתי הכל-נו

על קניה מ-**150** ש"ח תקבלי יום כיף ברבלון-יעוץ, איפור,טיפוח וכן בושם "ביל בלאס" **רוינם!**

והים: MORE אנחנו משקיעים יותר.

לומים עיד מובטחת אספקה לפני תחילת שנת הלימורים

^{וק} ל*ש*ל פיוה יצראכרט, ועד 12 תשלומים בייוזה עדיףיי ובישראכרט בחניות הו

מולות המפעל: מדוח-תקוד, קרית אריה, רהי אמעל 31.9221216 (מתוח במוציש). תראביב, שלנים 20, בנין מרבוים. 22729-03. בתבידה, הרצל 92, של. 22028-030 (רחיטי ברוש).

אב תשלומים

לישוריי מגוון חדרי ילדים מקקימים, בחם מיטות נוער, שולרונות כתיבה, שידות, ספריות

רחיטא יי**בוריי** מיוצרים בשיטונ חיישלייף לקיי

ניונן לרכוש את החודר כמערכת אחת, או לקנות פריטים אחדים ממעי. אפשר בצבע אחד אי

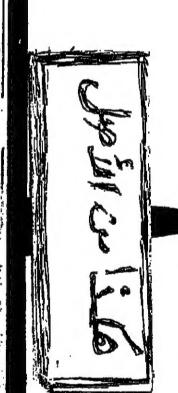
תנחוגה אצק יצרני הרחיטים המובילים

בשילוב של מספר צבעים. חכל לפי טעמון

ארונות בגדים ועוד.

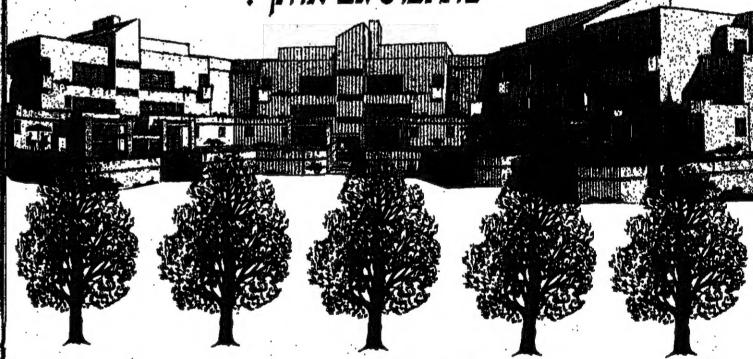
באירוכה

ייהיופי והסגנון בהם גדלה ילדתך, יעניקו לה טעם מעודן יותר. איי.

שכונת מגורים חדשה ברעננה שתתפוס גם אותך!

כאחר חדש, אל מול הנוף הפחוח, ממוך לפררסי השרון הריחניים, הרחק משאון העיר וקרוב אליה -מקימה עחה רמס פרויקס בניה חדשני רחב־היקף : נווה רענוה.

נווה רענה, ההולך ומוקם כלכ אוירה כפרית שקטה רעמירו־ידק - מהווה חידוש מרעגן כנוף המגורים של רעננה.

בנות רענה - בנינים מדורנים של נ קומות וכנין כן 4 קומות עם פעלית, כולם בסגנון מיותר, כתכנון מקורי 1 בקומת ניפור מעולה.

לכחירתך מבחר מגוון של דירות בגרלים שונים -3 חררים עם גג צמוד, 3% ו־4 חדרים 1"דירות וילת" כנות 44 חדרים עם נינה צמודה.

הדירות מצעות כמסגרת תכנית הבניה של משרד הכנד והשיכון, הכוללת את ציבור הזכאים; ★ זוגות צעירים ★ עלים חדשים ★ הטכת תנאי דיור ★ כעלי תכניות מח"ל וכר־מצוה ואחרים.

process, b

נווה רעננה חלקת הכפר הקטנה שלך בעיר.

חשובו רמט נותנח לך ערכוח בנקאית צמודה ואחה יכול להיוח שקט.

רמט מציעה למכירה קוטגיים ודירות גם כיכנה. נתניה, רמלה וירושלים

46 שנות אמינות, יציבות ויוזמה בבניית אלפי דירות, מבני ציבור ופרוייקטים גדולים בכל תחומי הבנ^{יה}

מין בתמוז, תשמ"ח 8.7.1988 כ"ג בתמוז, תשמ"ח 9.88 פ ב"ג בתמוז, תשמ"ח 1988 פ ב"ג הזכויות שמורות ל"מעריב" This Magazine is a Supplement to Maariv International Edition

> אַלִּימל'א שלי טימה קרמון

מתים לחיות ינון שנקר

> עקור מיכל קפרא

מסכנים העשירים זוניתן נפן

חבר שלי, מייקל דוקאקיס איה יאס

יול סופשבוע, למדבר אחה"צ מייל פרידלגדר

ג'יני של הכרישים אביכה מץ

שטח פרטי, שלמה גרוניך נורית ברצקי

> קמונה אינטימית. חת בקי

ער כמה הוא גרמני חדעני

לאכול בחוץ

המשיח כריסטיאן יהדיה הגוך

שיפורים מאיר עוזיאל מטראנז ינאל לכ

היים ואוהכים השר אבידר

הורוסקום חת אלי

מעריב לילדים

נפעו: עם חברישים, במעמקי ים שוף. ראיון עם תווקרת פופ' יוג'ין קלוק, עמ' 28.

מור: עמי דור־און פניה עורך: דניאלרו בוקשטין עניה עורך: אורית הראל שון נפיז עורם נאמן

מעצות אורלי אנשל, יעל דנורן, נטע גרינשמן מדעות: אורז דגן

5 Biaeaig

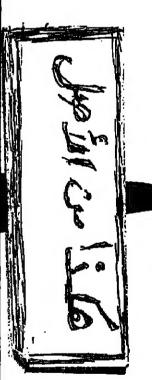

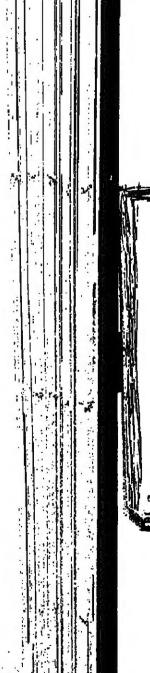
קיץ 88 ...הולך להיות קר. מונני קונקורד נוחתים. על צוות הפיתוח של חברת "אירום" הוטלה תשימה לפתח וליצר את זור העתיד של המוגנים המפוצלים. הקונקורד הינו

עם רמת קירור גבוהה ביותר המתאימה גם לאיזורים החמים ביותר בישראל.

כוכב הקור

. .

...

Biologica 8

מאת סימה קדמון צילם: שמואל רחמני

המשטרה בראשון לציון. על גופה ופניה היו שריטות, תכורות וסימני כוויות. היא היתה מפוחדת מאוד ונראתה מורעכת. בתירורתה שליוותה אותה, סיפרה לשוטרים שהילדה הוחוטה בחדר סגור, ואמה ואחיה היו מתעללים בה בקביעות. מכים אותה, שופכים עליה מים רותחים, מכבים עליה סיגריות. מרעיבים אותה. פעם זרקו על רגלה משור.

השוטרים האכילו את הילרה. החלה חקירה משטרתית. האם והאח נעצרו ושוחררו בערבות.

"התופעה של אשה אלימה", אומרת ד"ר שרה כן-דור, קרימינולוגית קליגית, "לא מסתדרת עם הרימוי שיש לנו על נשים. היא נתפסת כתופעה חריגה, מוזרה. אנחנו הרי גרלנו על הרימוי של האשה הרצה, החלשת, העדינה. המטפלת ומשגיחה". אכל ד"ר בדרוד, מרצה לקרימינולוגיה באוניברסיטת בראילן, קרימינולוגית קלינית בכירה במרכז לבריאות הנפש, עוסקת בטפול נפשי באסירות בבית הכלא "נוה תרצה" ובטפול בעברייני מין, היתה עדה לתופעות רבות של אלימות של נשים, וכין נשים, והופתעה – היא אומרת – מהמירה הרבה של האכזריות שהיתה בה. "ראיתי שערות נתלשות, נשיכות, שריטות וצכיטות. זה הפתיע אותי. כספרות, הנושא של אלימות נשים כמעט ולא קיים. והמעט שנכתב - נכתב בידי נשים. כשהתחלתי לקרוא בנושא של ויקטימולוגיה (תורת הקורבן), גיליתי, שכנושא של הכאת ילדים, במרבית המקרים המכה היא האם, ולא האב".

.

צילוי זה, מודה ד"ר בן דור, הפתיע אותה מאר. "יש בתופעה הזו משהו פודוכסלי. קודם כל, בתפיסה שלנו את המין הנשי, הרד, הפאסיכי. ומעבר לוה, בעובדה שיש אתוז כליכך גבוה יחסית של נשים שהן אלימות בבית, בתוך המסגרת המשפחתית, ואינן אלימות בתרק. בתברת. הרי בררך־כלל, אם אדם הוא אלים, זה יכוא לידי ביפוי בכל פיני מסגרות של חייו".

ד"ר חניתה צימרין, יו"ר האגורה להגנת הילר, מאשרת את קביעתה של בודרור. ירוב הפגיעות של ילרים נעשות בידי נשים, אמרות ולא על ידי האכות. אפשר לומר שלמעלה מ־60 אחרו של פגיעות בילרים נעשות על ידי אמתות. 60 אחוז מכפה? מ־24 אלף ילדים מוכום. ואלה הם ויק המקרים שאנחנו יודעים עליהם. יש הרבה מאור מקרים שאינם מדוווחים". אכל לדבריה של ד"ר צימרין, אין זה מפתיע שהאלימות בעשית בתוך הבית ולא מחוץ לו. ירוכנו אלימים יותר במסגרת אינטימית, ופחות בחוץ, באוכלוסיה שלנו יש לחץ ואחריות גדולה על נשים כלפי הילרים. התפקור החינוכי של גירול הילרים מופל על האם, וכשתנכרים עוורים, זו דרי עשיית טובה לנשים זהן סיר לחץ דיר בן־דוד עשתה עבודת מחקר בנושא אלימות נוראו שבתוכו נמצאת האשה".

אלימות נשים כלם ילויהן מאשר של אבות, נובעת בשים ובסיבות לה. לרעה צימרין, מהעוברה שנשים, הרבה יותר מגברים, היו קיבות של פנישת מיניות בילרותן והן מחבות

לשני ארבס שנים הוקשרה אשה האנווה להננא בילרום מנוצעות ביר נשים".

לרנריה של ד"ר צימרין, זהו מקרה טיפוסי של של האם היתה בנקורה שכה לקח האב את הילרה ללונה פארק. "היא אמרה לעצמה: ער שהילרה נולרה שאם הילרה לא תהיה, בעלה יאהב אותה שוב".

ישראל, בשנה 1985, הגיע שיעור הנשים שהואשמו כעכירות הריגה ורצח ל-6.5 אחויים מכלל הנשים העברייניות, כעוד ששיעור המואשמות כשור הוא רק 3.8 אתוזים. המשפחתית, המריץ אותי לבדוק את התופעה

נשים, כה היא בודקת תאוריות שונות בספרות

(חמשר בעמוד הבא)

הן עושות זאת פאכזריות הרבה יותר גדולה מהגברים. כי האשה, כך אומרת התיאוריה היא פעל

חילר היא מישרה על מפשים איומים שנעשים בנית הן שורטות, נושכות, תולשות שערות וצוכטות. הן הולמות ודוחפות ומכבות סינודיות על ול שוח מכות, נשים אלימות, הסטטיסטיקה מלמרתו יש יותר אמדות מארות מבים. וכשהן מכות, ואין היא יודעת איך לפרוק אלימות. מה וש לאמא שביא מוביצה הסברים אחרים לאמת מועועת.

פני כשבועיים הגיעה ילרה בת 15 לתחנת שכניה. האם מכה את ילריה, צועקת עליהם ומוניחה אותם. היא התקשרה בפעם זו, משום שהאם פצעה את בתה עם שבר של בקכוק. ד"ר חניתה צימרין הזמינה את האם. "זו היתה אשה צעירה, בת 27, שכאישיותה היתה ממש ילרה. אשה שלא לוקחת אחריות. לכן שלה היה תור לרופא שחיכו לו זמן רב – היא לא הלכה. הההסבר שלה היה 'שכחתי. או מה'ו או 'שכחתי להכיו ארוחת צהריים?. היא לא שלתה את בתה לגן, כי היה לה משעמם לצפות לבר בטלוויזיה. טפול שעברה האשה העלה, שהאשה היתה ילודה מוכה. ילרה שתמיד נדרשה לתת. אכיה ואחיה דרשו שתשרת אותם. אם לא עשתה את זה, חטפה מכות. בגיל 17 ברחה מהכית ונישאה, כרי לקבל חום ואהבה. אלא שבעלה, גם הוא שפוס ילדותי, שכומו לחץ היה בורח אל אמו. היא חשבה שאם יהיו לה ילרים, יהיה מי שיאהב אותה". אם אלימה, שבו נעשה היפוך של תפקירים. במקום

שהאם תתמוך, תאהב ותחוק, היא ציפתה שילריה יעשר את זה לה, ילריה לא עמרו כמטלה הכברה. ההתפרצות הוא אהב אותי ופינק אותי, ולקחה את הכקכוק בכוונה להרוג את הילרה. כן, ממש נסיון לרצח. כמחשכה,

הסטטיסטיקה הפלילית, לדברי הד"ר בן-רוד, מצכיעה על כך שחלקן של הגשים בקרב העבריינים הוא נמוך מאוד. שכיחות הנשים שביצעו עבירה בארצות הברית קטנה פי תמש משכיחות הגברים, וכישראל קשנה פי שבע. בשנת 1986, למשל, היו בישראל 7000 אסירים גברים לעומת 100 אסירות. "המפחיע", אומרת בן דוד, "הוא סוג העבירות"

המשמעות של נתנן זה היא, שעבירות האליכנות אצל נשים, בניגוד לגברים, גבוהות כמעט פי שניים מעבירות של רכוש. "נכון שמרובר על שכיוות גמוכה" של ענירות המכוצעות על־ידי נשים", אומרת בן־דור, "אבל ממצאים לגכי תופעות חברתיות אחרות הקשורות לאלימות נשים, כמו הכאת ילדים ואפילו בעלים, מצביעים על כך שאין מרובר בתופעה שולית שניתן להתעלם ממנה. המער הנרול בין אלימות של בשים בתוך המשפחה לבין אלימות פחוץ למסגרת

סיבה נוספת לכך, שיש יותר שכיחות של וכפסיכולוגיה, שעוסטת בתופעה של אלימות אצל

התוסעה של ילרים המוכים בירי אמוחתיהן נחקרה, לרבריה, כארצות הבריח. מירגם מייצג את, הפגיעה הזור במהלך חייהה "אות הדרכים שנעשה ב־1980 מעלה, כי על כל 100 ילרים מוכים, לתתמודד עם תחושת הפגיעת היא הודהות עם ביל זו אוווים מהמקרת ואמהות הן המכותן לעומת התוקפן אתה הנפר לפוגע. זוחי הדרך של הרבת 10.1 אחוים של אכות מכים. "זה אומר", מסכירה ר"ך מהנשים שהיו קורבנות של אלימות לחתמורר עם בדרות ששיעור האמהות המכות גבוה ב־75 אתוים תחושות הסחר, רגשות האשם, הבעם הכושה והסוד משיעור האכות המכים. גם כמחקר שגעשה בקנדה 'מ־1980, נמצא שרול הפגיעות הפיסיות הרציניות

9 BIREDIO,

ד"ר חניתה צימרון: "על גבר אלים אומרים שהוא תוקפן. על אשה אומרים שהיא היסטרית"

וגית לב־ארי, קרימינולוגית ומנהלת מרכז נעמת לאלימות כמשפחה, אומרת שדבריה של ד"ר בן־דוד הקפיצו אותה. "השאלה היא", היא אומרת, "מי עשה את כל המחקרים האלה וכאילו שיטות כדקו אותם. וזה סימן שאלה גדול מאור". לדכריה, מתוך 1200 פניות טלפוניות כשנה שמגיעות למרכז נעמת, יש ארכע פניות כלבד שֶל גברים המתלונגים על אלימות של נשותיהם. ומתוך הארבע האלה, 50 אחוזים (שתי פניות) מדברות על אלימות נפשית, ר-50 אחוזים על אלימות פיסית. "וגם אם נצא מנקורת הנחה", אומרת לב־ארי, "שגברים מתביישים לפגות, הרי שהפרופורציות מדברות בעד עצמן. במיוחר אם גביא בחשבון שמתקכלות גם פניות

בם לאנורה להגבת הילד לא מגיעות פגיות של גברים. פעם התקשר לאגורה גבר, שאמר שהוא יורע שהוא לא התקשר למקום הנכון, אכל סיפר שאשתו מכה את הילרים. הוא הלך להתלונן כמשטרה, וכשחזר, חסף גם הוא מכות ממנה. "בחכרה שלנו קיים עריין הטאבו של המאצ'ז, שלא יעיו להציג עצמו כמי שקיבל מכות מאשה", אומרת ד"ר צימרין. "אכל אני משוכנעת שגם גברים מקבלים מכות מנשותיהן. אין לשום מין מונופול על אלימות. אלא שהגברים פשוט

מלישכת דוברת משטרת מהוז תל־אביב נמסר, שאכן אין להם נתונים לגבי ילרים ובעלים מוכים. יש רשימת תיקים בנושא נשים מוכות, אבל אין רשימות נפררות לגני הכאת בעלים וילרים, אלה נמצאים תחת תכותרת "תקיפה", הכוללת תקיפות מכל הסוגים. מסיבה זו גם לא ניתן לדכר על שכיחות של תלונות מסוג זה. גם יחושוע גולדאפפל, עוזר דובר משטרה ארצי, לא מכיר נתונים בנושא זה. הוא עצמו, עכד פעם בחקירות, ומודה שתלונה של גבר לגבי אלימות של אשה היתה חריגה.

ד"ר בדרור מספרת על מקרה שאירע לפגי מספר שנים, לזוג שחיה בהליכי גירושין. "הגבר במשפחה היה פאטיכי יותר. כשהאשה היתה מתפרעת, הוא היה מגיב בפאסיכיות אגרסיבית, כלומר הימנעות מתגובה. שתיקות. הטתגרות. יציאה מהכית. כאתר מהוויכוחים. כשעמר לעווב את הבית, זרקה עליו אשתו צנצנצת, אותה. הוא הגיע לתחנת המשטרה מוכה וחבול. לפני שנרשמה תלונה, חוא נשלה לקבל עזרה רפואית. כשחזר, ורצח לרשום תלונה, אמרו לו שוח בסרר. שאשתו כבר היתה והתלונגה שהיכה אותה. רק לאחר התערכות של עורך דין הסכימה המשטרה לרשום גם את תלונתו".

התחום של האלימות המשפחתית, אומרת בדרוד. מוכר וירוע כ"נשים מוכות". "ואני מציעה להמשיך כשמסתכלים לתוך הרינמיקה המשפחתית - כלי לחתייתם למי אשם או מי התחיל – רואים שאחון וווא מאוד נכוד".

אלה אחיזה במציאות. "אני מקבלת דיווחים על נערות שמוכות קשה על־ירי אכיהן. ילדים בדרך־כלל מרווחים על אלימות של אבות. אני עוסקת באלימות בבתי הספר, והאלימים הם בעיקר בנים. אם יש אמהות אלימות, אלה הן כאלה שקבלו מכות בתור ילדות. אם מכה היתה ילדה מוכה".

את הסיבות לאלימות של נשים, בהסברים ביולוגיים. "לפני מספר חודשים, בארצות הברית, זוכתה אשה מרצח, לאחר שההגנה טענה, שהסיבה לאלימות היתה הורמונלית. מתח לפני מחזור ושינויים במאזן ההורמונלי. נכון שבמקרים בודדים אפשר לתת את ההסבר לתופעה של אלימות על רקע של הוסר איוון הורמונלי, אבל זה לא יכול לתפוס לגבי כליכך הרבה מקרי אלימות של נשים".

ר"ר בן־דוד מספרת על מכרה שלה, אשח

ברנית לכדארי מבעמת, שוענת שאין לגתונים " להננת חילו מסומל חים ילו עם פניעות קשות, והוא

בבתי החולים כארץ, אומרת כן־דור, מכירים היטב את התופעה. אמא מבוהלת מגיעה לחדר מיון ואומרת שבנה נפל מהמטה ושבר את היר. בצילום רנטגן מתברר שיש לו כמה שברים, מה שמעורר את החשר שלא בריוק נפל, אלא שעזרו לו ליפול.

בעבודת המחקר שעשתה, מהפשת ד"ר בן־דוד

"יש עדיין הטאבו של המאצ'ו, שלא יעיז להציג עצמו כמי שקיבל מכות מאשה, אבל אין לשום מין מונופול על אלימות. גברים פשוט שותקים"

תרכותית ומשכילה, הממלאת תפקיד מכובר בחברה ציבורית, גשואה לגבר מצלית, יש להם שלושה ילדים וחם מתגוררים כבית יפח באחר מפרוורי תל־אביב. יום אחר היא התקשרה אלי ובקשה ממני עזרה. היא סיפרה, שכשבנה חבכור נולר, הם שמחו מאור. בילד השני, קיוותה מאוד לבת. נולד כן. מהרנע שהכן הזה לתת לו תשומת לב. אבל זה היה עדיין בשליטתה. אחרי שלוש שנים נולר בן גוסף. כשהבן הקטן התחיל ללכת לגן, חחלה האם להטיל משימות רכות על כנה והתחילה לחכות אותו. הוא התגוגן, אכל לא היכה האמצעי, למרות נילו חצעיר. כומן האחרון היא התחילה להכות אותו. לסגור אותו כבית שימוש. זמן סצר לסני שהתקשרה אלי, היא היכתה אותו כצורה כליכך חמורה, שירד לו דם מהאף. פעם אפילו דחפה אותו מכל המרונות. היא היתה מאוד מבוהלה. ביקשה בך, קשה להטביר את התופעה רק על רקע של הציעה עזרה. שאלתי אותה מה אומר האב. חיא אמרה שחיא או מחלת נפשי. חושבת שהוא לא מודע למה שקורה. ואם הוא היה יודע, הא בטה היה מנדיק אותה. אומר שבטה זה מגיע לו. אבל חיא מרגישה שחיא מכח את הילד לא בגלל ולהתייחס לוה כך. בגלל ההברלים ככוח הפיטי, "שוח מגיע לו, שהוא לא בסרר, אלא שכל חמתה י תתוצאות חמורות לעין שעור לגבי האשה. אבל יוחעומס שחיא מרגישה, מוצא פורקן כשהיא מכה

להתייחס למי אשם או מי התחיל - רואים שאתו ד"ר חניתה צימרין טוענת שתוקסנות כלפי אישיותיות. בספרות, במחקר ובעבודה חקלינית יש חנשים שמשתמשות באלימות, להתקסה או להגנה, ילדים קיימת כבל שכבות האוכלוסיה, ללא הבדל קשר בין תסכול לבין תוקפנות: אבל המכול האול ברמת הכנסה, רמת השכלה ומעמר חברתי, "באגורה ביום מורו, לא גוהם סיבתי, אשה עם נעיות שהיוה

בו לשני רופאים. אפשר למצוא ילדים כאלה מ כשכונות מצוקה וגם בהרצליה פתוח". אשה מרקע חברתי גבוה פנתה לאגורה להנוו

הילר. "ואני מרברת" אומרת ד"ר צימרין, "על אה שהיא מהרמויות המוכילות ככלכלה הבית שלה הג נהדר, הילדים מסודרים ולבושים בטעם טוב, אפו חברה מעולה. הכל מעורר קינאה. היו כל חומן מקדם שילריה היו נחבלים. נפצעים. האשה היתה מגיעה ע ילד שרגלו נשברה לחדר מיון, אומרת שנמל מהמדרגות וכולם האמינו לה. היא הגיעה אלינו. אמה שאינה מבינה מה קורה לה. שהיא תסרת סכלנות. הא היכתה את כתה בת השנתיים בחגורת עור עם אנם מתכת. ילרה כת שנתיים. אמרה שכל לילה הא מחליטה שמחר תהיה אם טובה יותר, והדבר תראשון שקורה לה בבוקר זה שהכל מציף אותה. והיא מתחלה המכות, מספרת ד"ר צימרין, חזרו בעיקר

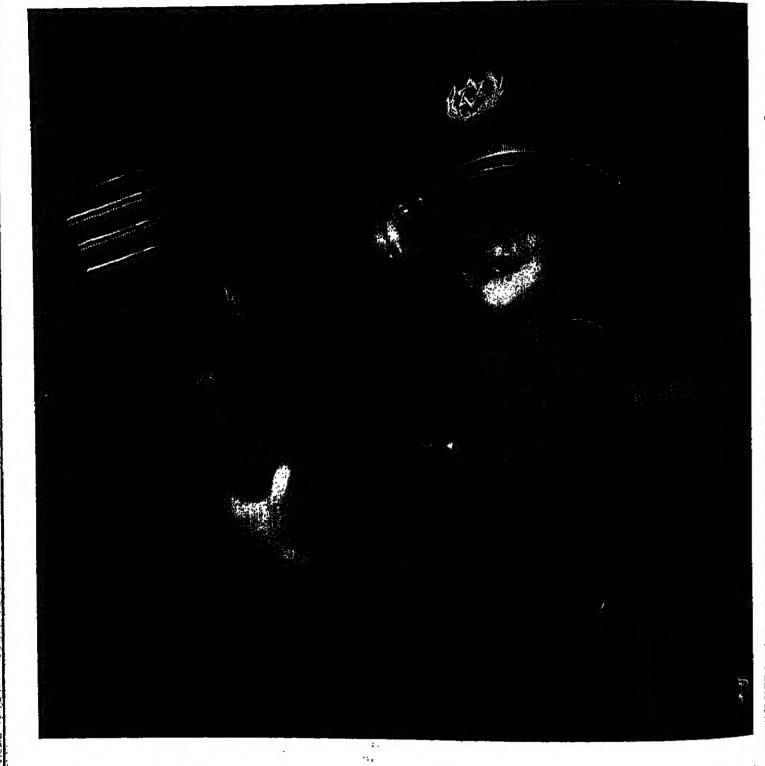
בסיטואציות שקשורות כלכלוך. השטיח התלכלן, השמלות של הילרות התלכלכו, משהו נשפך. "מאחר האשה הזו מסתתר ספור של ילדה שהיתה סינחלה היתח לה אחות שהיתה תמיד תולה, שקיבלה או כל תשומת הלב, את הבגדים היפים, את האוכל הטוב הא היתה הולכת עם בגדים ישנים, והיתה משרחו של המשפחה. עושה קביות, מטפלת, רואגת. מה שוקח ילר חורי. כל השנים היא קינאה באתחה היא גילתו שהדרך היחירה שלה לקבל איזו שהיא התייהמה בבית, זה להיות טובה. לעשות את מה שאמא מבקשה היא ויתרה על עצמה כדי לחיות מה שאמה וצתה שתהיה. אמא שלה היתה מאוד אלימה, והאמוות הוכה להיות עבור אותה אשה סימן של אלימות. ולהיות לג בסדר, כלומר מלוכלך ודברים מסוג זה משמעותו

היא ציפתה מבתה לעשות את מה שהיא היוה צריכה לעשות תמיד. להיות טובה. ועבורה להיות אמא, פרושו להיות דומה לאמא שלה. וכשהילוה היהו לא טובה, היא היכתה אותה, רחפה אותה בברוטאליוה, זרקה עליה מאפרה. ההופעה שלה היתה לאינשית חופעות מתייטות, תספורת קצוצה. היא ניסהה לסוק את הגשיות שלה, כאילו כך היא מוחקת את האמחת שור האלימות. כי להיות אמא, פרושו להיות אליפה והיא לא חבינה מה קורה לה היא אמרה שרצחה או הילרים, שהיא אוחכת אותם, אבל היא לא יכולה

לשלוט על חיד שמרכיצה לחם כל הומף. כאגודה להגנת חילר ניסו להוכנים הילרות שלה. להתחבר אל כל הממלים שיביו לנוח את האמהות וחגשיות שלה מחסמל של האמוף ותנשיות של אמה. "הצלחנו כזה", אמרת צישלים "ומרגע שנפתרה חבעיה של הזיהוי בספלים הי הפכה להיות אמא נחררת".

מחקר שלה, מנסה דיר בדרוד למצוא המו לתופעה, בתאוריות פסיכולוגיות של אלימות, שהיא על רקע של אינסטינקס א תכונה מולדת. "כשבדקו את הסיכוה לאלימות אצל נשים, רצה, הריגה, תקיפות וכר. התברר שברוכן היו אימשולסיביות, בלתי מתוכנות ועל רקע רגשי. כו כומן שאצל הגברים, זה הרבה יותר מתוכנן ועל רקע חומרי. וכאן היתח לי בעיה נוולה האשה, טענו שלאשה יש נטיה מווכיסטית: מוזמ' הלנה דויטש, פסיכואנליטיקאית ירועה, טוענת שהפאסיגיות והמזוכיזם חם יסוד מולר אצל האשונ ואם ננסה להמביר אלימות נשית על רקע של הזמים, אנתנו לא צוערים על קרקע בטוחה. בספרות", טוענת כן דוה מסבירים אשה אלימה כמופרעת. חולת נפש, והסעה היא, שאשה נורמלית אינה אלימה. במציאות זה לא

נם ריר חניתה צימרין שוענת שההתייחסות לאלימות של נשים ושל נברים היא שתה יעל נני אלים טוענים שהוא תוקפן. אלים. על אשה אומים שהיא היסטוית. בורבה מאוד מקרים של אלימות פל נשים מרובר כאישיות מסיכופסיתו לחצים כח" היומיום יכולים להיות גודם מורו, לוצצאת נפיח

אבא שלי הכי טייס בעולם

אום רואים את אבא שלי בתמונחו סובלא רואים תרבה ממנו אבל יש לי תרבה מח לספר עליון .

אבא שלי חוא קברניט ותיק באלעל. לפני זה הוא היה טיים בחיל אוויר. אבא שלי יודע את חדרך לכל מיני מקונצות רחוקים ומענוינים בעולט ואפילו לאפריקה חוא טסו

יש לו המון ספורים על החברים שלו מחעבודה: כאלה שטסים איתו וכאלה שמכינים את המטוסים לטיסה, בודקים אותם ומטפלים בחם.

תמיד הוא אומר שאלה חברה שאפשר לסמוך עליהם בעיניים עצומות. אז כל פעם שעובר מטוט של אל על בשמיים אני עוצם את העינוים וסומד עליהם. על אבא שלי ועל. החברים שלו ...והחברים שלי קצת מקואים. לא תנחשו מח אני רוצח לחיות כשאחיה גדול.

ピレブレタレフベニ

"חָולי איידס אינס מצורעים. אנחנו יכולים להיות החברים שלכם, הבנים של הקרובים לכם ואנשים שחיים בסביבוזכם. אנחנו זקוקים לשיפול, לחתיכה ולסיוע. ואנחנו לא דוצים לתוח". וורן ג'נסן, אחד תשלושה צעירים שהאירו באור כואב את העשיפה המחקריח, היבשה, של הכינוס העולוני הרביעי בנועוא האיידם שנערך לא מכבר בשמוקהולם. בראיונות ואיוחדים ל"סופשבוע" הם מזכירים שאיידס זה לא דק סשטיסטיקה ותקציבים. איידס זה אנשים צעירים שתנסים להיאחז בחיים עד שיגיעו פריצות הדרך הרפואיות ממכוני המחקר והמעבדות. מאבק לחיים.

כתב וצילם ינון שנקר

ורן ג'נסן עשה דוכו כצערים איטיים אל דוכן הנואמים ליד הכמה המרכזית, באולם מספר 8 של מרכז הכינוסים חענק בשטוקהולם, בירת שווריה. חולצת הפסים שלבש ניסתה להסוות מעט את מבנה גושר הרוה, אך מראה שני הסגיר את העוברה שבאחרונה ידד מאוד במשקלו. הוא לא אחז בידו דשי נאום וגם לא שיקוסיות או שקפים מכנים מראש.

"אני מבקש לרבר אליכם ישר מהלג", אמר הכחוד הצעיר מקנדה לכמה עשרות היושבים באולם שהביטו בו במכם מסוקרן. 'אני מייצג קבוצה של אורחים קנריים, נברים ונשים, החולים באיירס. אני לכם על השעולות שאנו עושים כדי להקל על סיכלם של חלי ושיירם כוונקוברי, הספיק ג'נסן לומר את המשמם השני ברבריו, בטרם צעק לעברו גבר שמנמן, לכוש חליפה, ממקום מושבו כשורה השלישית באולנה "אתה כנראה לא יורע את התכודל, בחור, אבל אתם בודאי נושאי נגיף האיירס, ולא חולים

וווין ג'נסן לא שינה את מון דיבורו השקט. ווא הפנה מכט הרור אל המומחה מן השורה השלישית האטר בשלווה גמורה: "אני יודע את ההברל בין להיות נשא של נגיף האיירס לבין משמעות היותך הולה

(חמשך בעמוד תבא)

13 BIDEDIO

עונש מאלוחים להומואים".

השיניים שלי גילה את המחלה לראשונה. הוא זיהה

משחו כלוע, שלח אותי לבצע ביופסיה, ועל הרופא

הקבוע שלי הוטלה המשימה – לכשר לי את הבשורה

עצומה לי לחיותי, כמה ומן עוד נשאר לי לחיותי,

שאלתי שוב ושוב את הרושא. באותו לילח לא יכולתי לישון. בכיתי כל הזמן. הייתי בריכאון נורא. אבל

בבוקר הרגשתי שאני חולך להשתחרד מן המצב חות.

פתאום כאה כי רוח חדשה. אמרתי לעצמיו 'אני לא

הולך למות מזה. אני רוצה להיות אחור מן הניצולים'.

אתה יודע, ואייוים יכול לחיהפך למחלה מטופלת, כמו

סוכרת. ואני רוצה להישאר כאן, איתכם, עד שיגיע זמן

הטיפול הזה. שנתיים ותשעה חודשים אני כבר מחזיק

מעמד עם איידס, ואגי יורע כתוכי שאשאר עוד,

שאשרוד זמן ממושך יותר. היה לי מול שחבר טוב שלי

סיפר לי על דברים רבים שניתן לעשות עם איידס:

מדיטציה, הסדתת מתחים, דיאטות מתאימות, גיבוש

ודינלי וויים הרשים – אמצעים אלה ואהרים סייעו לי

הרכה שנים. על השלב הוח התגברנו. כשנורע שאני

היום כבר הסתגלה. היא רוצה את הטוב ביותר בשביליו

"במשפחה שלי יודעים שאני הומוסקסואל כבר

"רוב האנשים החולים באיירם מפחרים לומר

שחלו, אפילו לבני משפחתם. אבל למעשה אנחנו

לצאת מן המשבר".

כיצר הניכה המשפחתה

תרופות חדשות, טיפולים, כל מה שאפשר.

"נכנסתי להלם. התחלתי לבכות. חייתי בחרדה

(המשך מהעמוד הקודם) הגבר בחליפה התכווץ במקומו. כאולם גראו אתרים הגעים בכסאותיהם כתוסר נוחות מסויימת. כמה מהם, ראיתי קורם שהחלה הישיבה, לחצו את יריו של באוקטובר 1985 איבחנו אצלו לראשונה את המחלה. שלוש פעמים כבר חלה בדלקת הריאות האופיינית לתולי איירס, ובגופו גם אוכחן הסרטן ע'ש קאפוסי. כיום הוא מטוסל באיי.זי.טי. (AZT – תרופה

"חולי איידס אינם מצורעים. הם יכולים להיות החברים שלכם, הכנים של הקרוכים לכם כיותר או אנשים שחיים כסכיבתכם. אנחגו זקוקים לטיפול, לתמיכה ולסיוע. הקבוצה הקטנה שלנו בוונקובר מנסה להיות משענת לתולי האיידס בעיר. אנחנו, שבינתיים מצליחים להחזיק מעמר מכחינה פיזית ונפשית למרות המחלה, מנסים לעזור לאחרים על־יד הקמת קכוצות תמיכה, שיחות אישיות, הקמת ספרייה ואיסוף מידע על טיפולים ותרופות חדשים מכל מקום בעולם".

יורז במסדרוז.

נחנו לא רוצים למות. אמא שלי לא רוצה שלי לא רוצה שאמות. היא' רוצה את הטוב ביותר בשבילי, ממש כפי שאני מאחל לעצמי. אתם מסתכלים עלי, ואני נראה בסרר. זה בגלל שאני משתדל. אני משתדל לחיאחו בחיים כמח שיותר ולחכות לתרופה או לטיפול הגואלים, ואתם כאן כאולם, כמו יתר אנשי המחקר, המדע והרפואה, חייבים להבין כי לאיידס יש פנים. הפנים שלי ושל החברים שלי ושל כל אלה החולים באיידס ונאבסים על הייהם. לא רק המספרים והטבלאות והנבואות, אלא גם הפנים, הפנים שמאחורי האיירס, חייבים לרבר".

מחיאות הכפיים הממושכות ביטאו את תחושת היושבים באולם. וורן ג'נסן קנה את ליכם. כן 35, מייטר "קבוצת וונקובר של אנשים עם איידס" בה הוא עובר כמתנרב, ובעל עכר מקצועי כתחום המלונאות, וורן ג'נסן הוא אחד מכמה עשרות חולי איידס וכמה מאות נושאי הנגיף שכאו לא מכבר לשטוקהולם ממסומות שונים בעולם להשתחף בכינוט האיידס, כנציגים לכל דכר.

"אחם, אנשי התחקר, התרע והרפואה, חייבים להבין כי לאיידם יש פנים. הפנים שלי ושל החברים שלי ושל כל אלה החולים באיידס ונאבקים על חייהם".

הכינוס חזה נתן מעט מדי רגש על נושאים שסיכוס סואליים. ח'טרים' הרפואי סביב האיידם הוא המרכזי כאן, והבל, כי המדענים יכולים היו להשתמש בנסיוז שלצו, של חולי האיירס, הנמצאים בחזית, בקרב על גילוי פתרון למחלה. יש לנו חילוקי־דעות מסויימים עם הרופאים וחוירולוגים. אנחנו והם ביוור בסיפור הזה, וכדאי היה שיקשיבו לגו ולבעיות שלנו. בכינום כוה וברומיו כולם מדברים על העבר, על אלה שכבר מתו. רצוי שתתעורוו ותתחילו לעסוק באלה שחיים, כי יש רבים שחיים עם איירס. אולי אנחנו אפילו מחווים חלק מן המתרון – ולא רק הלק

וורן ג'נסן נוכק כאיירס ב־1981 או 1982. "אני יודע שקיבלתי את הנגיף ממגעים מיניים שהיו לי עם גברים", הוא אומר בראיון ל'מעריב", 'אינני יודע ממי כדיוק קבלתי את הנגיף, ובעצם אין זה משנה כליכך. ווולה, אמי הגיבה קשה מאור. היא הוכתה בהלם, אבל מי שהרביק אותי במחלה לא עשה זאת מתוך כעם או זעם. קיבלתי את המחלה כתוך אקם של אהבה. גם לו ידעתי מי בריוק הרביק אותי, מה חייתי עושה לאותו ארס? יורת בוז"

הרלצתו כולל את שמו המלא, שם ארגונו וארצו – קנרה. אני שואל על היהומופוכיה, האווירה של את הבשורה, הם מצטרפים למאבק של כל אחר דרישת הומוסקסואלים המחריפת מאוד כיום במקומות מאיתנו להישאר כחיים.

- 24 51 72 קליב גיונט: אוחי".

יהובעתי בטלוויוה בחוכניח על פעילות אנשים נושאי איידס, כולוני. ולסבד שבועות אחרי־כן ניסתה קבוצת אנשים להרוג אותי. הם החקיפו אותי ברחוב ודקרו

סליב ג'ונס, בן גג. נושא נגיםי איידס. פנחל פרוייקט תהנצחה "שפות"

> אחרים בעולם. "אני הומוסקסואל כל חיי. אני רגיל להומופוכיה. מהלת האיידים בותנת בירי אנשים רתיים, פונדמנטליסטים, עילה לבוא ולומר: חנה לכם סיבה טובה מאוד מרוע לא להיות הומוסקמואלים - איירס. הם משתמשים כמחלח כבנשק, גורסים שהיא בעצם "לא אשכח את היום כו כישר לי רופאי האישי על חיותי חולה איירס. זה היה נורא. למעשה רומא

דומוסקטואלית".

מפאריס, המרכז את פעילות הסטורנטים הצרפתים ככל הנוגע לאיידס. לפני הכחירות האתרונות כברשה ווא היה סמנכ"ל במשרד הממשלתי לענייני וכוחה ושא שלו מאוד בדיכורו. התג המתנוסם על רש רואים שיק חמישה עד עשרה מהחולים נתקלו בבעייה נשים (1), ולרבריו מעם גם כיועץ אישי לנשיא מישה א כלשהי עם משפחותיהב. אחרי שבני המשפחה מעכלים בענייני איידס.

(המשך בעמוד 1)

"אתוו יודע, זה לא יקוו עוד וציבה ומן עד שכל אחד יכיר מישחו שיש לו איירס, או חבר שמו מאיירס, או שותף לעבודה, או דור שנדכק במולו. א ייהשך כל עניין האיידם לאנושי מאוד. יחיה קשה לשמר את ההיסטריה, הפחר, האפלייה – כאשר מל עיני האנשים יעמוד מישהו שהם מכירים כאוםן אישי אני כבר איני מתבייש ככך שאני חולה באיידט. צי

ותחלטוו שהתקבלה ברוב קולות ב־13 נמוי 1988 קראה מליאת ארגון הבריאות הפולפי לכל חמרינות החברות בו (166), לכל ואירנונים העוסקים באיידס ולוערות האייוס הלאומיות, לפעול כמהירות ליצירת רוח של הכנה השתתפות בצער של אנשים הנושאים נגיפי איידס א

כבר חולים במחלה. "יש לשמור על זכויות האדם והכנור העצמי של הנגועים והחולים באיידס ולהימנע מכל פעולה של אפלייה או סטיגמטיזציה של אנשים אלה כמהן שרותים, בחענסקה ובתנועה" – נאמר כקהלטה.

"במערכת הבחירות האחרונה כצרפת היה לנו קרב קשה מול ואן מרי לה פן במאבק על וכויותינו. הוא רצה להפריד אבשים נושאי נגיף איירס מיתי החברה, לכודד אותם ולהפעיל סנקציות נוספות שאנחנו כהומוסקסואלים לא נסכים לחן לעולם. גלחמגו בו ובעמדותיו המאשיסטיות, אך עריין לא נפתרו כל הבעיות. יש לנו עדייון בעיה עם מנורים משותפים והסכמה חברתית-חוקית לחיים יחדיו של שני גברים כ'ווג' לכל דבר. יש גם בעיות עם ירושה ונושאים נוספים כשמדובר במערכת יחסים

חרובר חוא חברי מודל, כן 35, מוליטיקאי צפי

"לחולי האיירס בצרפת אין בעיה של מיפול

רואים תוצאות ב־10 ימים

תומשר אלינו ואנו נשלה לך שר ודים חוכחות מרחימות חייג – גם בלילות ובשבתותו

02-222903 02-225784 02-222676

או שלה אלינו את החלוש המצורף

מרה שורית בע"מ המלך ניתר 21 מ.ד. 2014, יונשלים 19010 स्ताता क्षेत्रकाता + केरती मत्त्राम् स्वरू — रहा दे प्राप्तान स्वरूप । हरकता प्रतिकाम स्वरूपित स्वरूप राज्या स्वरूप ।

מרזי מורית · שומרים תוצאות

הנוסחת המרוח ללא תרופה

חמסון דיכוני חשומן וחצלולים

שירות מיוחד לחרוית מיידית!

כדי לרוות חיכן שציין וכמה שברין, מתאום עכורן

'תצוות הרפואי חכניה לחמסת הפוסנים והצלולים

המשלבול הכשורים בלעדיום, בנוסמה יותודית לשילום

תכנית החרויה והמסת השומנים בביתן תוך 44 ששותו

שירות מיוחד לחרשמה פיידית עומד לרשוות – סלפונית

בכל יונו מים בוקר ער ש בערב. ומוקשר עכשיו ותוכל

ארוחות נולא במקומום

כל ריבווי השומן חבשיונוים שלון

לחוחול לרוות מיו.

כמה פעמים כבר החלטה לחתחיל לרוות – האחרי שבוע

ענשיון אחרו שיניסית כבר מכלי – ודבר לא עור, יש לנו

ישח מרח מודית - "רואים תוצאות ביסו ימים"

יחשיטה היחירה שמבטיחה לך חרזיה בריאה, חמטה

דיכוף חשומן ותוצאות מדוייקות בכל יום, ללא כל מאמץ

וקובטווה של רופאי מרוי מורית פן שנים של תוצאות:

תננית החרויה והמסת השומנים שלך מותאמת לנתונין"

לל ירי רופאי החברה על פי החשיבים מדוייקים ומבטיחה

לך שריפה מכסימלית של חשומנים תוך כדי אכילה

בחתאמה ייחודית – בפיקוח רפואי

תיצאות משפעותיות, בתחלט איננח הרזיח.

חבנית הרזיח מדתימה בשבילך.

אבו־עזיז. ערבי־ישראלי. ב־48' גורש מכפרו, איגזים, בכרמל. חשב שיחזור כעבור יומיים-שלושה. מאז חלפו 40 שנה והוא, לביתו המקורי, לא חזר. עכשיו זה מושב כרם מהר"ל. היום גר אבו־עזיז בפראדים אליה הגיע לאחר 30 שנות המתנה סבלנית בפאתי כרם מהר"ל. הוא רחוק מהאינתיפאדה. לא זורק אבנים. אם ילדיו היו זורקים אבן היה שובר להם את הידים. "היהודים והערבים שונאים אחד את השני", הוא אומר, "בגלל בחורות. בקוראן כתוב: כשנולד לשרה ילד היא אמרה לאיברהים תיקח את הגר לסעודיה".

מאת מיכל קפרא צילם: צביקה ישראלי

שה כורכת בנונשלנטיות את אלה שהם אזרחי המרינה עם אלה שחיים בשטחים, ואלה מתמוגים בחופשיות עם כל ארם שהשפה הערבית היא שפתו חדישמית. ככה זה בימים קשים. תעין רואה רק בגדול, לא טורחת להיכנס לפרטים.

אסאד מוחסיין, 72, המכונה אכו־עויז על שם בנו בכורו, הוא ערכי. אזרח ישראלי. בדאדם. סיפור. שום רכר סימכולי. הוא קם בכוקר שותה חלב עיזים, שמחליף את שני ליטר הקטח שהיה נוחג בעבר ללגום מרי יום, מטייל קצת בבית, הולך למסגד לחתפלל, חוזר הביתה, אוכל ויושב על המזרון לקרוא עליפי אמונתו בשמו של האל. יש פרנסה, יש אוכל, יש עשרה ילרים, יש נכדים, יש גם ויראו.

איש חם. "אהלן, אהלן, אחלן", "תשתו, למה אתם לא שותים"ו שפם, קמטים, כאפיית. גר עכשיו בפארדים. על המידרון. מהחלון אמשר לראות את הים. עשרים שנה לא חיה בים. הביקיני גרש אותו. אז הוא מסתכל עליו מרחוק. לא עושה עביין.

האינת יפארת רחוקה. הוא לא זורק אכנים, ואם ילריו היו זורקים אבן חוא היה שובר לחם את הראש. כשהוא אומר "שובר", כף חיד גם מרגימה את התנומה. אבו־עזיו יורע שאבגים לא פותרות דכר. צריך סבלנות. את הסבלנות האישית שלו צריך לתער בתולדות ארץ ישראל. שם יהיה פרק ליוצרים, ופרק למצפים. מי שמחמש את מקור הטכלנות שיחפור בין החריצים העמוקים שכמצח.

את הסיפור שלו אפשר לסגור בכמה משפטים. נולד בכפר איגזים. גורש ב־48', חשב שיחזור תוך יומיים־שלושה, אבל עברו ארבעים שנה. על אדמות איגזים נכנה המושב כרם מחר"ל, מושב משגשג שאוכלס בזמנו בסליטי שואת תונגרים. אכויעזיו, שעבר בינתיים עם משפחתו לצריף כן שני חדרים בשולי חוות מקורה השכנה, היכה בסבלנות לאדמה. שלושים שנה חיכה. לכסוף, כוכות זה שלא רצו אותו יותר בחנוה, זכה לבית ואדמה כפאראדים.

בעצם, סיפור של הישרדות. הומניסט שידבר בביתו של אבו-עזיו על גזענות יקבל מחבן הצעיר זיאד את התשוכה הזו: "זו מרינה של יחודים, אז מגיע לחם יותר". אבל הפילוסופיה של האכא אומרתו בינתיים. לעת עתה. הסבלנות תנצה. לא כדור חזה לא נדור ווכא, אולי אחריכך.

הקווים העדינים יותר של הסיפור עוברים ליד הצרכניה של כרם מהר"ל, שם עומר. עדיין ביתו של אבריעויו ומשפחתו. "הנה שם", הוא מרים אצבע, וכוחה. מה הוא רואה מה רואים כשמביטים על מבנח אבן זנות שהיה חבית שלרו לא מספר. לא מחציו רגשות. חיור של הכל בסוד. המש רקות אחרי החיור,

ימים קשים אלה אומרים: ערכים. מורעות חר" מגיעים למסגד שניצב עריין במושב. כלומר, לחורכה. חי, לא יכול לעזוב. התרגלתי ליהודים של כום מהריל, לא יכול לעזוב אותם עכשיו". מה ששימש כמסגר. "אם היהורים יתקנו אותו", אומר אכריעזיו, "או אנחנו נבוא להתפלל פח וזה לא כל־כד מרכרים על עבורה, כמו חברים. הרכה פעמים צהקנו יחר. אמרתי להם זה הכפר שלי, זה הבית שלי. רצוי להם". שם, כין הגללים שמרצפים את המקום הקרוש לו, שנבנה למני כמאתיים שנה, הוא אומר והם חיו צוחקים ואומרים לי אז תבוא אלינו". שהוא מרגיש כמו יוסף שנזרק על־ידי אחיו לתוך חבור. מה בדיוק הרגיש יוסף בתוך הבודו מה שאכר עויו מרגיש. לך תדע.

> היסטוריונים יראו כו האנשה של מקור הסכסוך מסתובב בשבילך, פעם יסתובב בשביל אחרים".

היחודי־ערבי. מקור הטרגדית. אברעזיז עצמו לא רואה במקרה שלו מקור לשום דבר. לנו הוא אומר שאין בו שנאת, אין בו טינה, אין בו קנאה. חיה לו כית, היה לו כפר, לכפר היח מסגד. הוא איש דתי. כנער, הוא מספר, שרת במסגר. "פה התפללו", "פה עמרו", "פה נכנסו". מחחרך גיתן לראות וילה גאה עם שפריץ ורשא וריחום גן בצבע כז'. ובמסגר ממול, איזו חיח תועה הפרישה הפרשות. בעל חיים בבית כנסת זה חילול עודש שאין כמותו. במסגד, הרגישות לקודש פוחתת קצת. "ככח זה חחיים", יאמר, "פעם חגלגל

קשה לתחום את הגבול בין התחושה האמיתית לתחושה שעוברת תירגום מילולי. יש לו חברים בכרם מחר"ל. חברים טובים, הוא אומר. "כל אחר איסח הוא

"ב־67' שאלו

אותי אם אני

אוהב את נאצר.

מביך מול הקרקע שבלעה את המצבות. איסה המצבות? "לא יודע, הרסו אותן". ראית שתורסים אותן ולא אכורת כלום? "אמרנו, וצעקנו, אבל הם לא שמעו. לא היה (רומשך בעמוד הבא

על מח אתם מרברים?

לשאול דבר כוה".

דיברת איתם פעם על חשואה?

אני לא אכנים יד בעניינים לא שלי. לא כראי

ואיך הפתררת עם המנהגים שלהם? "בכרם מהר"ל יש אנשים הונגרים, הם, למשל,

קוראים לאשה שלהם 'אמא'. אצלנו הדתיים המוסלפים

אסור לאדם לקרוא לאשתו אמא. אשה עובדת יותר

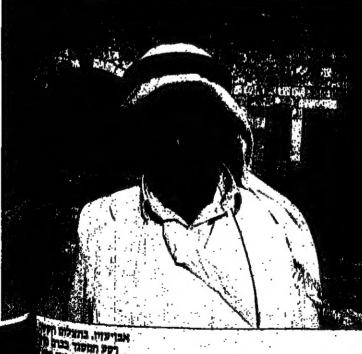
מהמסגר ניתן לחשקיף על חממות חמושב. גלים

מאשר עוברת האמא". אבריעויו צוחק. צודק בריא. "כל

לבנים של פלסטיק. "זה בית הקברות של אינוים. כא

קבורים אבא שלי, אמא שלי ואחי", הוא אומר. רגע

העולם מסתוכב היום סביב הנשים", תוא נאנה.

אבן עוון, בהצלום וקי רקע המסגד בבה על ירויות וע רבוע וים נח מסביה - קטרן אין

The second secon

אמרתי, אם אני אגיד לו אל

תעשה מלחמה, הוא ישמע ליז אם בא נאצר ואם בא בן־גוריון אני תמיד נשאר רועה"

לאיבוד ויטמינים חיוניים

אורח החיים המודרני עלול לגרום לך

טבליה אחת של Stresstabs תפתור לך את הבעיה

אורח תחיים תמודרני והתזונה שלך

מי לא חי היום בקצב מטורףו הריצה המתמדת, פקקי התנועה, התמרון בין דרישות הקריירה לבית, לאשח, לילדים, הנסיעות, הבילויים. אתה אוכל לא מסתר, חוטף בין הארוחות, לא אוכל נכון אלה היום סממני אורת החיים המודרני.

אורח החיים המודרני וחצורך בויטמינים

מפך מקבל שתי קבוצות ויטמינים עיקריות מהמזון שאתה צורך: ויטמינים מסיסי שומן ומסיסי מים. הויטמינים מסיסי חשומן נאורים בנוף בכמויות מספיקות. אולם, אין ...חדבר נכון לנבי חויטמינים מסיטי חמים B כדם, ויטמינים

המטיטים במים ובכך לתמוך בשמירת שווי המשקל התוונתי של גופד.

מירת האיזון stresstabs

במצבים של תזונה בלתי מספקת נופך עלול להזדקק לתוספת חויטמינים מסיסי המיס (a ו־C-), במיוחד אם הרכב חמזון שלך אינו עשיר באותם ויטמינים. "סטרסטבס" יכול לעזור לך בהחזרת חמלאי של חויטמינים

יניאופרסיי, המשווקת תרופות מזה 46 שנה,

רופאים רבים ממליצים על השימוש כייטטרסטבסיי. לפני השימוש נא עיין בעלון לצרכן.

אלח נאגרים בגוף בכמויות קטנות מאוד ויש צורך לחדשן

את ייסטרסטבסיי ניתן לחשינ רק בבתי חמרקחת וללא

טבליוז אחת ביום של ייסטרסטבסיי תעניק לך את הויטמינים C, B ו־E הנחוצים לך. ייסטרסטבסיי פותח ומיוצר עייי LEDERLE יחברונ נתחום הויטפונים.

ייסטרסטבסיי חינה נוסחת הויטמינים מסיסי המים הגמכרת ביותר בארהייב והיא אושרה לשימוש עייי מנחל התרופות והמזון האמריקאי (F.O.A-1) ועייי משרד הבריאות בישראל. ייסטרסטכסיי משווק עייי חברת

30 TABLE

תוספת הויטמינים שלך

ביסט את פרנטתו על חקלאותו חיטה, שעורה, בקר. לם פרוץ המלחמה, כשהחוף נכבש, ושרות הכפר ומלו בידי ישראל, עוב חלק גרול מהתושכים את האץ לסוריה ועיראק, ואחרים ברחו לג'יסר זרקה ושודים. שני האחים למשפחת מוחסיין, אברסמי וצנועויו, הגיעו לחוות מקורה שהיתה בבעלות העודדין הזיפאי מהמוד אל־מאהרי. "לא לקחתי אחי כלום", מספר אברעזית, "פרט למחברת החובות א העוח. הייתי בפוח שעוד יומיים־שלושה נחזור הגי אוכל לקחת את המובות חזרה".

הקברים המוצרשה שלו נשברה".

"כי יש שם קבר של חכם גדול".

המפכות הגורל. חממה על הקבר. צרכניה במקום בית.

נצא עצמו ישב עם עשרה ילדים כצריף בן שני

תדים, ללא מים, ללא חשמל. לא שנה, לא שנתיים –

וא נולר באיגזים. שנה קשה. רישומים

סדורים של שנת הלידה לא הין אבל מכת

ארבה ומגיפת כולירה שגרמה למותה של

אמו, לא נמחקו מהזיכרון. כשגדל הלך

לשר תכם ושאל פתי היתה המחלה. העוור זכר: 1916.

כפר אינוים מנה או עשרת אלפים תושבים. הצעיר

אסאר מוחסיין (אבורעזיו) עבר במסגד, גבה כספים

למר הקהילה, ובמקביל עבר גם כקצב. "הייתי מרוויה

מכיטוב. כאיגזים היו עשרה קצבים. כולם שחטו

יוםיות אני מכרתי קילו בשר בחמישה גרוש". הכער

למה נשברה?

פני האחים הגיעו למקורה. לאכו־עויז היו אז שנה לרים. הוא קיבל תעורת זהות צהוכה וחבטהה שיטרית לחוור לאיגזים. הבטחה זו הבטחה. אם קוח התנורר בפאתי מקורה על גבול שטח אמונים נאי ביקש שיילך. אמרתי לחם, אני חי פה לפני לישקה שטח צבאי. או שתסמכו עלי או שתתנו לי פקם איר. אמרו לי, מוב, נסמוך על חעוים שלך, וככח לא היו בעיות. פעם פגעו בפרה אבל לעזים זה לא הצריע המעררנרי.

כעבור זמן מה החלים העורך דין אלימאהרי לרות מהארץ וביקש למכור את החווה. עו"ר יעקב מומן וכש את החווה עבור את החווה. עדר יעקב לאת ביתונו ושפח מועה. אבו עוין עוב את חצרין: שים הד את הכים במצמו את תחווה ל-99 שנים. בפאתי התווה שות לנוד אברעדיו ואודיו אבריסמי. אבריסמי ניחל את מוה מנדעויו בידל עזים.

אבו-עזיז על רקע כרם מהר"ל. "אלותים לא עשה חשבון שנעשה בינינו סכסוך"

בינתיים הוכאו אל הורכות הכפר איגוים חושבים יהודים, שהקימו את כרם מהר"ל. אברעויו: "כשראיתי אנפת להם. פעם ראיתי אחד מהמושב בא עם טרקטור את זה אמרתי, חלאס, לעולם לא אחזור לאיגזים. נוול. אמרתי לו, אל תתקרב לבית הקברות, זה מסוכן. רציתי שם בית, אכל ידעתי שלא אוכל לגור ביניהם אנל הוא לא שמע לי. כל פעם שניסה לחרוש ליר אחר עם הבהמות. לא כראי להפריע, לעשות סכסוך עם

השכנים היהודים. לא כעסתי עליהם. לא הם לקחו את הבית שלי, זה הצבא לקח". בכל זאת, מה הרגשת כשיום יום ראית את עליפי אבו־עויו זה המחיר. מחיר המלחמה.

הבסר שלך ולא יכולת לחזור אליו? יהלב שלי כאב. לא עשיתי להם כלום והצכא זרק אותי. במלחמה כא משה דיין ואמר, תשמעו לי, תצאו מכאן אחרת לא נהיה אחראים למה שיקרה לכם.

דרגשתי שנתן לנו עצה". וכך נותרו האחים מוחסיין כתוות מקורה ללא ארמה משלהם, ללא מים, ללא חשמל. סיצוי על אדמתם וביתם לא קיבלו. במקום פיצוי זכו כמענק שווה ערך ל-1000 שקל, הניתן עבור מכנה הרוס. עוד פרט: הבנים שלהם, עברו כפועלים במושב החרש.

ואכת לבקר שם? "כן בטח. הראשון שהתיידרתי איתו היה סימן טוב. אני לא ידעתי כל־ כך טוב עברית והוא ריבר

> למה לא בניה בית במקרהו "זו לא היתה ארבה שלי. לא יכולתי". אוך דוון דונטאיבו היה קשה, אכל לא היחה ברידה.

מילה רעה לא תוציא ממנו. אבל סיפור קטן: החבר שלו סימן מוב איפשר לו לקחת מהברו שכחלקתו מים לבהמות. ראו זאת תושבי המושב והומינו את אבו־עויו לבירוך, "אמרו לי אתה גובת מים. עשו לי משפט אמרתי לראש הווער, אתמול אתה באת מיוגוסלוויה או מהולנד ויש לך כבר הרכה ממטרות בשרה, ואני אפילו לא יכול להשקות את הבהמות שליו הוא אמר, מוב בסוד, אין משמט".

יבטה כעסתי במשך כל השנים ישב אבריעויו וציפה שיכובדו זכויותיו לסבל ארמה חליפית. חיכה וחיכה חיכה -לשווא בשנת 1978 ביקש סלומון, בצל תוות מקורה, בשיתוף עם הרשות לשמורות המבע, להוציא את אכריעון: ועררו משפח החווה. "הוא שתל זיתים ואכוקרו ובא ואמר לי, תשמע העדרה שלך מפריעים לי, אני אשיג לך משם במראיים, מה שאבר עיין לא הגליה לעשות במשך שלושים שנה, הגליונ אלה לארגן – שטה ארמה בכפר פרארים עליו יוכל לכנות

במקורה ובנה את כיונו בן שלוש הקומות בכפי חעובי שקושום שנה זה חבי גילי, הוא אומר ושחייך,

הרגשתי שנתן "יוטף חיכה ככור רק שבעה ימים".

"הלב שלי כאב.

לא עשיתי

והצבא זרק

ליהודים כלום

אותי. במלחמה

בא משה דיין ואמר, תשמעו

מאיגזים אחרת

אחראים למה שיקרה לכם.

לי, דוצאו

לא נהיה

והמלחמות לא נגמרו. הקרב על קכלת מרעה לערר הבקר שלו רק החל. הוא ביקש לקבל מרעה מגודר. עבר זמן – קיבל. אלא מה, קיבל רק 750 דונס וזה רחוק מלהספיק. "אני מתכייש לומר," הוא אומר, "אכל את החצי הטוב, נתנו ליהורים".

רוחת צהריים. עוף ממולא באורו וצנוכר. סינייה, סלסים, מיתות, וקינלי. "מעם, ב־1967, בזמן המלחמה, נסעתי באוטוכוס ומישהו שאל אותי אם אני אוהכ את נאצר. אמרתי, אם אני אגיד לו אל תעשה מלחמה, הוא ישמע ליז אם כא נאצר ואם כא בךגוריון – אני תמיד נשאר

הבן מחמוד גר ממול. נכנסים. מגישים ספה. "איו מה לכעום על היהורים שלקחו לנו את הארמה. זה קרה במצב של מלחמה. צבא מול צבא. אבל עכשיו חיים כיזור. אגחנו אזרוזים, אנחנו נולדנו פה אכל אין לנו וכריות שות. כשאני רואה שיש הכדל כוה כואב לי הלב". שתיקה. יוצאים. נכנסים לכיתו של האח אברסמי. איש קרח, מכש חוק, יושב ישיבה מזרחית. לירו מתבשל נאופן קכוע הקפה המר. מרימר. אבריסמי שותק. לוחצים יד יוצאים. סיכוב תמוה בין ההשתקשריות של הקשיים. אבו עזיה: "לפני 48', כוכנו הכריטים, לא הָיה מַס הכנסה, לא היה מס רכוש, ומס שרך מוסף אבל גם לא היה כסף, לא היה שום רבר פרט לחופש. היום יש רכוש ויש כסף אכל מסביב – סגור.

תמיד האיות. תמיד למסכע שני צדרים. אין רק שחור. אין רק לבן. כדרך לחוות מקורה הוא מספר על אכרום אבינו, "אכונה איבודהים היה מתחתן עם שרה. והנר, אמא שלנו, היתה עוברת ככית שלהם כמו פרעלת. 90 שנה לא היה לשרה ילד והיא שיכנעה את איברהים לקחת לאשה את הגר. מתי ראתה שרה שהגר בהריון היא בכתה. למה לחגר יש ולי אין. ואו כא אליה המלאר האמר לה יחיה לך ילר. והיא צחקה, איך יכול להיות. והמלאך אמר לה אצל אלוהים אין כעיה. כשנוכר לשכה יכר אמרה לאיכרהים היקה את הגו לסעורים ויותר אני לא רוצה לרבר על זה. בקוראן לא בתוב שהוא סילם את הגר". הפואנטה: "כגלל הכתורות אנונו שונאים אווי איז השניי.

המכונית נעצרת על חשביל. בית החווה בראה - פרונוק: אינו שלווה, אינה יושי. "לא כראי להתקרב יותר פריי, אומר אבריעויז, הנכד של סלומון ואשתו לא אוהכים את זה." חוורים. ריח הארמה חוק. מרכרים

על עשכי מרמא. בכניסה לפרארים, חמש רקות מחוות מקורה, חמש דקות מכרס מור"ל, ארבעים שנה מאיגוים, אומר אברילוית האלוהים לא עשה חשבון שגעשה בינינו

19 Ripepio

The same of the sa

W. IN WALLOW

יהונתן גפן

מסכנים העשירים

יכל העולם מתחלק לשתי משפחות – משפחה יש-לתם ומשפחת אין-לתם". (צ'ולס דיקנס)

שוב אתה קורא בעיתונים על עוד מישהו שאי כל אותו. עוד עשיר שגילגל כספים לא שלו והים הוא מתגלגל בחור מעצר או מרגיו את

ת השופט בריבורים על מסכנות. אתה קורא על באלאס. על פלאטו שרון, ומתחיל להכין כמה מהר העשירון העליון נהית לאסירון החוו.

כל כך הדבה בועות סבון, שהכסף שלהם כא נקלות והלך בקלות, ומי שהבסף הוא כל עולמו, קח מנו את כספו ואין יותר טעם לחייו.

מסכנים העשירים. אם במקרה איזה מישהו ממש עי ערא כעת הרשימה הזאת שלי, מצב שקשה לי להצק, שיחיד, וישמח בחלקו, ויכנים את זה לעצמו מנמו: לראש: העשירים מסכנים:

תידצ את אופרות הסכון האמריקניות, הסרטים האה שהעשירים עושים על עשירים, כדי שהעניים יצ כנה העשירים אומללים, וישמתו שהם עניים, כי העשירים מסכנים.

נכל פעם כשאני רואה בטעות אחה טרק מעייף משלת" או מ"דאלאס", אני מודה לאלוהים על סני הכללי. אני מתמלל: ברוך שלא עשני, ותודה תגלך על האוברדראמט, ונאמר אמן. מצנים העשירים.

לקיינסון יש שערות כתולות, ורוח של נפט מצב, אשתו כל הזמן טובה ובוכה, כל הווילה שלו מצב, אשתו כל הזמן טובה ובוכה, כל הווילה שלו א שלולית רמעות אותו גדולה. אשתו לשעבר היא משפע שכל חומן מצמצת עם השפתיים ועושה לו נאת, הבן שלו הוא חומו שכל חומן אוכל אותה משנת וחד עם פרצוף חדש, הבת שלו נימפומנית, ומשות שלו רוצה להדעיל אותו, כולם רוצים כל המן וק להיוג אותו ולקתת לו את הכסף. מסכנים בשיח שלהם שלהם מודריות עם הלוקים מסובכים, כל שישות ועובכומה להדיון, תמיד מפילות, מתחתנות משיח ועודכידין שאותן הן שונאות מהרגע מוומים שהשערות שלהם אף שעם לא חזות, ואם פנים להציא מישה מהסידה, מסכיעים אותו נאינה מתול מולמים, או מהודים לה להתאבד בסוף איוה ומים להציא מורה אתרת. עובר לסידדה אתרת.

מסבום העשרים. הם תמיד נתנקים בחליפות היקרות שלהם, אף תובלג מחקים עד הנוף כדי שלא יפול להם השפם, מסיוד נשם - הם אף פעם לא נירטבים, כי זה ידוע שנש שיניב רק את העניים.

מכנים הרחלילים הנפוחים האלה, מאופרות ואנין האדיקניות, תמיד נשארים יבשים, עם הנשים משת שלהם, וברקע תמיד יש איזו צרתה של תינוק עד פיש שאי פעם לא ברור אם הוא שלהם. מכנים העשירים, שעם כל הכסף שיש להם, וזם

ליטלים לעשירים, שעם כל הבסף ש ליטלים לעשת סרט אחר טובו א שתהו לי בריאים, עניים:

רשות נתניה

שעקב אחרי העיתונים, רואה שכמעט אין דם שבו לא פולט הים משוח לחוף נותניה. פלט היא פולט בקבוקי שמן זית שנפלטו מיכלא יוונית שמלחיה כנראה רצו לברוק אם נאמת השמן צף על פני המים.

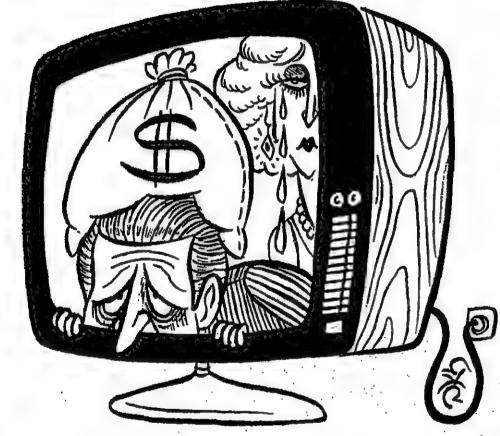
הראשונה והיחידה בעולם להצמחת להצמחת שיער

עכשיו בישראל

כל התכשירים נגד התקרחות הנמכרים היום הינם קוסמטיים. תכשירים קוסמטיים אינם מצמיחים שיער. רק תרופה מסוגלת להצמיח שיער. התרופה הראשונה והיחידה בעולם להצמחת שיער, עכשיו בישראל. פנה לרופא שלך, הוא כבר יודע.

ניתן לקבל מידע בכל בתי המרקחת בארץ ובקו הישיר להצמחת שיער:

03 225062

ובינם אתר נפלטים אבובים חלומי טליות חשיש וכעת לתל-אכיב יש סנרלים, ולנתניה יש טוליות. ואורחי העיר מלקטים ולוקחים הביתה כל מה שנפלט. אני אומר לכם, אטור לעווב את זתוף הוה אפילו לרגע, כי מי יורע מה הוא יפלוט מחר. לי כל גל נושא מוכרת ולהשוב שפעם היינו אוספים הק צרפים

לי זה לא אחָה

אתמל ישבתי וצל הקלחיה. פתאם היח נרכה לי. אני לא נסוקה, הילים רוךפים, ילדה ברחר.

נהקשה האזרונה שלף נכיח ביום ששי נד נקר יום ראשון לא אקרת פלום.

ושיר חוש מתוך התבנית "מוב נפוט בעד ארצור" כל המיות שפורות למתנר ולמלחין רגי עמרון (IC)

ַוָנִי אָרְ פָּעָם לֹא אָשְׁכַּה אַיִּדְ שִּׁדְּבֵּרָתּ

עַל פָּלום, עַל סובלנות וְעַל טְלִיתְיה עם הַנְיטָרָה רַסְ וּאֹן לְעוֹן פִּרְתָ, יאִימָג'יִרְ --

ּ זְה הָיָה הַשִּׁיר שִּקְּהְּ

לוח בורות,

נגמרנו אל הזוקר נפסה. קרונים נעלטה

אתפל ישבתי סול המלויזיה,

מיובא ומשווק עדי אגיס סוכנויות מסחריות בעימ

21 Blagain

ספורים לאתר ההחלטה התארגנה, בראשותה, קבוצת פעילים מבוסטון שהגיעו ארצה, ותוך שבוע כבר עמרה קימי דוקאקים

הקשר שנולד כאותו נשף צרקה בכוסטון התחזק

במהירות, ותוך זמן קצר מצאתי עצמי מתגורר אצל משפחת דוקאקים במרבית הפעמים שביקותי בעיד, אוכל מדי יום

ראשון לפחות שלושה פנקייקים מתוקים, דולצ'ה־דולצ'יסימו,

היישר מן המחבת שבידי מייקל, מבקר כקונצרטים של

התזמורת של בוסטון, לוגם וודקה פולנית עם הארי דיקסון

ומתפוצץ מצחוק לשמע סיפוריו עד השעות הקטנות של

הלילה. טועם מערנים לארוחות צהריים תניגיות אצל משפחת

קנדי יחר עם מייקל וקיטי, ומחמן כמרצה אורח לאוניברסיטת הווארד המפורסמת. מהר מאוד הוומנתי גם לכיים כתיאסרון

העירוני של בוסטון, הכוסטון רפרטורי תיאטר, מחזה לפי בחירתי במסגרת הגיגות ה־30 למדינת ישראל. בתרתי כ"ליל

העשרים", מחודו של יהושוע סובול, וההצגה הנעלתה בחסות

קניוני אומול אספרסו איסלקי חזק, בסדר"?

מיותר לציין שקיטי היתה הכוח המניע מאחורי הפעילות הציונית הזו. חשוב היה לה שישראל ותרכותה ייוצגו על הצד הטוב ביותר במסצ'וסטס, ולא פעם היתה גוררת אותי, הלום שינה, בחמש וחצי או שש כבוקר לאולפן טלוויויה, למגאוין בוקר כזה או אחר, נוהגת נמכוניתה במהירות ובוהירות, כמי שמעבירה מטען שכיר, "מפני שזה חשוב מאור שהאנשים כאן ירעו על מה שגעשה בישראל מבחינה תרכותית, אז, נבקשה, תתעורד במהירות. יש שם הרבה קפה. כן. אני יודעת. אתה לא מסוגל לשתות את הקפה האסריקני הוה, שאתה קורא לו, ובינינו, די כצדק, מיץ גרניים, או תראה שם מאחור כמושב,

יה היה הרכה יותר מכסרר. הרגשה של דלתות נפתחות : בפניך כמו באגרות עלי באבא ומלת הקסמים שלו, הפותרות מייקל היה כאותם ימים כשיא שריחתו. תקופת כהונתו הראשונה כמושל המדינה המתמנה כתקופה כה הצליח לאון

את התקציב של מסצ'וסטס, ולהפוך אוחה ממרינה עם גרעון . כספי גרול ושחיתויות ציבורית למרינה משגשגת כלכלית,

תרבותית והברתית. לא לחיגם מכנים אותו עד היום "עושה

והלאה, קיבלו תפנית ומטרה חדשה.

נשמה של אמן, למרוש עלי את תסומה בו במקום. קיטי ביקרה יטי אמרה שמייקל הוא עכשיו אדם אחר. "לא חכיר לפנירכן רק פעם אחת כישראל, אבל כל מה שונא יהודי ו/או ישראלי הדליק בעיניה החומות ברק מיידי. לישראל הגיעה לראשונה כהפגנת הזרהות עם ישראל והציונות, לאחר החלטת האו"ם הירועה לשימצה, שקבעה שציונות היא גוענות. ימים

אלא לפי המוסיקה, ושוו תהיה מתוקה עד כמה שאפשר.

טלפון לבוסטון. ביקשתי רק להשאיד הודעה. לא משתו מיוחר. סתם ד"ש ואיחולי הצלחה, אכל המוכירה אמרה: "רק רגע", ושניה לאחר מכן היו הרוקאקיסים על הקו. אליין וקתרין,

אותו. הוא לא מראה כמה כואב לו, אבל הוא נחוש יותר וכואב יותר. או מלך איתו בזהירות. דולצ'הדולצ'ה"... "קצת יותר דולצ'ה, בכקשה, רכותי הג'נטלמנים"ו היתה אימרתו המפורסמת של סרג' פוסוביצקי, דמנצח הרגול. אבא של קיטי, הארי אלים דיקטון, או בשמו היהודי, הרשל ב"יד ושם", מול המצכות והגרות, וידעה כבירור שחייה, מעתה דוצ'ין, מגצח עמית וכנר ראשון בתומורת הנוסטון פופ'ס הנודעת, כתב ספר משעשע ביותר על חיי המוסד הכוסטוני המנגן הזה וקרא לו, כמובן, "קצת יותר דולצ'ה, בכקשה". במשפחת דוקאקים אימצו את הבקשה לטיפת דולצ'ה קצה כבריחה פרטית וקצת כדרך חיים. כאן לא הולכים לפי הספר,

לפני כחודשיים, בעת שהות קצרה בניויורק, הרמחי

רוקאקים אחר. יווני מאוד, לבכי מאוד, בוח שלמרוח חיותו מושל מדינת מסצוסטס ומועמר המפלגה הרמוקרשית למישרת נשיא ארה"ב, עריין עומר מרי יום ראשון כתשע בבוקר במטכח חמרווה ומכין פנקייק וקפה לכל בני הבית המתעורדים אשיאט, לאחר בילוי מוצאי שכח מאוחר בנשף. אפרורי למריד. מייקל שעורך לך סיור מרושים נגינת דבית מצביע על העגבניות והמלפשונים ושאר הירשת שהיא מגדל שם בפני ידיו חזיון של אושר על מניו, שעה שתא מסביר לך איך נקלטו ואיך זכן מתפתחם מייקל שמסמר לך, בעיניים מבריקות כמו של ולרן על מיס ישן עם איב מונשאן שהשאין-עליו רושם עצום, בומן שאתם אכלים או הכלט מפוי נינוא... את מייקל וקיטי דוקאקים הכרחי בבוקשון לפני כ־12: שנה, בנשף צרקה כלשתו, באמצעות קולם אכיסל, חיום

סמנכיל משרר חחון, ממונה על ההסמרה, ששירתון או בקונסליה הישראלית במוספת, השברה שאנו נמצי נישיאלי בקונסליה הישראלית במוספת, השברה שאנו נמצי נישיאלי ברמה לקישי הוקאלים, במהי למחש בשר שנים רבית ובעלם

שחיו נוכחות אוחה שעה כחדר, כמעם התעלפו. "אתה מרכר איתב. איך זה יבול לחיות, חקר אומרים שוגא ער כוה ומרוחק. יבול להיות, אכל כותב שורות אלה מכיר גם מייקל

הניסים ממסצ'וסטס". בעת סופת השלגים הגרולה שפקרה את . האיזור ב-1977, סופה שעליה היו אומרים אצלנו שאמילו זקני צפרו וסבריה גם יחד לא זוכרים שכמותה, וצכיה מיקל שהוא מנהיג למוסת, דווקא בשעת קשות. קור דותו ותושיותו עמרו למדינה בעת צרה, הוא גיים מקר את הצבא לפינוי דרכים ולהצלח תקועים, ודאג לאספקה. מייקל, שבולם קוראים לו בחיקלי ולא ארוני המושל", אפילו .. סרירה של פוון ומצרכים, בפרינה שהשלג והקרח ועיע במשרד. מייקל שמאיץ בד לשים עוד סירום מתקתק על מאמה בכל בית עד למעלה ממחצית הדלת, ושיבשו את כל מחלך ידיו, "בוני שיהיה יום מתנק בתוק אמילו שמוג ושוויר חיום "החיים. תוך שעות ספורות מן הרגע בו חלפה הסופה, נפתח שרה התעופה של בוסטון מחרש, ואני, שתגעתי מניוריורק רועד מפחר למראה המסלולים הקפואים של שרה התעופת הבוסטוני, התפללתי כלבי שהטיים יחליט שלא לנחות שם. אבל על מייקל אפשר לסמוך. זהוא לא היה נותן הוראה לפתוח את שרה התעופה, אילו הדבר היה בלתי אפשרי, עלשיו בוא מהר, יש ליתונאית וצלם שככר מחכים אנחנו יעילים מאור כאון מוח זה דוויקא מוצא חן בעיני, נוכל

להבקלם בבניסה לבית עם השלג שיותר נברה מאיחנו"... אבל הצלחתו: המקחיעה של מייקל כמושל גדמה לאנשום שא מעפים לחרות שיניים ולחכות לו בפינה, היפשר (ווכועד בעמוד רובא)

מייקל דוקאקים, האיש של הדמוקרטים בתרוץ לבית הלבן. מי האיש הזה, חוץ מזה שהוא יווני ואשחו יהודיה? הוא אחד שתגדל בחדווה תלכבונים ועגבניות בגינה, תכין פנקייקים מתוקים בכל יום דאשון, אוהב את התוסיקה של אבא־של־אשחו ולא כל כך ונבין בחורים שעונדים עגילים באוזניים. ולבט אישי, אווויח המטבח הביתי, כפי שרואה אוחו כחב וגעריב שהיה בן־בית אצל תייקל וקיטי.

כתב מעריב, ארירו יאס, עם קיטי דוקאקים בבוסטון. אבא שלה, הארי דיוקשון הוא כן דודו של שלום עליכם (בתצלום תמרכזי), למעלות: ושיא , במוטוציה כטבת חמבוונר. משמאלו קיטי ומייקל דוקאקים, עם אליממית בת הדוד שוכתה באנטקר

23 pianalo

(תמשר מתעמוד הקודם)

אותו. שלא מרצון, הוא גם סיפק להם את החיצים לקשתותיהם. "אלוהים, זה שוב מתחיל", אמרה קיטי בוקר אחד, כשנסענו העירה, והמדכקות הראשונות האומרות "הטביעו את הרוק" הופיעו על אחוריהן של מכוניות. 'שוב יחפשו מתחת לארמה כל טינופת ולכלוך אפשריים כדי לתקוף אותנו".

אלא שתפעם לא היה צורך לחטש מתחת לאדמה. למרות שאתר מסעיפי מצע הכחירות, שבוכותו נבחר מייקל דוקאקים למושל מסצ'וסטס, היה הסעיף שריבר על אי העלאת מיסים, גילה מהר מאוד שבקופת הדינה יש חור כה גדול שאם לא יעלה את המסים לא יוכל לעשות דבר מכל הרברים שהתכונן והבטיח לכצע. מבצע הסברה טלוויזיוני רחב הסביר והבהיר לתושבי מסצ'וסטס, ללא כחל ומרק, כי יש להעלות מיסים בהשפעה לטוות ארוד יותר. אזרחי המדינה נאנהו והכינו, אבל מתנגריו של רוקאקים התנפלו על העניין כמוצאים שלל רב. "הרוק", כפי שכינו אותו, "אינו מקיים הבטוות".

ולמרות זאת, מה שהעסיק את קיטי ומייקל אותו זמן היה רווקא עתירו של ג'ון, בגם הבכור, שהוא לאמיתו של רבר, בנה של קיטי מנישואים קורמים. "דבר איתר, כיקשו ממני ביחד וכל אחר לחוד. "הילד שחקן. נכון, ראינו אותו בהצגה שהעלה החוג תיאטרון אתה טועה", אמר הארי לאוור הקונצרט. "הם טענו של הקולג' והוא הית לגמרי לא רע, באמת הופתענו לטובה, הנה תסתכל בתמונות האלה. מרשימות, לאז אבל, ככל זאת, נסת להוציא לו את הג'וק מהראש"...

> ין מה לעשות – אמא יהוריה היא אמא יהוריה. עדיף שהכן שלת יהית עורך דין או דוסטור. במיותר כשיש לה כבר ארטיסט אחר במשפחת: אבא שמנצח על חזמורת. אכל כל בדיקה 🗷 שטחית מעלה שהמשפחה, כרובה הגרול, עם הפנים לעולם האנעות. הארי דיקמון הוא ברדורו של שלום עליכם, והוא שהכיא והנחיל לכני ביתו, בנוסף לנגינת בכינור וההחמכרות לקונצרטים גם את חוש חהומור והמבט המשועשע שאינו מאפשר לך לקות את החיים יותר מדי ברציבות. מגיל צעיר היו קיטי ואחותה חשופות לעולם המוסיקה והמחול, ורק האם, אחות במקצועה, שנפטרת ממחלת הסרטן, ירעה איך להחזיר אותן לערשע המציאות, למסלול הלימורים הרגיל. עכשיו רצתה קיטי כתורת להחזיר את ג'וני "למטלול".

> וכך ישבתי עם ג'וני, כוצר נאה מאור שהיה אז בן 18, במסעדה צמחונית נהדרת, אותח הכיר לי מייקל ("אבא שלי אותב אוכל של שפנים", גרס ג'וני באנחה וכחצי קריצה לנטייתו של מייקל למאכלים צמחוניים, כדי לתכנן איתו איך להוציא להוריו את הג'וק של עורן־וודין ולשכנע אותם שתוא כאמת מוכשר ושכלי הנגינה שלו הוא המשחק. זה עבר. מייקל וקיטי הכינו שהצורך להכיא לאנשים קורת רוח והנאה ושאר דברים טובים הוא אצלם ואצל ג'וני בדם. עיין גם ערך אולימסיה דוקאקיס, בת דוד של מייקל, שזכתה לא מכבר באוסקר על משחקה נ"מוכת ירח". כששאלתי אותו על בת הדוד המוכשרת וזוו, לפני שנים רכות, הסגיר מכטו של מייקל גאווה לא קטנה. "כן", אמר כמודה באשמה, "ראיתי אותו בהצגה בברורוויי, והיא

> אולימפיה רוקאקים החוירה לו את המחמאה, שעח שניפנסת בפסלון המוזחב מול פני אמריקה והעולם כטקס האוסקר וקראה: "קדימה מייקל, אנחנו יכולים לעשות את זה אנחנו יכולים לנצת".

תפקיר ב"מלתעות 2" ובסיורת הטלוויויה "בית קטן , לנסוע למשררו מרי יום ברכבת התהתית של בוסטון. י נישק כמה עשרות בולגלות מבלי לתניך עשעה בערכה". כ"מלתעות 2" היה ג'ון דוקאקים אבל מייקל דוקאקים, מושל מסציוסטם, גם העלה את הבשרני משהו מתחבד כהן ללא הרף קים ששהו ילד טוב־אמריקת, היוצא עם חבריו בסירת גומי לים בו המסים לאחר שהבטיה שלא יעשה זאת. וחשבוע מאמצים נואשים בדי שלא לפרוץ בצחק וועסי אורב הכריש, גיבור הסרט, ואילו ב'בית קטן בערבה" .. הענישו אותו הבוחרים במדינתו ובמקום לשוב ולכתור שיחק את הנער הרע, שרחה מצוי, המתאנה . כמושל האינטליגנסי, החכם, הליברלי והמשך שלחם, היום להתעניין ולשמח יותר מכל על ענב נידולם שי לילדים הטובים ערכה. קיטי אהבה את הרעיון. "הוכחה 🏻 הם בחרו במישהן אתר": שהוא שחקן רכגוני", אנניה בהנאה.

... סבא הארי דיקסון וזיה מאושר פי כמה. סומשבוע הודשים. "לא תכיר אותו. או תלך דולצ'הדרולצה"... אחר דרש שובוא לקונצרט הפופים עליו גיצח, דאג שיהיו לנו. מקומות מצויינים כאמצע השורות . מייקל באיטוק ובריסון מרחים: אין לך מושג כמה . כוסית יון על היצובל לשפנים, אבל כשנותם הראשונותן ניצח בהתלחכות על התזמורת, ובתור בואב לראות איך כל העבורה שהשקעה, כרי לקטוף חדרון שנה לשול ואמרו "ננגן משהו מיוחר בשבילכם". פירות, עוברת עכשין לוריו של מישהו אחר. כל מה "אם הבוצין במיושל לנשיא אני אחיה השור ב כשמבטו מחת מונח על ג'ון להמתעת הכל, החלה - שעשיתו יהיה עכשיו אדם אחר שיתוח מבך".

אולימפיה תחתאה

קיטי ומייקל דוקאקיס, בדרך לבית הלבן. רוצים להיות המארתים שם.

שזאת לא מוסיקה".

במשפחה שכוו לא פלא שגם אנדריאה וקארה, שתי בנותיהם של הדוקאקיסים, גילו התעניינות כששלח לה הנשיא קארטר הזמנה ושאל אם תהה בעולם הבמה. קארה, ילרה יסהפיה, אהבה כלט, מוכנה להצטרף לוועדת השואה כראשותו של אלי ויזל. ואנדריאה הנאה והסקחית, הצטרפה אלי בכל פעם במירוץ החזרות על "ליל העשרים" בתיאטרון של בוסטון, יושכת בעיניים קרועות לרוותה באולם שעות בה רושם עמוק, ומסע למחנות ההשמדה בשליו ארוכות, ומרווחת להוריה בארוחת הערב "איך ששחקנים יכולים־לעשות־הכל, כלי מעצורים".

מייקל, אם מרצון ואם כתוקף הנסיכות, טבל כאווירת השאריביונס, אבל בערכון מוגבל. ערב אחר, כשחזר ממשרר המושל, שעה שנסע כמנהגו ברכבת התחתית לכיתו, נתקל במנהל התיאטרון שהציג את עצמו בנימוס וחחליף עימו כמה מלים. שיחה של ממש לא היתה יכולה להתפתח, כיוון שעיניו של מייקל נמשכו מהופנטות אל היהלום שכתנוך אזנו של מנהל התיאטרון. בהפתעה מהולה במשתו מכוכה ואימה, אמר לנו אחריכך: "מגשתי אותו ברככת התחתית, ואני לא במחנות הנשות, למרתי להעריך עוד יותר את החיים יודע אם שמתם לב, אבל יש לו עגיל באוזן"... והילדות פרצו בצחוס משוחרר.

ואו היו בחירות. מייקל סירב לחישמע לעצת יועציו, כפי שהוא מסרב לעשות ער חיום, ולצאת להתקסה מתחת לחגורה כנגד מתנגדיו או כנגד המתתרים האחרים. הוא גם סירב להוציא סכומי עתק על מסע הבתירות. "וה ביובון כסף. מיותר לגמרי", אמר לצוות מטה הבחירות שלו, רברים ששמעתי ממנו לא פעם בארוחת הבוקר. "האנשים הרי מסוגלים לחשוב כמרינה הואת, והם לא עיוורים".

מסתבר שכן. שלא תמיד רואים את מה שאתה

2 באוקטובר 1978, לפני עשר שנים כמעט, פירסם הניוזוויק, כמו כל שאר חציתונים בעולם, את תמונתו של מייקל המופתע, כשמאחוריו אוחזת קיטי בראשה וסגיה אומרות תרהמה כלא־מאמינה. הכותרת אמרה רקו "נפילתו של הרוק". "חיה חיה מושל", סיפר הניוזווים לקוראים בנוסת של אגרה לילרים, "שהמשיך להתגורר בביותר ג'וני, מכל מסום, פגה להוליוור, ועד מהרה סיכל .. הצנוע, לגדל ירסות בגינתר וזיתר על הלימחינה, כדי

"הוא עכשיו אדם אתר", אמרה קיטי, לאחר כמה

ביום א', במטבה, עם התבקייקים המסורתיים, אמר

תוומות מנונת את נעומת הרקע של הסרט אבל לא אוש כמייקל דומאקים יכוע למצבירות

דוקאקים, בת הדוד, החזירה לו כשניפנפה אח האוסקר העוותב מול אמריקה והעולם וקראה: "קדיתה ת"קל, אנחנו יכולים

"מלתעות" והנגנים שברקע הגיפו כרוות ענקיות עליהן מהר מאוד חור להודות באוניברסיטה, וקיטי ניתפה מצויירות שיניו האימתניות של הכרים הגורע. "ואם במשנה מרץ לפעילות ציבודית, עם גוון יהודי מאור. רק עכשיו גמר קולג' ונכנס לו לראש השגעון להיות אתה תושב שהיה לי קל לשכנע אותם לנגן את זה, היא החלה להיות פעילה במרכז הלאומי ללימודים כנושא פשעים נגר האנושות והשמרת עמים, המאין תכניות לימודים כבתי הספר בארה"ב, שמשרתן להעמיד לדור הצעיר שאלות מוסריות ביחסי אנוש. השיבה בפשטותו כן.

מגישות עם גולרה מאיר ושמתה רינין השאירו וברוסיה חרת בה רושם עמוק. "לאחר הביקור נקנו האתים בכאבי יאר", סיטרה, "לסחו אותנו הרוסים למסעדה מפוארת, שבה הכינו לנו ארוחה רשנה, כליווי תומורת אוקריאנית. איש מאיתנו לא היה מסגל לבלוע דבר. אבל עד מורה, כלי שנבין כדיוק אין ושה קורה לנו, מצאנו את עצמנו שרים בשל רם, כמעם בצעקה, שירים בייריש ובעברית. יתכן שהמוסיקה ושרנו כל הדרך – עזרה לנו לשמור על שיוויםשק נפשי ושפיות־דעת לנוכח המועקה, הכאב והועם שמילאו אותנו ככל ביקור במחנה השמדה. שם, ואת השיעור הזה אני מתכוונת להעביר לאוצים, ככל

אד קינג, האיש שנבוד במקומו של דוקאקים, לו ידע לקטוף את פירות מאמציו של מייקל ותופני מסצ'וסטס, שהבינו ואת על כשרם, מיודו ותורו לכואו כמייקל כעבור ארבע שנים. ועכשיו מייקל רוקאקים יחיה ככל הנראה מועמד המפלגה הדמוקרפית לנשיאות ארורב, העביין הרב שעורר ומאבק הפנים. במפלגה, בעיפר כינו לבין הכומר השוגר נסי נישו חעמיד בצל את ג'ורג' כוש והמתרחש במפלגה ודפובליקנית.

משרד תעוץ הישראלי בילה את דוקאקים כנו מומן. מייקל וקיטי וווזמנו לביקור רשמי בישראל נסוף נות ודיסד. בביקוך במנזר סנסה קתרינה בוד סיני, ביום קיץ לוהט, כשקיטי והאחרים מעולפים מחם, קיבל הנוירים, שרובם יוונים, את מייקל כמו ניבור לאמי וגיבור לאומי כפנור וצה, פירושו כבוד מיושו מייקר וכה להיות אורה כבוד במרתף המיותר בו נשמרון גולגלותיהם של הנזירים וראשי המנור, שמרש לשקי שכולו סוב, וראש הטקט האיץ בו לנשק את הבלגלוה תחשובות ביותר, מייקל המסכן עמד במשומה בכבה. ותושל ממסאציוסטם שרץ לנשאוון, ממשין ע

העובניות, הממלספונים והכצלים כנינת הבית כבוסטון. כששואלים אותן מה נשמע שם הוא שנו כנאוה לא מסתותו ייש שם רי סלסים לכל העום הארי ריקטון, אביה של סימי, נווקא מעריף

הבחירות של מיישל, וזור הארי והבטנה לכך: אוכי שיעורך מור פמו על ירעות מוגנינו ויין כפר בבית וולבן ...

14 שנות מחקר באוניברטיטת קיימברידג' היוקרתית באנגליח, הוכיחו את עצמן מעל לכל ספק - גם בישראל. עשרות אלפים הצליחו להוריד במשקל, תוך כדי שמירה על איזון תזונתי בריא, וכל זאת בדרך טעימח וקלה. אם המטרה שלך חיא לרזות מחר. שימי את משקלך על קיימברידג' -דיאטה מדעית שחצליחה בעולם כולו.

> בריאטת קיימברידג', מילקשייקים ומרקים במגוון טעמים וחטיפים מצופים שזקולד ערבים לחיך

דיאטת קיימברידג׳ משווקת ע"י יועצים מוסמכים בכל רחבי הארץ. פני למרכז קיימברידגי הקרוב אליך, ותופני ליועץ האישי שלך:

מרכז מידע ארצי, בן יהודה דגיד די א, טל באוועילי בי

באריוות שבועיות בלבד מחיר לארוחת בפת שיות בב באריות שבועיות .03-227084.70 יורפלין וועצי בריאות בע גד

ותניה, ועמק חפר: עופרה עקירי, סמילנסקי 2, נתניה. 2223-653. ונותיה, ונקרה מוכד: מאנטיניהי 27, רענות, 032444881. תיאו שראל נהרל, ממלך ניהו: 20: 144943, 032325-0. מש ד: ציפי יאודת, יהוד, 2535862. 03459. ראשריי: רחונות: וודה קכל, דומשלה 1747 (דאשל"ב, 24757-0. ידשלים: עמית ששן, הפלמ"ח 42, ירשלים 44064, 2575-0. - 96-654618, פולון-בתיים: יוסי שי, שד העצמאות לפ בתיים, 96-654618, שד העצמאות לפ אשרור אשקלון: ניטה כרנס, רב נרונר 1/1612 אשלוד, 16451-00. באר שבע והדרום: גיק לליב, רחי הזית ל, עומר, 2070-047 יעוץ והכועם למוקדי חייעוץ כארץ, אפשר לקבל במרכז המידע הארצי.

רשימת מרכדם: צפת, אצבע תגליל: אול נולר, שכ' הריטונים 6, צפֶת, 172227-60.

עמק יוועאל: רנתי אחקי, מושב נהלל, 190-66-00. מיסה, הקרות, והריה והגליל המערבי: עות קם, שבטי ישראל 12,

Hiperia 24m

שמורות הטבע

73. למדבר, אחר הצהרים

עם חתנים למדבר יחודה, עם הגב לעיר.

קל למצוא את המקום וללכת עם חש"

ביל עד קצה חוכם, במקום בו יש שול

כאן אפשר להתיישב ולראות את והוצי

נה הגדולה, חיום וכל ערב: שקיעה על

המדבר וירה עולה במזרה. מרחבי הכוד"

בר עד ים המלח ותרי מואב. מקום מאוד

רומנטי. ליד הכניסה למיצפה יש שלט

שמראת את תחילת חשביל הטבעתי

שיורד מאתורי הגדר של מלון מצדה אל

ועך המדבר, לחליכה קצרה של חצי

שעה. אפשר לחיות כאן בבטחון ובטי

תורב. ערד היא עדיין עיר שבה לא נוער

לים מכוניות וגם לא את הבתים, בדרך

מבט על שמורת מדבר יהודה. בצפון

מבאר שבע ותחנות חדלק, מסעים מורי

תה לכיוון ים המלח. יש שלט כתום.

בממח זהו כביש מספר 11. פנים מזרחה ומתחילים לוסוע בכביש

שיורד מגובה של 600 מטר מלוס, לי

הכביש עובר לאודך הגדה של אפיק נחל

יעלים, בצד ימין, דרום. ווסעים שלושה

טים בתומים של רשות שמורות חטבע.

בשוום את הרכב בוחירות, בצד הדרך.

מאנורת בירודו הולכים שמאלה לכיוון

צפון. בדרך העפר ישר לאפיק ווול וער לים בעורד לים המלה. רואים שיטה סלילניות. עץ בודד ששרו במקום. הול

כים 400 מער ומגיעים לגדה הצפונית

של הנחל. הואים קיר בנוי מאבן וכמרכי

מזרח, הרכס השולחני של מצדה.

• לראש זורני, בכביש לים המלחו

טיול של שעוויים. לקוות מים. מהצומת של איזור התעשיה, והכביש

- 400 מכור מינוק.

שנות התבוישים:

רום באותה דוך לרכב.

ם לביוון מצרחו

תן אבן שחור וכסאות לבנים.

חד הדברים הכי יפים שיש • המקום הכי המנטי: בארץ בקיץ, הוא לבלות בשר מי שמתאכטן במלונות עות המאוחרות של אחר ומצדה זה ממש לידו. את ממנו את מדבר יתודה.

> עיר וחבה ופתוחה, מוקפת מדבר שקט. מפד מהציביליוציה ולהרגיש קטן קטן

כתוך ותכרתב תברול חזרו. למיתוח ים המלח, מפעלי ים המלח והי

השלטים תאלה מכניסים אותנו ממש לתוך אתרים עתיקים, בדער הנחלים או על ראשי החרים. פעם היו מניעים אלי הם בטיולים ארוכים וקשים במדבר. היה ם זה משוט מאד. נוסעים בכביש, עוצ רם ותונים. הולכים מטרים אחרים והגה ואש וותר. בלי לתושמץ תרבה, ובביף, מועים לתצפית יפה על מצדה, נחל

הצסל הלבן תנדול של תומרקין. הולכים לכיוון המדבר בשביל של אכוים שחר רות, ותוך רגעים אחדים נמצאים ממש

הצבעים, המרחב, הגיקיון, חשקט, האר וויד היבש והסריר שמצמרד את העוד. אינה חלתות וחזיעה של מישור התוף ואיפה אמתנה בעיר ערד, בירת מדבר יתוח, במרחק 135 ק"ם מחל אביב.

מעל פני הים החיכון ואלף מטר מעל ים תמלה. מי שבא לכאן לנופש, מכלה את שעת תכוקר בבריכה ונח בהדרים בשר שת הצתרים. אתרי שינה ומנוחה יוצ-אים בארבע אחרי הצהרים למדבר, לט־ יולים קלילים ברכב הפרטי בכביש ואשי, וגיחות קצרות ברגל למיצפורים על מדבר יחודה, בתוכו ומעליו. על פצוקים וקניונים, בחים עתיקים מאבני צור, עדדי יעלים ומרחבים בראשיוניים עד לים תכולה והרי מואב. להתרחק שני

ביוופתו של שמוליק שפירא, מנחל מתו דרום של רשות שמורות חטבע, יש עכשיו שלטים כתומים בצידי הכביר שים בנגב ובמדבר יהודה. בהכנתם השר ושום המועצות האיווריות רמת נגב ומ" חובים, המועצה המקומית עוד, התברה

באלים ועל עדדי היעלים.

בשיולים חקצרים הזיפים כאן, יוצאים מהעיר ערד לשעה שעתיים. כולם בטו־ וח של עשרהדעשרים קילומטד לאורך

זו מתוו של מאמרת מים. זוחי מאנורוו תבושים שיוצאים מחעיר ערד. כידוד. בור שתיק הצוב בסלע הקירעון בחוך ערד, בקצה תמיורוזי שלה, לכיוון ותן. אליו זיכו מי גשמים בערוץ טבעי ים הפלח, ישנו מיצפה מואב, קרוב למ" בער הבדווים המשיכו להשתמש בו עד לוות, אליו כדאי לנשת ברגל. כאן הכי ימה בשעות שש עד שמונה בערב.

אל דוגם זוחרו חוזרים לכביש הראשי. בחמשכו, נעשה הככיש צר, עם הרבה מי שמתאכסן במלונות פרצוע, נוף ערד, תוצים בוחירות לכיוון דרום והולכים סיבובים, ויורד לבקעת קנאים. 13 קי־ 200 מטר בשביל נוח אל מיצד רומי לומטר אחרי ערד פוגשים בשלט משמי מואב לכיוון המדבר ורואים בקצה את ביואנטי, בשנים האחרונות נחפר ושוח" אל, צפון – לתצפית נחל צאלים. זר. בפרכזו – בור מים נדול. חזדמנות פונים לדרך העפר שוראית בהתחלה לא להביר חלק ממערכת של תחנות מישמר טובה, אבל בהמשך היא טובה ועבירה רומיות על דרכים חשובות כארץ. הפעם לכל רכב. נוסעים שלושה וחצי קילומי

זוחי דרך המלח שבח הובילו את אוצ' טר דרך נבעת גורני ומניעים למישטח קידות הופט לשעבר. כאן יש תצפית לראש זותרו מכאן עולים עוד עשר מחממת על קניון נחל צאלים וחוף ים דקות בשביל אל ראש זותר. ממש מעי המלח. להסתכל באוויר. סיבוי סביר לר־ רות ים הפלח לחוף הים התיכון. לינו. זהו ראס זוערה המפורסם, מסיורי אות נשרים ואם יושבים בשקט ומקשי הפלמ"ח ומטיולי הצועות המער בשנות בים, שומעים דירדור אבנים ועדרי יעי החמישים. כיום – ראש זוהר. לוח זיכי לים שפוסעים למרגלותיכם. חוזרים רון לפנחט סלע שנהרג כאן בשנת לכביש וממשיכים למצדה. חונים וער תש"א־1941. הגדר מסביב והבטון, לים דרך הסוללה הרומית, בשביל קל שריד לתחות משטרת המדגר הכריטית של עשר דקות. שחזו בה דוכבי גמלים בדווים וסרג'נט לקראת חשיכה, כדאי לרדת מההר למרי אנולי. תצפית יפה לעבר המדבר. חוד פע האוריקולי שמתחיל בתשע, אחרי

השקועה. יש כאן שירותים ומיונון, ור־ שות הגנים הלאומים עושה לאחרונה מאמצים לשפר את השהות במקום. בעדד מסעים ברחוב בן יאיר. מיד אחרי חוודים באותו כביש שאורכו 22 ק"ם חר בידוד, עליו ומצאות בריכות המים לערד.

של ערד, יש שלט בחום שנפנה אותנ הכפה הכי טובה: מדבר יהודה דרומי – לכיוון מצדה הכביש חוצה את שכונת מפת סימון שבילים. אמשר לקנות בער רד, בסניף התברה להנות הטבע.

בראש העמדה קיר של אבני צור (אבן ערד) במדבר יחודות. מבצר צלבני ברובן זותר (לפעלת)

27 8132310

יוג'ין קלרק, פרופסור. בת תשע, באקווריום של ניו יורק, התאהבה בדגים, והיום, בגיל 66, היא ממשוכה בלהט את הרומן הזה עם יצורי הים. היא כבר החזיקה קוף מת במקרר, בישלה עכברוש, רכבה על כרישים וראתה חצי עולם. ההפלגות שהיא עומדת בראשן, שחלקן יוצאות מאילת, הן הרפתקאה שאנשים עומדים כתור כדי להצעוף אליה. יש לה ארבעה ילדים, שלושה בעלים לשעבר ואינסוף סיפורי כרישים. יש אפילו שני דגים שמדענים ישראלים כבר קראו על שמה: ג'יני וקלרקי.

מאת אביבה מץ צילם: ראובן קסטרו

'על הכל הייחי חוזרת מהתחלה. היו לי חיים הכי ופים והכי עובים שאשה יכולה לחלום עליהם. עשיתו כל דבר שדציתי לעשות. אף פעם לא החמצחי משהו, אף הזדמנות".

> שמוגשים ביוצין קלרק ביום המסין כאר לת, קשה לחשאר צמודים לעוברה שהיא פרופסור או מדענית בעלת שם עולמי. מה גם שאילת מפורות מהר את שרידי תניבונים מן העולם שהוא לא אילת. שם, בחוף, הא משילה מעצמה את התארים, מרגישה כמו ככית ומציגה את עצמה בפשטות – ג'יניו "זאת השעם תארבעים שאני כאילת או באיזור, או מת

כתבות טלויזיה ברחכי העולם, ניהלה משלחות

ימיות, שלירטטה עם יורש העצר היפני (על רקע

ימי כמובן, שניהם מכורים) ועשתה עוד הרבה

דברים גרולים וקטנים כחייה המרתקים. אפשר גם

לכתוב על ג'יני קלרק הפמיניסטית (אשה בין

כרישים), או האמא או החברה. אפשר על המדענית, המדצה, הסופרה, התיקרה. אנשר הכל,

רק שהמקום מצופך את האפשרויות זמכתיב את

התנאים. או נתרכו בניני קלרק והקשר הישראלי.

The shark lady, חקרה כרישים מפורסכת,

אולי אתה המפורסמות בעולם, גילתה וכיסמה

במעמקי ים סוף את מרבית התגליות המרעיות שלח. זאת אולי הסיבה שאת אילה היא מערישה

כביתה השני מעל המים ואת ראס מוחמר והסכיבה,

מתחת למים. באתר המאמרים שכתכה בעבור

הירתון נשיונליגיאוגרסיקהיא אומרת במפורשו

בשביל צוללנים, הים הארום הוא עולם של יוםי

ומורכבות בלתי רגילים, אם הייתי צריכה לבתוך

רק במקום אחר בעולם בשביל לצלול בו, חייתי

ללא ספק בוחרת בים הארום ובעיקר

או פעמיים ער שלוש בשנח זויא כאן. מניעה

לאילת, שוכרת את היאכטה של והואיד רוונשסיין עראה מסגרת) ומשליגת עליה ללכ ים, השלגת

בראס־מוומר

יוג'ין קלרק, או בשמה היותר מוכר בעולם

אשה קטנה עם משקפיים. אמריקנית, לא יתדיה, ממרילנד. הרוח והשמש והמים, לא משחתים את עור הקטיפה השתים שלה. מי שצפה שלוויזיה, בעת שרכבה על הכריש -- זה היה כרים תינוק, רק שבעה ממר אורך" - יתקשה להאמין שבילה המוצוער וצא 66. אשה שוויתרה על לושה בעלים וארבעה טקסי נישואים, ועם אוד הבעלים התחתנה פעמיים), אמא לארבעה ילרים בוולים, מקבלת את פני במכנסיים קצרצרים, נופיה מאוזררה, קבקבים וחיוך רחב. כלא משחקי

לכתוב על ביני קלרק כתבה אחרו ממצה, זו כאלת, הוציאה לאור שני סמרים, צולמה לעשרות

כפעם משימה בלתי אפשריה. כל מאמר מפרי לשה בנשיתל ביאוגרפיק יכול לשמש רקע מכובר למידה כתבות. וג'קני כתבה אין ספור מאמרים

ממוצעת אורכת כעשרה ימים ומאכלסת אורחים או מוומנים של ג'יני, שעושים בשבילה את העבורה הסמיימרעית ומרגישים כמו גדולים. הכל ביתר נראה כמו איזה שמונה של פריקים שתפסו ראש ונורקי לים. בני חמישים פלום, אלה שפעם עישנו עשה חזיום מתחממים לאור הזכרונות בתור חליפה צלילה ושנורקל.

הסיפון פלא כמוורות וארגוים עם תוויות מרהיבות ממקומות אקסוטיים בעולם. על החכל תלויות מחייכשות חליפות צלילה צבעוניות. בשורה בצר מונתים כלוני גז ועור מיני ציור צלילה וצבה לכל הוקר דגים מתחיל או מנוסה. בכניסה ליאכטה מוזהרים הנכנסים לחלוץ את נעליים, ולהיכנס לקורש הקורשים יחפים, אהה, יש מה איזה כת מיסטית יחסה, קיוויתי. אכל לא. בטר הכל השטיה של הווארד, שהיה פעם לכן, לא אוזה נעלים.

ג'יני והחברה כריום חורו מהפלגה של עשרה ימים. הם ינותו כואף ארבעה ימים ויפליגו שוב. ואת המעם השלישית הקיץ שג'יני מפליגה פאילת. התברים על הסיפון משתנים מהפלגה להתלגה. חלק מהם מכקשים לחישאר לעוד הפלגת, אם יהיה מקים. ג'יני מבטיחו לברוק. כל מחגרכ כוה משלם לה כהתגרכות 200 דולר לכל יום בים. או כמו שאומר מולת, הסְקִיפֶּר של▶

ן ג'יני בודקת כריש פטיש בים סוף (בווציום המרכזי) ומשתרעת בפוזה

เมละสโต 28

שם משפחה:

עתון הנוער של המדינה

ציני קלרק עם הווארד רוונשטיין (מלפנים) ודוד פרידמן. כנופיה של חובכי ים סוף

עשרה זרע מרג של המין האתר (הסיני). הוולרות

ב־1950, מצויירת ברוקטורט טרי, מגיעה ג'יני קלרק למצרים לעבוד במעבדה הימית בים סוף: לעסוק במחקר בחו"ל. נסעתי למצרים. זאת היתה הפעם הראשונה שלי בים הארום. עכרתי שם שנה. התוצתני עם האכא של הילרים שלי. היא היה רופא אמריקני ממוצא יווני. הוא בא אלי למצרים ושם התרתנו. אחרי זה הזרתי לניריורק. רציתי מאוד לחזור פוליטיות. באותה תקופה פגשתי בניו־יורק את פרופסור שטייניץ'. הנא היה חלוץ המחקר הימי בארץ. סיפרתי לו על מצרים ואו הוא אמרו למה שלא תכואי לארץ'. בדיוק או התחלתי ללדת. ארבעת ילדי נולדו בתפרשים קטנים ולא יכולתי לעזוב את הכית. אלא שהמזל האיר לי פנים, מישהו שמע אותי בהרצאה ויליאם ונדרבלים, מיליונר מפלורידה. הוא הומין אותי להקים ולנהל את המעכדה הימית בתוף המערבי של פלורידה. זה החמיא לי מאד. לקחתי את המשפחה

ועברנו לגור במלודידה. צ'יני הקימה וניהלה את המעברה במשך 12 שנה. חקרה וברקה התנהגות של דגים, כתכה, צילמה והרצתור. עשתה חיל בתחום המרעי. נסעה בעולם, ניחלה משלחות וניהלת משפחת. גם אמה ואכית השרג עברו לפלורידה ופתחו שם מסערה יענית. שם גם נולר הקשר שלה לכרישים, העוזר הראשי של גיני במעברה הימית היה פומחה לכרישים: "ער או איש לא חקר חיות הכמות ולא רק מכונות מזון. זה היה המחקר

לשאלה אם כרישים מסוכנים לבני אדם חיכתה ביצי מתחילת הראיון. "מוף סוף", היא לוחשת לעצמה. צכשיו אני מרגישה בכית". צריך לוכור שג'יני מסתובבת בין כרישים כמו שאנתנו מסתוכבים באלנכיו "בעולם קיימים 350 סוגים שונים של כרישים. המפורסם ביותר הוא הכריש הלכן, זה מחסרט 'מלתעות', זה שרכבתי עליו בטלוויויה באן, תוא

"הסיפור על הברישים המסוכנים, קורשי זאדם

"אני מקווה להמשיך לצלול עד גיל 90. אני דואה את עצמי מגיעה לחוף בכסא גלגלים, החבריה שמים עלי בלונים ודוחפים אותי למים"

כרישים יש בעולםז מיליאררים. וכמה נשכו בני אדם: אחרים. זו פרובוקציה. הים הוא מקום שליו ומרגיע, או אנשים ממציאים אגדות כרי שיהיה להם ממה לפחר. דרקולה, פרבקנשטיין, רוחות רפאים. זה חלק מפולקלור. כריש לא תוקף טתם. אני שחיתי עשרות פעמים בין כרישים והפעם היחידה שנשך אותי כריש היתה כשנסעתי להרצאה במכונית וכמושב הקדמי היתה מונחת לסת מיוכשת של שיני כריש. בעצירת פתע עשתי קדימה והלסת הואת נסגרה לי על הורוע והשיניים ננעצו בכשרי. יותר אנשים כעולם מתים מעקיצות דכורים מאשר מנשיכות כרישים. כואב לי שאנשים אוכלים כרישים וכרישים לא אוכלים כני ארם. 16 מיליון כרישים לשנה נאכלים על־ירי כני אדם. הפיש־אנר־צ'יפס כאנגליה, מה זה לפי דעתך?

אָמת שכרישים אוכלים אַריות־ים. לאריותים יש דם חם כמו לנו. כריש אריהיים ואז הוא מתנפל. סיכה נוספת שכריש מתנפל, היא שיש לו יכולה להרגיש ויברציות במים ממרחקים עצומים. אם רג שנתפס בחרב או בחכה מתחיל לפרפר במים, זה מזמין כריש. אם אדם שרואה כריש נכהל ועושה תנועות פירפור הכריש יכול להתנפל. אם האדם מתנהג בטבעיות, ממשיך לשחות כאילו כלום, הכריש יעבור על ירו באדישות". קל

יבכל מקרה שחקרתי עד היום, אני יכולה להסביר בבירור מרוע הכריש חקף. נכון שלפעמים אין אמשרות לחקור כי לא נשאר מי שיספר מה קרה. לפני עשרים שנה חבר שלי מאוסטרליה כמעט נאכל על־ירי כריש. ווו אגב המקרה החמור ביותר הירוע לי. הוא דג מתחת לְמִים עם חוב. הוא דייג מומחה, היה צרוך לרעת איר להתנהג. הרג שלו החחיל לפרפר. מיד הופיע כריש ותפס את הרג עם חצי מחלק גופו העליון. אתריכן בנראה, ברוך נס, הכריש הבין שוח לא אריהיים ועוב אותו. האים ניצל אכל נוסק לסידות ניתוחים מייגעת".

נו רוכבת הרבה על ברישים? ילא, לא הרכוז. לפעמים, כשמורמן לי. במקסיקו

רכבתי פעם על כריש כאורך של כ־ 28 מטר. הכריש לא מרגיש שמישהו רוכב עליו. זה כמו זכוב שעולה עלינו. על הכריש שרככתי באילת, לא עשיתי תרגיל אקרובטיקה. משום התהמכתי עליו כדי לראות אם זה פעם היא גם רכבה על צב מים. זה היה ב־1960

באיי הבתמה. היא התכקשה לערוך שרס בביולוגיה ימית לצוללנים ומדריכי צלילה. כאותה המלגה כאחת הצלילות למעמקים, חבחינה ג'יני באור חוק שכא מלמעלה. בעיקבות האור באו הצלמים: "צילפו איוח סרם ואני חשבתי שהם סתם מבובוים עלי פילם. לא עשיתי שום רבר יוצא רופן. אבל או ראיתי פתאום עין תומה גרולה מסתכלת לי ישר בעינים דרך המסכח. הייתי כליכך קרובה לעין שנאלצתי לקחת רוורם כרי לברוק למי חיא שייכח. ות וזיה צב ענק, שעקב ארורי. (34 ממשך בעמוד (34)

31 Binenio

קראתי באיזה מקום שמציעים מילגה למי שהולך ערבתי עבודת מחקר על דג הנפתא. באותה שנה למצרים אכל ככר אי אפשר היה בגלל בעיות שנתתי על מצרים ועל הרגים בים הארום. זה הית

תתנתנות של כרישים. אנתנו במעכרה הוכחנו שהם

המשמעותי הראשון בעולם שנעשה כשטח הזה".

הכריש הנדול ביותר בעולם כריש לוויתן.

לצורך האכחת התיזה שלה הזריקה ג'יני מעט זרע ענקיות או לא פלא שמסתוכבים סכיבו מיתוסים. כמה מרג אחר לנקבה שלו וכן הוריקה לאותה נקבה מי שנולדו היו רק ממעט הורע של המין הוהה.

תלטה מוזרה אם לשפוט ילדה בת תשע כשנת 1931. אבל ג'יני לא ראתה ככך שום דבר יוצא דופן. מגיל צעיר היתה שותה עם אמה כששתיהן דוחפות מסטיק לאוניים, נגד המים. אתריכך היו הספרים לילדים ולנוער על הים טלמום. "אחר הספרים היותר אהוכים עלי, היה על ד"ר ויליאם כיבי המסורסם. הוא היה צוללן תוקר שירך למעמקים עם ציוד צלילה מיושן. אני אמרתי לכולם שאני רוצה לחיות ר"ר כיבי. הוא חקר מושכות צלופתים וגילה דברים מרהימים. אך אתר או לא האמין לסיפורים שלו. אני בעצמי, לא מזמן, אימתתי את ותגליות שלו על צלופחים. כל מה שהוא אמר אז, היה

שהיעו לה לכל ימי ותולרת וחגי המולר לפתוח עד גיל עשרים. זה היה כשקנו לה את האקוריום הביתי הראשון עם דגים משונים שלא יכלה להתאפק מלמצר. אתרכך היה הסיפור עם הקוף המת במקרר. כשניני כבר היתה בקולב' היה לה אוסף נאה של מאות וגים נבית. אבל כדי להשתכלל בדגים היה לה צורך ללמד גם על חיות אחרות. היא למדה לנתה פגרים ולתורד מהם את העור. ידיד, שהיה בעל חנות לחיות מחמר, העביק לה במתבה קוף מת. היא לקתה אותו לכיתה, שמה במקרד והתכוננה לניתוח. סכתה היפנית נכנסה במפתיע למטבה וכמעט מתה מרוב שהר

השלנה האחרובה "עריף רג טוב כיום רע מאשר דג

גיני נולדה כניריורק לאמא יפנית ואכא

אשריקני שנפטר כשהיתה כת שנה. האם נישאה שוב

לים ולרגים התחילה אצלה בגיל תשע. "באותה תקופה מיםי מכרה עיתונים כדוכן מיוחד באחד הכניינים הנדולים בעיר התתתית. בשכתות הייתי כאה איתה לעברה. באתר הימים לקתה אותי אמא לאקווריום של נידיורק, שהיה בקירבת מקום והשאירה אותי שם. המקום הקסים אותי. הסתובבתי שעות כין המיכלים הנרולים. כשבת שאתריה הלכתי שוב וגם בשכת שלאתר מכן. זה הפך להיות הכילוי הקבוע שלי. העוברים כאקווריום ככר הכירו אותי. קראו לי 'המורה'

ביקש הסברים על הדבים. זה היה הרגע בו החלשתי על רוכי בוזיים. אם לרייק, או הרגע עצמו התרחש לפני

ומיכל הענק של הכרישים. הייתי עומדת שם שעות, מתבוננת בכרישים. היתה נקודה אחת באולם שאם

עמרתי כה, יכולתי להרגיש כמו בתוך האקווריום, שכן

תוא, החלטתי שאני עוד אשתה עם כרישים".

רע כיום סוב" – או להפך.

כשנילתה את הקוף המת בין הגבינות ותחלב. אותו דבר קרה למבתא כשפתתה יום אחר סיר וותח וגילתה כו שרידי עכברוש שג'יני בישלה כרי להניע לשלד. התייעצות משפחתית בחולה ניסתה לכשת על ביתי משמעת. "לא רוצה יותר לראות חיות פתות בבית", צווחה הסבתא. "למה שלא תלמרי לתיםים במבונת כתיבה", שאלה האמא, "בכה לפחות תוכלי להיות מוכירה לאחר כמו ד"ר ביבי". ג'יני כשובן עמרה על רעתה וגיצתה. היא לא הלכה ללמוד קצרנות או הדפסה, אבל את הטולרנטיות הנדירה

במשפחתה היא לא שוכדונו אף לרגע. אתרי קולגי לפרה גיני באוניברסיטה ניוריורק תואר שני ושלישי. המקצועו איכתיולוגיה, ענף ואילוגיה העוסק בחקר ויגים. בין התארים היא למרה שמונע מן הצוללן תומש תנועה ומחבר אותו בכבל לספינת עבודת הדוקטורם שלח עוסקת בחתנהגות תינים. משהו כמה המכניום הפסיכולוגי שגורם לתבחדות. ביני קלרק בדקה הוסבירה מרוע שני מיני דגים רומים לכאורה. אבל לא והים, אינם מתחברים ביתר לצורך תתרבות. את הסיכה לכך היא מרגימה במשמת: אם תחיי על אי בחד עם גברים ישראליים וסיניים, כאופן מבעי תתחברי עם הישראלים אבל אם לא תוויה לך ברידה ובאי יהיו רק סיבים, כסוף התוברי עם הסינים. ככון זה אצל הרגים. הם מתנהנים בשבע כמו כני אדם. נמנעים מפנישה ומוזיוור חדרי עם מי עאינם בני חון שלהם".

עצמי הבוקר אני מוכרח להיות נחמד

מוסיקאו

נולד בחדרת (1949), סיים חיכון

בחדקים, למד במדרשת למוסיקה

לחקות צבאיות. למד קומפוזיציה

במאנש קולג׳ אוף מיוווק, ניוייורק.

בצבא חירו טברו ואחייב מדריה

מאו סל מופיע דבר ובתרבבים

שתים (מתו כסמי, לחקת "קצת

מוקוקה לטלוווזיח ווצנות הסוכנים

אוורוז" ועור). דו ונקלילוש...

ולמע שייואל "לילות ש" עם

אשות, התסחנטאות וחבימאית נירית, הוציא לאור ספריקלטה בנלל המנון, ומפנו והרב ועור

שירים" גר ברוזום ברושטייו כהן

רך זיום שלי הוא הרבר הכי לא סבוע שיש. אני משכים קום כמו חלכן ורץ לעבודה. מרי יום אגי מכלה זמן מטריים ליד הפטנתר בנסיון ליצירה. יש תקופות שאני מנגן יום־יום מספר שעות, ואן אני אומר לעצמי שאם חייתי ממשיר להתאמן מדי יום,

'שלי והרעש של חשבנים שלי. '

גם מסני שאני טימוס כוה וגם בגלל סוג: חעבורה. יש ימים שאני כם מאוחר, ולפעמים

מאו שתורתי אני עובר על יצירת מיוחרת תקלים עליו אני עובר כבר שנתיים ומרוב הימן שעבר, קשה לכנור את השוות ולפעמים אבי מרגיש

הייתי עכשיו חורשיים בניוייות ולא הצלחתי

לשכת וליצור, וציתי כל חומן לחיות בחוץ ולגמוע מה שיותר. משאין לי עוגן, אני יכול לחשוב על רעיונות וריחות של ביוונים ליצירה, אבל לכתוב ממש אני יכול רק בהיתו מדלת האמות שלי, עם המסבתר הקטן

לנעיקת אירועי ילילות יפרי בשבילי, זה נסיון ראשון. לכתוב לתומורת קאמרית ורביעית קצב. חיצירה מבוססת על כל מון שיש כתוכי - מוסיפו קלאסית. רוק, ג'או, מוסיפה אתניה. אני גם מנסו להשלים שאני פונרוצין בתוך מבוך לעומת ואת ווו בין אריף אעבור עם ניהית על השירים ליחו חוף ליצור שין בודוף עיו, 12 שעות ויווו. סגור. אנוצו עוברים וווך גם

שלמון גרוניך

הייתי פטנתרן אדיר. אבל יש תקופות שאני מפסיק.

על דברים אוצים לא מברי בא מחר קלפרים והן נס על דברים אוצים לא מברי בא מחר קלפון שפשיו לילרים: נפלא לקברי יחר ולפענים וה בלתי נפנל אין צמעט ניתוק בין בית לעבורה מטושטיים הרבה שעבים וה מבניר: למענים אני והד פורגע שלא אוחיו עסוק, לחץ הענורה מה, שאני במעט בולע תוחין, הוא בויום הטאים זמן להאות שלוויות, ולפרוא עתונים, אני נמ Binepio 32

מימום שמתפקד פוב בתנאי לחץ. רק או אני של מחר, מרוייק ועומד בומנים. אני חויל ממשמע ות חייתי צריך לחבות לחשראה, לנגיעה חשיעה

ממשיר לפחק מול "פסוק". כשחורתו מחויל, נורחי לא לפתוח שחור ושלוויזיה, להתוקות. אבל אוציי יום שולפים וכאש הכללית. פארים הנפלאה, שלפני אינע שעות היה בה, היא חלום מעולם אתר ואתה שוקל כחשבו. הביניים. הנת יוראי את העתר, לא ביד להשם בה להתבאם, תואי מה שדה בששחים. בנה יחד ה שבוע השביתה האלה חווהים. ולראות את חבש

של האש הממשלה שלנו ניסתור, זה לא מנאס אני שם בבושר האמו לעממי המש" אן מיסו להיות נופק, להייך ליורנים שובן (לי מה לי לי אשה נאת כלים נאים, היות שוני (לי מה האני נינש לטלמון, מהיינ, פונים אי מהרמו הראשונה הוחלמה לי 20. אני משקם אן השונה שמתחילה לושה במות האני משקם אן השונה שמתוילה לועום בתובי ומוריג שנית ובין ב

למישרה הדמושה יש צליר הפוס אל מסיד שהאל אך עצמי של מה אנו מקופה היי ל שהוהים מהן ל המהרגלים קצה נשודה בכן פע מהשקר בו אדרה התמקרה זה המיד ע דיש לפני היי שנסעהי וייה ודרא בעירן של מכיל על אני אושם אה עצמי מנסה לא עלמול על ילד עליב: שניהר, אשה שהובהה גם בלל מרגיש אייוני על שאר הישב בבחור מו מרגיש אקיינט על שאני משב בצחון ב מדום: בינת קום של שני חיות יכל של ב בנוך לי ומלים, לא הצר יותר לישר בנוך אי ומלים, לא הצר יותר לישר ח נורכות לי לתיגיש אמשישנט כי חוף ל ששות, בשותות ומיי מחוצל מולץ או

לחתול. וחוץ מזה, אני אוהב את המקום הזה. יש פה גרעין נפלא של אנשים, כמיותר צעירים, אלה שכאים למוזיאון, למרתון סרטים קצרים. לקונצרט של התזמורת בפארק, קהל מיוחר שאיתו הייתי רוצה להרכיב מדינה.

מה הדלק שלךו <u>הצורך לכתוב, פיסות האושר הקטוות שלי, ומצד שני התיסכולים. ועוד</u>

באיזה אירוע הסטורי היית רוצה להיוח נוכחו <u>ככנסייה, כשבאר מנון על העוגב טוקטה</u>

באיזו תקופה היית רוצה לחיותו <u>לבקר קצת כתקופת הבארוק, תקופה עם תנועות גדולות</u>

באיות מצב אתה שונא להימצאז *לטוס, להיות כלוא, להיות בתוך המון כשמוהים אותי*.

מה מקומם אותךז <u>האטימות של עם ישראל. חוסר פרופורציות. כשהאמנות שלי לא מובות.</u>

על מי צר לךז <u>בני הזוג מחולון שלא יכלו להינשא, האתיופים, כל מי שרע לו, מי שנדפק</u>

אתה אדם חזקז במהז <u>גם חזק מאוד (גם חלש מאוד. בתוך החולשה יש גרעין חזק שקשה</u>

מתי אתה נבחל מעצמךז <u>כשאני כ"דאור", כי אז עוברים בי זרמים של כמעט חוסר שפיות.</u>

מתי קשה לך לסבול את עצמרו <u>כשאני מצליח להחבאס מהדבוים הקטנים בשינרח</u>

מתי אתה מתבייעו <u>כשאני צריך לעשוח לעצמו יחסי־ציבון או לדבר על כסף.</u>

מתי התבגרתו נפילת אחי ביום כפור וגדושי בינרו אוחי, אכל לא לנמרי.

מה אתה אוהב לקנותו <u>בגדים, דברים שקשורים כמוסיקה, פירות</u>

מה בעינין אשה יפהו <u>מהפנישה השניה והלאה: המראה הפנימי שלח.</u>

מה קיבלת מהביתו <u>את הקשוי למוטיקה</u>

במה אתח נאהו בכשרון שלי ובשיער שלי:

על מה אתה מתחרטו <u>שאני לא מנגו יותר שעות ושלא נכנסתי</u> לעולם המחשבים.

מה ההצלחה הגדולה שלך: <u>"מאחורי הצלילים" עם מתי כספי, והיצירה ל"לילות יפר".</u>

מה תניע אותך לבחור במקצועך: <u>לא היתה לי שום אפשרות בחירה. נשפכתי לתוך זה.</u>

אילו תחלטות חשובות קיבלת בחייך: <u>להתחתו שנית, לחזור לארץ, ועכשיו – לעווב את</u>

םה ישראלי בעיניךז <u>עוות מצח, קשד בלתי אמצעי, קוג של תמימות, חוצפה, ואש קטו.</u>

אילו ירשת 100,000 דולר מדוד שלא חכרה מח הייה עושהו <u>כונה לי ביה ואולפו בכפר:</u>

מאם תשתנית בשנים האחרונותו עם השנים התרכבתי קצת, והייתי קצת יותר נחמד

מה תולך לך קל ועל מה אתה צרין להאבהו הולך לי קל לבחוב ולאלוען אני צריך להאבק בדי לההאמו ולשמור על שמיקה.

את מי אתה מכבדז <u>אנשים כשרוניים, אנשים שיושבים כ</u>גליל ומעבדים את אדמ<u>תם.</u> במי אתה מקנאז <u>באנשים ה"מרובעים" שיכולים להפריד בין שעות עבודה ושעות משפחה.</u>

מי השונאים שלךו <u>אנשים שלא מבינים אותי, אנשים פרימיטיביים, לא פתוחים</u>

מתי יש לך נדודי שינהז <u>כשאני מוטדד ממחשכות או כועו עם רעיון ליצירה.</u>

<u>חדשה שכתב. על גדוח הנהר, כשהנדל מנצח על "מוסיקה על פני המים".</u>

<u>של קידה, נשים עם מחשוף ענקי, כובעים עם נוצות ושיער ארוך בלי בושה.</u>

מה מערער את בטחוגרו <u>רעש, שאון־שכנים, חדשות כט</u>לוויזיה הישראלי<u>ת.</u>

אילו תכונות אתה מעריך אצל אחריםו <u>הומור, איפוק, עדינות, ועוד הומור.</u>

מה נותן לך תחושה בטחון: <u>קשר עם כח זוג, כית, חום של אושים.</u>

מת הצורך הכי חזק שלךו *לאהוב ולכתוב, לכתוב ולאהוב.*

על מה קשה לך לסלוחז *על חוסר סובלנות, חוסר מוסר וולזול.*

למי אתה בזו <u>לאנשים אטומים, לאנשים אלימים ולאספסוף.</u>

באנשים שאין להם כושה לדחוף את עצמם עד הסוף.

את ידו של מי אינך מוכן ללחוקו <u>אריק שרון.</u>

מה אתה חכי אוהב לעשותו *לטייל כעולם.*

מה עקב אכילס שלךו <u>חוסר התמדה, חוסר ריכון.</u>

, מה גורם לך סיפוקז <u>הערכה.</u>

<u>הפטימיזם כל כך כבד שזה מבהיל.</u>

או חי בחר'ל בלי לעבוד עד שהכסו אוזל.

במה אתה אוהב לגעתו בשוער שלו ושל נורות.

<u>יהיה לשבור אותו.</u>

בפני מה קשה לך לעמודן *צחוק של ילד. חינוק.*

את מי היית רוצה להכיר: *בון לנון. באך.*

<u>כשדברים חסרי איכות מצליחים בצורה היסטרית.</u>

משהו שגועש ב<u>פנים.</u>

מי היו גיבורי ילדותךו *טרון, פיטר פן.*

מה אתה רוצה להיות כשתגדלז <u>אולי עובד אדמה.</u>

מה עוד היית רוצה להיותו <u>אנתרופולוג, למשל.</u>

חזרתי עם שתי החלטות – לעשות יוגה כדי להרגע ולהוציא אברגיות חיוכיות, וללמוד מחשב. אבל מרוכ ארועים ההחלטות מתמוססות. המחשב מרבר בשפה מוסיקלית שהיתה יכולה להקל עלי ולפחוח

אותי, אבל יש לי מעצור פסיכולוגי בעניין. היו שנים שלא האזנתי למוסיקה. עכשיו אני מקשיב למוסיקה קלאסית שלא תלויה בשום אופנה. אקלים, מנטליות או מהלך פוליטי. מוסיקה שתמיר מצליחה להכיא אותי לאותה נקודה של כוכד ראש,

בגרות, סוג של שלמות. והכי הרבה אני באזין לכאך. פתאום אני נוכר שחלמתי הלילה על ג'ון לגון. הוא נמצא המון בתוכי. כשאני בניריורק אני עובר ליד ביתו, מסתכל על המרצפת עליה נפל, חושב עליו המון. זה לא עובר לי. פעם בהופעה באילת שרתי שיר אבל שכתבתי עליו, ואחת בקהל צעקה לי -- מה 'כפת לך ממנו... מאז הכיטלס, לא היה דבר במוסיקה שהשפיע עלי בצורה כליבך מסמעותית. כפיטר גבריאל היה איוה חידוש. ופרינס הוא כעיני התנלית החשוכה של הזמן האחרון. יש משב רוח מרענו בעיבודים שלו, במינימליזם, צ'חיצ'ה גאון עם שפה מיוחרת ותדשה. אבל גם מזה אני מתעייף מהר, אחרי כמה תורשים זה רישה במקום.

"בעבר אכלנו המון כחוץ. עכשיו החלטנו שאוכלים בבית. נירית מכשלת שגעון ואני לא משמין כמו חזיר וזה מתאים לי, למרות שלפעמים אני מת לצאת".

בומן האחרון חל שיפור מסויים במוסיקה ישראלית, במיותר בהפקת התקלימים. מאיד בנאי, אהור בנאי, שלום חנור, זה דברים שיש להם פנים. אתה יכול לארוב את זה או לא, אבל אין ספק שאנשים סיבלו סגנון, כינון מסויים. לעומת זאת, יש דכרים שמצליווים כצורה היסטרית ואני לא מביו איד ולמת.

מאו שחורנו כשריל אבחנו לא ינדאים הרבה אועיי תפופה ארוכה שלא היתה לי הסכלנות והגינותות לפריאה חורתי לספרים. נהנתי מ"גיא אוני" של לפיד ומאור נהנתי מ"גמל בעל דבשת חוהב" של מגר. עכשיו אני קודא את "עיר קסומה" של ברייוסף. אני צריך ספר עם רינושים, ארועים, מעלות ומורדות ואהכה. לא מספיקה לי אווירה. בעבר ביליתי הרכה ליד הפלוויויה יש לי עשרות פלטות של תיעוד הזוועות, הפגנות של דתיים, היטין מרביץ לשמאל, משמאל לימין, מיהורים לערכים. הצ'לאנג'ר מתמוצה, רמול מרנה, שרון מדכר, שמיר מדכר, וה נראח לי דרך להואאו הרעל המצה, להקלים כמשום לצעוק חמם. עכשיו כמעט שאינני רואה טלוויויה.

בעבר אכלנו המון בחוץ: עכשיו החלטנו שאוכלים בכית, כידית מבשלת שגעון ואני לא משמין כמו חויר תה מתאים לי. למרות שלעעמים אוי מת לבאת. אבל כה יש לפעמים הרגשה של סיסטה אסלה, שכולם מכירים את כולם ואנשים מצביעים עליך. זהאומובומים נכנסים לך לתוך הנחידיים. מעדיף להיות בבית, מאחורי תרימים מגורים, שהשכנים לצ יראו איתי מסינכנו בתוינונים. די קשה לי עם המכנות השרוכה, ואנחבן הושבים לצאת מהעיר. בית עם פיבות ארמה, אווו או שניים, עו, טווטום. זה נשמע חלום עשיר במקצח אבל אני מקוה להנשים אחנו.

> ראוינה: נורית ברצקי צולום: שמואל דחמני

33 साम्रह्मांके

:גאה להציג

The New York Times

שרות חדש לקוראי "מעריב":

מהדורת יום ראשון של The New York Times 7 בכל יום שני על שולחנך במשרדך

המהדורה הנודעת של העתון הגדול, כוללת את החלקים הבאים:

Book Review The New York Magazine

Arts & Leisure

Business Sports Travel

ה' The New York Times של יום ראשון, בכל יום שני, גם בארץ The New York Times ובמחיר מנוי מיוחד – 179. שלשלושה חודשים (*)

תחילת השירות מגליון יום ראשון, ה־17.7

(*) המחיר כולל משלוח (הביתה או למשרד) באזורי הערים תליאניב, ירושלים וחיפה • לפרטים ומחירים באזורים אחרים בארץ — פנו לטל׳ 439467.03

> זכ מעריב - מחלקת המגויים תל'אביב 61200

דא לצרף אותי לרשימת המנויים על מחדורת יום ראשון של ת־The New York Times אני מצרף/ת המחאה ע"ס -.פדו מולשלושה חודשים.

כתובת (למשלוח העתוו):.

ג'יני קלרק על היאכטה של הווארד רוזנשטיין באילת: "אוהכת אנשים ודגים כמידת שווה"

"האבא של הילדים שלי, ממנו התגרשתי, רווקא ד'ר ויליאם ביבי. יש לי הרבה כסף. משלמים לי הרבה בשביל הספרים וההרצאות שלי. לפעמים אני לא קינא בעכודה שלי. הוא היה רופא והקדיש הרבה מתביישת שמשלמים לי כליכך הרבח ואגי כסך הגל נהנית ממה שאני עושה. הפכתי את ההוני שלי כל השנה כדי לצלול פעם אחת. אני האשח הראשונה בעולם שהשתמשה במכניקה של צלילה כדי להקו מרתק לחיות איתי. אחריכך, רווקא בגלל זה הרברים רגים. אבל יש משהו עליו אני כן מצטערת. אולי לא הייתי צריכה להתגרש מבעלי הראשון כשהילרים הז סטנים, לא הייתי צריכה להשאיר אותם בלי אנא להיות האשת הקטנה. לא כשכיל שום גכר. אני רוצה כל־כך מוקרם. על שום דבר אחר איני מצטערת".

את מצמערת על משהו?

"על הכל הייתי חוזרת מהתחלה. היו לי חיים הכי יפים והכי טובים שאשה יכולה לחלום עליהם. עשיתי כל דבר כחיי שרציתי לעשות. אף פעם לא החמצתי שום דבר, אף הזרמנות. כשרציתי משהו מאוד, השגתי את זה. רס לפני שנה וחצי הגשמתי משהו שחלמתי עַליוַ מָאז ַחייתי בתַ עשר. צלְלתי בברמורה מחוברת לצוללת לעומק של 3000 רגל. בדיוק בנקודה כה צלל

מזמנו מחוץ לכית. אכל במשך הזמן הפך להיות איש היא גם היתה מרצה אורחת כחוג לזאולוגיה עסקים, עשיר מאוד ואת זה לא אהבתי אצלו. אחריכך באוניכרסיטה העברית בירושלים במשך סימסטר אחר. כשהילרים היו קטבים הם הצטרפו אליה להפלגות. כל היו עוד שני בעלים, מהם גם התגרשתי. זה לא עבר. רוב הגכרים רצו אותי בגלל הענין. חשכו שיכול להיות הילדים של ג'יני צוללים כמעט מגיל אפס. הכן הצעיר תוות צלילה גדולה כהוואי ואילו כים שוחח דג שגיני לא הלכו. הם התחילו לקנא בעבורתי. בסופו של דבר כל גבר רוצה את האשה שלו בבית. אני לא יכולה הגדירה וקראה על שמו – ניקי. כת אחת עומרת להינשא לצוללו, אותו הכירה מתחת למים ואיד לאו. כשעזרה לג'יני כשנה שעברה אי שם כמעמקים, כת להמשיך לעכוד, היום אני לא רוצה להתקשר יותר. כשאני צריכה גבר אני מוצאת לי". אתרת מסיסה מטוסי בואינג בחברה מסתרית ומדריכה

> מייסים בסימולטור. ג'יני עצמה, כשהיא לא מפליגה, מהוגן. מעכר לעכודתה הרשמית: מרצח ככירה באוניברסיטת מרילנד הידועה, חיא מקיימת קשרים

הרוקים עם הסטורנטים, מארות, קצת מכשלת, מבלה עם הילדים. גברים אין כרגע בחייה, (לפחות באופן כזה קורה לך עם גברים?

"ג'יני היא חופעה במים"

יני קלרק והווארד רווגשטיין גפגשו לראשונהן 🐴 לפני 13 שנח. חווארד, יליד ארח"ב, עלת לארץ ב־66" ופתח כאן את מועדון מצלילה וואורהי תראשון. בחתחלה בחוף טידני עלי בתרצליה, אחר"כך בנביעות ויותר מאוחר בשארם. עכשיו

אף פעם לא הייתי כליכך קרוכה לצב כזה. החלטת לנסות לרכב עליו. התיישכתי על שריונו בעדינות

והוא כאילו חיכה לי, התרומם והמריא איתי על הגב כלפי מעלה, לכיוון פני המים ואחר כך שוב ירד לעומק וחוזר חלילה. כל מי שהיה או על הסיפון התפוצץ

אותו קיץ של שנת 60' התחיל הרומן שלה עם אילת. פרופסור שטייניץ הזמין אותה כאמור לקיץ אחר. מאז היא חוזרת לכאן כמעט כל

קיץ. היא שלתה מן הים את הצלופח המקומי הראשון שנכנס לצנצגת פורמלין ומשם עבר לאוניברסיטה העברית. היא היתה זאת שגילתה את

סוד הרעל שמפריש רג משה רבנו. רעל קטלני שמחסל כרישים בלי חשכון. כריש, אם הוא במקרה פוגש את

הרג הזה במים, הוא פשוט עובר לצר השני של הכביש.

ידע לצלול עוד לפני שידע ללכת. היום הוא מנהל

רווארד למד צלילת בארח"ב וכאן קראו לו "מומחה אמריקני לצלילה". היום ות קצת מצחיק אותו, בעיקר "תמומחת". אבל אז אף אחד לא בדק לו, את מתעודות, חווארד נטע לבוסטון לעודד מיירים לבוא לים עוף: "ניוני קיבלת שם חצוללנום. אחרי שעשו ביניגו חכרה, היא חודיעה לי שבסוע רויא תבוא לצלול בראס מוחמד. זה ומסליגים יווד. אני רוא איש חקשר שלה בים קור .. ערב. אני וותן לג'יני שרותי צלילה על היאכטה מבחינה איווגונית. לוד מדידמן (מנחל המצפה החת שלי. לכל המלווים שלת זו חוויה תיירותית, גיוני ימי באילת), הוא האיש שלה מבחינה מקצועית.

חיום במעבדה תחום המיקרוסקום. היא מדעניה שעובדת בשטח. ג'יני היא תונעת במים. כשהיא צוללת היא משתו נדיר. כאילו מהמונת עם העולם תודות בניתי לגמרי. רויא משוש וכוסת למדירו שלח. כל מעם שולא יוצאה מחמים היא ברותלתכות

בואת, כאילו ואת הצלילה הראשווה שלחי. "אשות כריומטית בעלה יכולת ודירוק ביווסי אנוש. כולם בעולם הרחב מקבלים אותה בורועות

זוארד

לארח"ב יש לנו שם כנומיה שלימה של חובבי ים לג'יני כדי לאכול איתה ועם עם לואים ארוחת

כמעם לכל האושים שמחמשים את החוויה

רוונשטיין: "היא לגמרי עם וזעולם

לעכורה. יש אנשים שצוללים בתור הוכי. אוספים כסי

א אקטיבית. באתי ממשפחת יפניה

בעלי לא ירוצין כלים או לא יתחלק איתי

בעכודות הכית. זאת לא בעיה בשכילי, תמיד היתי

כליכך עטוקה שלא היה לי זמן להיות פמיניסטיה

פעילה. היום אני מאד סופולרית. הפכו אותי למודל

לנערות צעירות. אבל אני יודעת שבעבר היו דלחות שלא נפתחו בפני כגלל שאני אשה זה הרגיז אתי

היום לא הצלחנו לברר מדוע דווקא שם אני צלחי

לתוך המערה הזאת עם צוללנים גברים, אבל בעולם ה התפרסם כמו איזה מעשה גבורה נשי יוצא דופן, כולם

אמרו כמה שג'יני אמיצה, נכנסה למערת כרישים איש

לא זכר. שביחר איתי היו עוד חמישה גברים. עליהם לא אמרו כמה שהם אמיצים. חיום נותנים לי המון קודים

על מה שאני עושה בגלל שאני אשה. אכל כהתחלה הגברים טירכו לשתף אותי במשלחות. היום לפחות אני

זה לא מקצוע קצת של מתבורדים, של אושים

"אני אהבת אנשים ורגים במידה שווה. לשמחי,

לא הייתי צריכה אף פעם לכחור אכל אם חייתי צריכין

הייתי בוחרת כבני־ארם. העכורה שלי מבוססת על

עבודת צוות לא על צלילה בבדירות יש הרנה

צוללנים שמעריפים את הים ואת הבדירות, בגלל וה

החבריה שמים עלי בלונים ורוחמים אותי למים: צלילה

והו אחר הענפים בספורט שאפשר לתמשיר כו ערגיל

מבוגר מאור. יש כאלה שמתחילים ללמור לצלול בניל,

פבוגר כלי בעיות. לכן אין לי תוכניות לעשות משון

בעולם יש עוד שתי נשים צוללניות ברמה של

כוה תעשי בשכבר לא תובלי לצלול?

בוצרו במקצוע הזה. אני לא. בלי צוות לא הייתי יכולה

"אבי אמשיך לצלול. עד גיל תשעים אני משוה. אני רואה את עצמי מגיעה לחוף ככסא גליליה

מקבלת מצוי על מה שעשו לי פעם".

שבורתים מחברת בנייאדם?

לעשות את העבודה שלי כראוי".

"יום אחד צללתי למערת כרישים במקסיקו. ו מערה מיוחרת שהכרישים נכנסים לשם כדי לישון עד

אכל מצר אחר זה היה אתגר.

מסורתית, שם האשה מאוד חוקה אנל

יחר עם זה מאוד נשית. לא מפריע לי אי

אחר עד יומי האחרון".

ג'יני קלרק ושני דנים שמדענים ישראליום סדה על - שמה, האחר: ÷ ג'יני, והשני ב קלרקי

כלומר. אַווֹרי שנגמרו לחם החוויות האחרות שהחונים העובים אינשרו, נשאר נושא הצלילה. עמשון חם דו מחופלים על כל רגע פוון בום ומתנאים בוון שופלה בחלקם חוכות חגדולה להתלוות לג'יני שלרק: בא רגע עולה מישתו ליאבטה עם "חי" אמריקני א אירופי ומסביר למת הוא משוגע אחרי ג'יני ומצלילה, חומעה

שהלעוילו לחוות משוגעים לדבר לא כל בו מזמן.

חמקסימלית יש כגר נכדים! דובם עשירים מאוד,

""זאת זכות גדולה לעבוד איתה היא אשה ... מתאים לאנשים האלה, שכבר ניסון את חכל בלתי רגילה: מרענית גדולה. לא אחת שיושבת כל . בחיים ניש לחם כפר והם מחושים עלשיו איוה

אושי כים בעודם היה בקברים אותר מו מעריצים מרלם אוב. חברים שלה בופש הופוא סאראה מולם אוב. חברים שלה בופש הופוא סאראה החדשם בפנה מאך לפגלואיל חבר שלה גם הומאם מיקרים. הם צוללים איתון כשאן מרע

בלילה אחר במאי 1921, בבית בודד בפרדס כיפו, נרצח צבי שץ יחד עם הסופר י.ח. ברנר ואחרים, בידי ערבים. איש צעיר, מיוסר, שחלם על קומונה אינטימית והתחיל לחיות בדרך זו, הוא מילא פנקסים ביסורי אהבה ואידיאלים שהתמסמסו במבחו תלאות החיים. סיפור של בעל ואשה ומבינה סיפור של צורת חיים שלא היה לה שום סיכוי להתקיים.

Hinepio 36 A

הכפר הערבי אבו־כביר. הם הועיקו למקום שוטרים הומנה מטעם עיריית תלאביב לבוא לנסות לקחור בריטים, ובעזרתם התברר שתיתה זו גופת הסופר את ה"בית שבו נרצחו ברנו ותבריך. רבשו אשה גאה המתחיל יוסף לואידור. ומן מה קודם לרצח שבר לואירור יחד עם ברנר מדר באותו בית בודר, שם קיווה לכתוב את הסיפור המיותר של חויו – "סיפור שצריך לתפוש לא יותר משישה עשר עמוד, זמן כתיבתו צריך להימשך לא פחות משנה, והוא צריך להיכתב במלים

ספורות, לא יותר מכמה שורות בשבוע".

מקוה ישראל גוויית אדם כבור זכל ליד

הבית – יהורה ואברהם יצקר – והסופר צבי שק. לא ברור מרוע העלימו הערבים רווקא את גופתו מור אליה, קנעי מבתבים של אתיבון שביקשו של של לואירור, כעוד שנוסות שאר האנשים שנרצחו אז . לשלוח לה תמונה שלו עם אשתו ובתו, ולסעי יומן אי נמצאו כבר למחרת. אתר מערי חראיה שבאו לשם אחת משלוש הבחורות שהיו, בסומונה נצומה לפנות בוקר תאר שינקר הוקן חיה מוסל ערום וסביד - בראשיתה, קמעים בודו ניברים הרבה סבל הנישות

לושה וארשים לאתר שנרצח ית. כרנר ברא־ למעלה, כרנר היה מוסל שני צעדים ממנו, אנווש שית מאי 1921, בבית בודר בסרדס ביפו, קמוץ ושכיבתו מאומצת כאילו אחדי האבקח. פעל הלאה משום היתה מובדת בחיתו החבולה של צבי שז עשרים שנה לאתר הרצח קיבלח רבקח יצקר של

וקשת, בעלת הופעה מרשימה, בעסה מאוד וסירנה לבוא. מדוע, שאלה, לא הזכירו שהיוו וה בית הוייה ושבאותו יום נודגו שם גם אחיה אכרהם, אביה יתורה

ובעלה צבי שיוז צבי שץ היה בן שלושים במותו רק שנה קום לכן תול לכתב עברית אך סישורת גם מסישו באותן בית בודר, בית משפחת יצקר, היו כלילה האהבה היפים כיותר של העלייה השניון עובדה של האחר במאי גם צבי גוגיג, סופר צעיר, שתקן, שבקרוב יוצאן לאור מתיש, בפעם תוביעית בותא ומאהבת ומאהב, ובת שווכרת שניסה זמן רב לכתוב ולא הצליח, אחר ממחוסרי "עם עובד" ויספרית פועלים" לא שובדן עב ושת העבודה הגצחיים של העלייה השנייה שנדרו ממקום אך לבד מסיפורי האחבה ישנן בו גם אנרות ליים למקום כתיפוש תעמוקה וחשראה, האב ובגן בעלי טרומפלדור שאיתו יצר צבי שץ את הקומונה הבית - יהורה ואברה צקר - והסופר צבי שץ. האינסימית במגרא, אגרות לרעיתו שופרך מפרך

כעין דדור חיה כיום בתו של צבי, רנה שץ ויטנכרגר, שנולדה ככנרת כ־1916, בעיצומה של תשתות רבות מהימים ההם. צבי ברוסיה עם חברים,

רבקה וצבי שץ ביום נישואיהם (בתצלום הקיצוני מימין); צבי שץ, רבקה, והבח רנה (מימין); רבקה ורנה שץ (במרכז); המצבח לוכר החמישה שנרצחו

"הייתי שם כערב שלפני הרצה. כאגו ליפו לקראת תהלוכת אחד במאי, ואחד כך יצאנו לתיא. הדברים, לא היתה כוו פחבריה מקיימים יחסיימין היתה אווירה מתוחה. אח של אמי הביא לילה קורם מתוחים, כולם עם כולו, אך מתח רב קיים היה בה לגני וובה מבך שמן, ברנר היה מוראג, כי ערביה נכנטה ... הגבול בין האסור לבית ואמרה שאבר ילד, ואיבשתו האשימה אותם הזמן ושינויי המושגים של 1988, תופסים שאין הברל סאילו תמש אותו. זה היה מין רמו שהערבים לתכוונים מהוחי בין הבעירים הלוהסים, מוחשי האמת ועצמם לנקום. אני זוכרת הכל. אם יהליטו לשמר את בית . של היום, השולתים עצמם במסעות ליבטות התיפות. צקר כפי שהיה, יוכלו לפנות אלי. אני רואה מול עיני לבין חסרי השקט של פעם, הקברל היחיך הוא את עמודי חשיש באולם תכניסה, את מדרגות האכן במתירנות המינית וגרורותיה, ודומה שבשל הנכול שתבילו לתוריתם של ברער ולואירור, את הרפת, תצד. היו שם כל מיני אנשים שחיפשו שקט והשראה. המאה, היה האושר עו ומיוסר יותר, וכשעבדו. את לואידוד היה צעלי מאוד. והיה שם עור בתור שתקן: הגבולות שפבעו לעצמם, לא חיקה להם דרך אתית ארות היה צעיר מאור, והיה שם עוד בוא שיין. אבא חד לפנות כוסר כדי לנסות להציל אתם, ונרצה אלא הס? אן הוא. אתר הדעיונות שלו, הסומונה האינטימית, שוואר בספרו של כוסי צור אכיב מוסים/ אכל אתרי סישה האהבה עם הים, ותיא נשאית לחיות עם שוואר בספרו של כוסי צור אכיב מוסים/ אכל מתאר כספרו של מוקי צור יאכיב מוקרס/ אבל ותיאורים שלו ספרותיים כורי, זה לא היה בדיוק כודי

"רבקה, אני רואה אותך זנהנה זאוהב... מפני שנחמה מילאה את סיפוקי בזה שאת לא מילאח... כשאת תהיי עם ברון, אני אהיה עם נחמה, כשאת תחפצי להיות איתי, אני אהיה שלך, שלך רבקה, יותר ַמּחמיד"...

מלחמת העולם הראשונה. כביתה המוקר פרחים ראיתי כנדה העברי בקנטרה, צבי ורבקה בכנרת, בית סכא שעיקרו "התחדשות הנפש וקירבת מוחלטת בין ביפו שאותו היא הכרת היטב:

הקומנה האינטימיה, יש להדעיש ככר בתחילת חוה, בקומונה האינטימיה של השנים הראשונות של ישראל כפבס בה פרי אהנתה לאודה בסיפור "בתיוד

הולך דן למלחמה שפרושה למות או להרוג אחרים. צכי שן האמין שקומונה קטנה, זכה שמונה עד כאשר החלים שיתנדב לגדודים העבריים, למרות עשרה חברים לכל היותר, יבולה להחליף את התא . חילוקי תרעות בקבוצה, עשה ואת כשל משיכתו העוה המשפחתי. כארץ התקיים או כבר הפולקטיב בסגדה. לכתי שפעם היתה אוהבת ופעם מתנכרת, ובעצם היתה גם רגניה ככר היתה אך שץ שאף למשהו אחר, גם חברונו של יתוקאל. "כלב רן כא לאט לאט ויקנן אותו הכטחון המוצגע והחגיגי כי הוא צריך למות. כלי הבטוצו הוה לא יכול היה להתנרב. כן. הוא יפות. כך נגור בלמעלה ...

י הסימורים הם בכחינת מועם המחזיק את המרוכה, ומכל שורה עולות מערכולות הנמש הנעות פעם לכאן ופעם לכאן חוך החנגשות מתמדת בין היצר וההתאפקות, ההתקשרות והאהכה, ההחלטה וההרגשה." המתח שועצם, וגם כסוף הסיפור יש התחלה.

רעיון הקומונה האינטימית לא היה כלערי או לצבי שץ. צעירים נלהבים רכים של העלייה השניה גרלו על כרכי רעיונות השיתוף ועבורת הארמה של הקומונות הטולסטויאניות. שצמחג ברוסיה כבר כטה עשרות שנים לפני כן. צבי סען שמקורה של הקבוצה שהוא שאף אליה היו הקומונות של האיסיים שצמחו במדבר יהודה בעת שלטון רומי המדכא, תפופה מקבילה של חיפושי דרך.

(חמשך בעמוד הכא)

37 HIJE**210**

המשר מהעמוד תקודם)

בהיותו בכתה השמינית בביה"ס הריאלי בעירו רומני, סיפרה לו כת עירו ליזה גשלין שאחר מידיריה בפטרבורג מעוגיין להקים בארץ ישראל קומונות, ומחסש מועמדים מתאימים. גרישה שץ התלהב והשניים התחילו להתכתב. צבי כתב מכתבים נרגשים ומלאי פאתום, והאיש בפטרבורג ענה לן כצורה מאופסת ומעשית. היה זה יוסף טרומפלרור, ששב או לפטרבורג כקצין מצטיין לאחר שהשתתף במלחמת רוסיה־יפו, טרומפלדור ניסת להנמיד מעט את אש ההתלהכות של צבי, אך לא הצליח. הוא חזר והרגיש במכתכיו שתחיים כארץ ידרשו הרבה כוחות גופניים, ויתורים וקשיחות – אך צכי (שלא התנגד לכך) האמין לפני הכל בהתחרשות הנפש ובמהפך מחיי סטורנט עירוגי לחיי עובד ארמת כטבע, משפת יידיש (או רוְסית) לשפת התנ"ך, מוזיי היחיד לוויי היחר. וכך כתכ לטרומטלדור לפני עלייתו

"אני, כפי שהנני עתה, לא אהיה עוד. אני אחלך מודש, אהיה לאתר בא"י. הן לשם זה אני נוסע שמה... שלום לן אוסיהו מפה כותכ לו גרישה, זה הרשום בפספורט כשם גריגורי, יהודי על פי ההכרה כלבר, ואשם על פי השם כלכר... ואולם מארץ ישראל יכתוב לו שוכן זורים, קומוניסט, צבי, אולי לא יכירני"...

הימים הראשונים לבואו לארץ ועד יום מותו עבר צבי עבודה גופגית, ובכל קושי הרש ראה שלב נוסף כררך לשלוות פנימית. למרות שהעכורה ועופנית קשתה עליו מאור, היא לא 🛲 🖬 שברה כי אם חישלה אותו. שנתיים אחריו עלה גם טרומפלרור עם עוד ארכעה חברים, והם שמו פניהם אל מגדל שלשפת הכנרת. מקום שנופו הקסום ושורשיו ההסטוריים משכו אליו גם גוצרים. זמןימה לפני כן חיסשו שם גרמנים קאתולים שרידים להווייתה של מרים המגדלית, וככתיהם ולאחר שהללו לא הסתגלו לתנאים ועזכו) – חיו הפועלים היהודים.

ב־1911 היתה מגדל מקום העבודה החשוב ביותר בגליל והתרכזו בו כ־60 צעירים וצעירות. למנהל החווה, משה גליקין, היה יחם אישי לכל פועל, אולם לאחר זמן קצר תפס שרובם שיכורים מההוויה בארץ ואינם מסוגלים לאמץ בקלות את ההחמרה והסכלנות הדרושים לעוכר ארמה.

דוא עמר גם על יצר הנרודים שלתם, שכו רבים מתם נחגו מדי פעם לעמוס את המחצלת על הכתף, לקשור מימיית פח לחגורת החבל, ולצאת לשוטט, גליקין דרש מחם להישאר בתפקיד לאחר שהוכשרו לו, ולא לעווב. היתה זו דרישה קשה למועלים שהארץ היתה בעבורם משאת נפש. אף הם עצמם הורו שהיו מפסיקים לעתים קרובות את עבורתם מפאת הלדדות ולא ממאת הכרת, בברא הקבוצה של טרומסלדור ושץ, אישר להם גליקין מסבח נקרר ואף העמיד לרשותם

בקבוצה היו גם שלוש בחורות – כלה, סוניה ואנה: הן הקרישו הרכה מאמצים לקיים מטבח בצורה נאותה, לפרות, חוסה נסיוגן בבישול. הן גם עברו בשרה, ובראשונה התגברו ברוח של התלחבות על כל

הקשיים. חורשיים ימים שררה כין חכרי הקבוצה

וחוק, להתחיל בעבודה מכוונת לתיקון עצמי".

הכזיבה בעיקר עזיבתה של אנה, שהיתה בחורה אכפתית מאוד ושבראשית הררך חשבו שתהיה מעין "אם הקכוצה". אף אחר לא ידע שבלילות חיתה כותבת

פתאום מחשבה על התאברות... הרבה אנשים סביכי

גם לאתר שעובה אנה את מגרל החלכה בעקבות כחור שאחבה, צכי עריין עשה מאמצים להחזירה לקומונה. היא התכתבה איתו, סיפרה לו על מניעי עזיכתה, ביסאה גם רגשות שלא צררה במעטפה. והסבירה כי בעלותה ארצה כשל מניעים נעלים של היוולרות מחדש – נפלה כאן לעבודת פרך, תוסר הבנה ומחלות, וכל כיסופיה התנפצו על סלעי הגליל

רבקה היתה יעה מאור ומשכה לב כל רואיה. היא היסינה לשיר, ורבים מהפועלים ביקשו את קירבתה,

הבת רגה שע. היום. בעיו תרוד: "לא היתה הרגשה שיש קרע ביניהם, הם אהבו מאוד אחד אח השני" (צילם: שמואל רחמני)

את מקור המנגינות, גם לא כתו רנה, שמיפלה כתום שירים אלה לרפוס בקובץ החדש.

רגה נולרה ב־1916, כשרכקה וצבי היו ככנה. לחברי הקבוצה היתה זו התרגשות גדולה. ילד חשף כמעט פלא. גם תקופת ההריון – כקבוצה שנבלג ממחסור קיצוני במוון נאות, כמעט מרעב - היתה אפופה הרדות ופליאה. זמן מה לאחר הלידה גויים זבי, כמו כולם, לעבודות כפייה בצבא התורכי. לועיה הסמוכה הגיעה אז קבוצת פועלים נוספת, כינית פי שהיה אחריכן ממייסדי נהלל, אליעור כרון. הוו התקשר למשפחת שץ בקשרים מיוחרים, ולאור שבי גויים ל"אכרה" גמצא הרבה עם רבקה והתינוקה.

אחרייכן התברכ צבי לגדודים העבריים, ושיח בקנטרה וברפית, בין חיילים אנגלים ואמרישים במשך כל תקופת שרותו התלבט בשאלה האם אשם ז הדרך וסכל מאווירת התתכהמות והאלימות כצבא הא כתב על כך ביומגו, גם כאן באותה שניות שחמיו תתכה את נפשת "אני רוצה כי חיי יהיו מלאים יוה. יופי לבן, יופי שקוף כאוויר, ואתה אלוהי נתת לי נוף מלא תאווה אוכלת: אני נושא נפשי למרומי שלנים ולמבטי עין רוויי בהירות, ואתה נתת לי כשר מפוש ונשמת אף לוהמת, חונקת, וזיעה ושמתיים צוונות קצף קרוש... אני יודע כי הכל מותר, כי אין גמל למאוויים, ואף אבי עושה הכל, אבל אין אני מוזה במעשי, ואין אני מאושר, ואין אני יודע היות".

אחת מחופשותיו הכיד בשתחתקוה את נחמה והשניים מיד נקשרו זו לזה. היא ידעה עברה היטב, והוא התפעל משפתה הקולחת, המבעיה, בעוד הוא שרה עם השמה ככל שעותיו הפנייה במדבר, ולא יכול לה. שפת המלים שלהם נהנה לשפת הגוף וחבפש, והקשר היה אי של אושר בשלם המתח והמחנק הצבאי. צבי, לראשונה, חש ענש מאושר לגמרי. בענטרה (באותה תקופה היורבה לקרה תנ"ך כדי ללמוד את השפה, ואף החל להתנפה

> כלכ מהבוקר נגנו ירצר ישחק ויגיל כקר אור שמש הלז....

(מתוך שיר ב"על גבול ודממה").

כשחור צבי לצבא הוא התכתב עם נחמה, וכל רגע מנאי היה מסתגר בפינה שקטה, מוציא או מכתביה וקורא, מאושרו "הרי, כמה משכר את לני המכתב הזה.. לכי וגורי בנפשי, בעולמי, שאת שונה. באשר את בעלת הביתה שכת. יותר מוה אין לי, ויותר אין בכלל כידי אבוש לתת".

אף היא, שהיונה כתרה רגישה מאוד, מלאו היים ונתונה לסערות נפש, שלתה לו מכתבים על בריוות. וביקשה, כדי שסבלה לא יהיה רב מדין שישלה לה בו תמונת משפחתו – הוא, רבקה וחבת רגה וכל בין להיות גלוי, ואם מצאו אושר, אל יהא נה נסתה

בתקופת המלחמה חיו רבקה וחבת בגדישמאלו בחלק הארץ שחיה עדיין כשלישת העורכים בו שמואל סגשה את המשורר גרשון חנוד, את משה שמקין ואת אליעזר בדון. רבקה היושו אצילה, יודעת את רצונה, מציאותית הם הקיפ אתנ התקשרו אליה. היא חיה באותה תקופה היותה בחים וודאות, ובגבולות המורים של איסורים שאמנה לל עצמה. עם ואה, הקשר עם אליעור ביון תעהיק ועבי בספרון "אביב מוקדם" מספר מוקו צור על הקוב

המרובע תוה – אליעורן רבקה, צבי נחמה - קש מאושר מיוטר, שהיה כו נילוי לב אכוד. בין היונ תא מביא מכתב קשה של צבי לרבקה כו כתב יהאת

המכירה

במפעל

בניר צבי

19.00 TU 9.00 D

יום ג' עד 21.00 ומ ג' עד 14.00 ומ ג' עד 14.00 ומ נים 14.00 ומ

יתוח במוצ"ש

מבצעים והנחות

שולחן מחשב עם מדף נשלף

החל מי – .69 שו

כסאות תלמיד מסתובבים

החלמי -- .99 נח

שולחנות כתיבה עם מגירות

חחלמי - .199 ₪

יחידות סטריאו תוצרת צרפת

חמל מי -- ,199

מזתן קפיצי אורטופדי 140×190

המלמ" - . 299 ש

מערכת ישיבה בזמוי עור 1+2+3

חמל מי - .999. שו

מערכת ישיבה בעור 1+2+3

m 3,999, -- 77 707

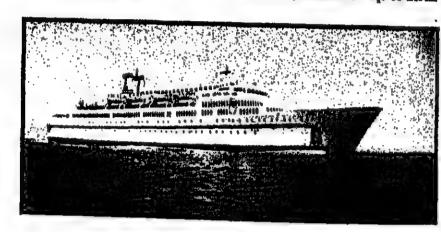
23.00 73

חניה בשפע

חינמווו ללא הגרלהווו

שייט באוניית הפאר פרינססה (מיום חמישי עד יום ראשון -- כולל 3 ארוחות ביום.

כולל סיור מאורגן באוטובוס. באוניה קזינו מפואר, מופעים, חנויות פטורות ממכס ועוד...)

לכל הקונה:

מזרון זוגי סופר־סילי פוסטרופדי. או מיטת בסיס זוגית סילי פוסטרופדית. או פינת אוכל מעץ (שולחן הגדלה + 6 כסאות)

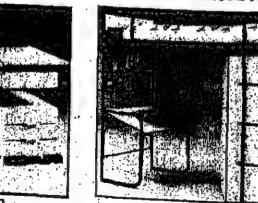
או מערכת ישיבה לסלון (ספה תלת מושבית, ספה דו מושבית וכורסא) או ספת נוער כפולה עם מזרוני קפיצים.

או חדר ילדים מושלם. או חדר שינה מושלם.

אפשרות ל־24 תשלומים לא צמודים 2.75% שיח בריבית 3,000 מעל

אפשרות ל־12 תשלומים באמצעות כרטיסי אשראי זיזה עדיף זישראכרט גמיש

. פטור ממע"מ לעולים חדשים 🖈 המלאי מוגבל

השולחן החכם

08~229546

את מכברים כרטים אשראי ויזה VISA®

חדר שינת

מושב ניר צבי (מול צריפין) | 08-240540

איריליה, אבל לאחר מכן החלן להתאכזב, ולריב זה עם זה. שיחותיו ונאומיו של טרומפלדור על לקחים והישגים של הקומונות ברוסיה, לא עזרו. גם לא הסבריו. קושי החיים כמקום היווה משא בלתראפשרי, ולא נראה סביר שסבוצת אינדיווידואליסטים סיצוניים כאלה תצלית לחיות כאושר במסגרת משותפת. כמאי 1913 כתב צבי בפנקם קטן: "מימי עוד לא הרגשתי את עצמי כליכך רחוק משלמות אנושית, ומימי עוד לא היה בי רצון כליכך אמיתי, כליכך עמוק

בראשית הקיץ עזכו שלוש הכתורות. את צבי

118.5 "...כבר תשעה הודשים שאני היה חיי

שיתוף. תשעה חורשים של מאבק עם גופי ונשמתי. גופי לא עומר בעינוי לעבור בטוריה משעה ארבע ככוקר ועד שש וחצי בערב. אני מתעייפת עד אפימת כוחות. אין שום אפשרות לחשוב על מזון רותני... בימים האלה מת החבר משה. הוא התאבר בירייה. לעתים קרובות אני חושכת על התאכרות. איזה רגע מחר בחיים, ודי אצל כל אחר מאתנו יכולה להתעורר ואני לגמרי כודרת".

אני רוצה כי חיי יהיו מלאים יובי, ואחה בשר מפרפר ונשתת אני לוהטת"

שירים המושרים בעין דורוד על היום. איש אינו יודע

ומן מה לאתר ששלוש הבחורות עובר, הגיעו

כשל סיבות שונות. בין היתר התאברות אחר

למגדל פועלות נודרות, אחיות, שרה, רבקה ורחל יצקר. הן לא היו חלק מהקומונה, ועבדו בין הפועלים.

סאינני אוהב אותך כמו קאני יכול לאחלב או מתוחו, רק ועדר אושר כנסשי ולחדר אודי חשו י לחות אינטימין לא נינשת", עם לאת אודי תנילו השוחצ הוה, אדרי שמם הרגשות שתחזיו כרש, העסיק הקא

אלוהי נחת לי גוף מלא תאווה אוכלת,

תובעת הרבה מעצמה ומאחרים. מפועלי החווה ומותו של אחר מחברי הקומונה, עברה הקומונה הקטנה לכן שמן. כאן התחוק הקשר בין צבי ורכקה, והם החלו לחיות יחוי. ככן־שמן הוא מצא שלווה ומניה, ואף תירגם מרוסית לעברית מספר

צבי ביניחם. היתה לה אישיות מיוחרת ויוצאת־רופן,

viagalo 38

יון לור למוד הווא גרונוני

הסופר וולטר אביש נולד באוסטריה, גדל בסין, בילה כמה שנים בישראל והתפרסם בארצות הברית. כוכות ספר שעלילתו מתרחשת בגרמניה. רטיה שחורה על העין, זכרונות מחוייכים של טירונות בישראל של 1950 ורב־מכר שהוריד אותו ממגדל השן האינטלקטואלי אל העם באמריקה. הסופר בעיני הסופר, שעשוע אינטלקטואלי.

ר כמה וולטר אביש גרמני. בלי סימן שאלה, אולי עם סימן קריאה או מתם נקורה. מבחיני לא חשוב שאכיש נולר באוסטריה וכילה שנים טונות בצרפת, בסין ובישראל, קורם שהשחקע בארה"ב ונעשה סופר בעל שם. כספרו "ער כמה זה גרמני", שתרגאמו העברי ראה אור בימים אלה בספרית מעדיב, רוצה אביש לאפוף אותך בגרמניות. הוא מצליה. מי שמתאר כך את גרמניה, מי שמצלית לרדת לעמקי גרעין נשמתה, מי שספרו מדיף ניחוח גרמני עו כזה, חייב להיות גרמגי. אכל הסיפור הוא, שרגלו של אביש לא רוכה על ארמת גרמניה קורם לכתיבת

יהמשפט – ואינני אומר שאלה – 'עד כמה זה · גרמני מתייחס למה שכתבתי, לטקטט שלי, כלומר ער כמה גרמני מה שכתבתי", אמר אביש בשיחה בכר בררום השרירה החמישית, כשולי גריניץ' וילג', ישראלי, או כלגי, אזי כל מה שאתה מציב בתוך ההקשר הנחון נהפך לגרמני, ישראלי או כלגי. הנה, קת לך דמות אמריקנית, קרא לה קלאומ, הפעל אותה

הסכרים - הוא נראה כמן עוד חייל כצבא האינטלקטואלים שגורשים את גריניץ' וילג', איסט וילג' וטרייכקה. הוא מקרון טוב לב, שלווה של אדם בני המעמר הבינוני עליון שיחקו ברידג". לימים

הספרותי הראשון ע"ש פוקנר. זה קרת ב־1980 ומאל ראה הספר אור בעשר מדינות. גם בגרמניה. אפילו "פשוט לא יכולנו להגיע לאמריקה באותו ומן".

המעמר הבינוני. אביו היה יצרן בשמים, שיינא החל בספרות 157, שמקנות מקום כבוד כמוערון ותיקי תרכידים מצרסת ומכר ושיווק את המוצרים המוגמרים צה"ל. "הייתי נלהב מאוד", הוא נזכר. "בטירונות הייגו אדירים, איזו חתיה נפלאה". באוסטריה. לימים, לאחר האנשלוס, ב־1938, הצילו ארבעה, חמישה יהודים מערביים, ביניהם מרען שוויצי, הבשמים את חיי המשפחה. כשנמלטו כני אביש. כימאי כאותה תקופה היתה זרימה גרולה של יהודים "קיימת", אומר אביש, בעצב של השלמה הית בווואר

של מראות, תרכויות, מאכלים מתחלפים לבקרים. מצרפת יצאה המשפחה לסין, כספינה האחרונה שהפליגה ממארטיי לשאנתאי ב־1939, לאוזר שאביש האב נכלא ושוחרר, בהתערבות אשתו. בשאנחאי, הוסיפו הכשמים לרחף באוויר עולמה של המשפחה. ההורים יצרו כשמים, וולסר למר בבית־ספר אנגלי פרטי ואחר כך, בעקבות הכיבוש היפני, בבית־ספר

הפרק הישראלי בחיי אביש החל בגלל מאו

לצרפת, עלה כידם לסחת את הבשמים ולהשתמש כהם כמקור מימון לחיים בעולם שלא האיר פגיו לאביונים. "כשביקרתי בגרמניה, לאחר פרסום ספרי שם, נהגו מאוינים גרמניים בהרצאותי לחקור אותי על תולדות חיי, אולי מפני שהיו להם קשיים עם הספר עצמר, סיפר אביש. "היו שאמרו לי, שמשפחתי אולצה לעזוב את אוסטריה. למעשה, היהודים לא אולצו

בישראל בעיניים דקדקניות של מופר, בחיוך משופו במקצת. כתור בן המחזור הראשון בבית הספר לשחן כרמלה (בקשתו להתקבל לחיל אחיר נרחתה האיסו לצועק על האלמודמאמר שלו. לעווב את אוסטריה. היה עליהם להימלט מהמדינה. הם שה המובל למזבה", הוא מספר. "היינו שפני ניסיונה נאלצו לשתד כדי שיוכלו לברות. זה הבדל גדול. ולמען האמת לא ידעו מה לעשות בנו, כיצר להמעל עוכרה היא, שאנשים חסרי כסף, שלא עלה בידיהם אותבו. לא היה או בישראל שום מומחה ללוחה אמילו לקנות כרטיסי גסיעה, נאלצו לחמתין בכית שריון. כמה מאתנו לקו בהתמוטטות עצרם לרמיקה על הרלת של העוצרים". המדריכים הרגו זמן והרגו אותנך.

כשביל וולטר אביש, שגות המלחמת היו שבים

"הוהות היהורית שלי היתה מינימלית", מספר אביש. "הייתי לבן בארץ של ילידים. כל חבריי הין ממערב אירוסה. המכנה החברתי היה מרתק, לא היה שום מגע עם סין, נשבילנו חיא לא היתה סיימת. הדברים היחידים בעלי חשיבות היו משחקי כרורגל. בבואו לישראל, הוא יוסיף לדבר על יהורים

צהטונג, שהידק נהדרגה את מוטרות שלטונו על סין. וב־1949 הקים את הרפובליקה הצממית הסיבית. "יצאנו לישראל על דרך השלילה", אומר אביש.

המשפחה הגיעה לרעננה בסוף 1949. וולטר אביש נולד בווינת, בדצמבר 1931, למשפחה בת אביש היה בן 17. בתחילת 1960 גויים. מספרו הצבאי

הסמר. גם הגרמנית שלו לא מי יורע מה.

לכד מרטיה שתורה על עינו -- אביש אינו מנרב

"היו שאמרו לי שמשפחתי אולצה לעזוב את אוסטריה. למעשה, היהודים לא אולצו לעזוב את אוסטריה. היה עליהם להימלט מהמדינה. הם נאלצו לשחר בשביל לברוח"

מאת רן דגוני, ניו יורק

"תל־אביב, כפי שאבי זוכר אותה שוב אותה

ממרוקו, אני יכול לזכור את הרס"ר והסמל שאמה ני

לא יוכלו לתת לנו יחם שונה מוה שמקבלים אוצים.

קשה להשתחרר מההרגשה שאביש בוהן אה פין

"הקבוצה הראשונה בבית־ספר צבאי היא תפיד

אבל אביש, שהתנסה בתורות קשות יותר

באוסטריה, צרפת וסין החזיק מעמר. כשטים או

הקורם קיבל אפילו בונוס – להיות מונש בארצו. הי

התגגשויות כגבול, תרגילים ככפרים כגליל, לא מלח

מיוחר", הוא מסכם את שירותו הצכאי. "אכל נקיף

עצמנו הצטיירנו ככובשים. עברנו נכפרים ועוניים

נכנסנו למסגרים. אתה מרגיש כמן כובש – וזו הרוש

"שלושה שבועות ביליתי בעין הצוב, נקודה שכוח

כתי שווא היום. היינו כ־20 חיילים נמועה על הא

גבעה. ניסיתי לכתוב על שלושת השנועות האלה ב

שיעור האמת שבאידוע, כמו המציאות או האמת

אירועים אחרים, כה משלח בטקפט ער שהכתיה. נהפכה בסך הכל לאמצעי לחזור ולספר את האיחת

(בבתיבה) לא יכולתי ליהנות המחידות שאני וסק לה

אין מקום לבלתי צפר, להמצאה שתוחי בפרבי הא

וכרונותיו מישראל האורחית מעלים ניוצותה

ספרי נחום נושמן. אחת החויות העוות שלו היא שו

כשלפתע שמעתי את שאנת האריה מגן החיות (שו

בשעת לילה מאוחרת, ברחוב בצפון תליאניה

פעם ליד בית העיריה). אמרהי בליבין אלוהים

כסך הכל, נושא לשיונו הברתית לאחר הסעורות

אל, ממש על חגבול עם ידדן, גבול שאו לא היה שק

על שירותו כנגב סיפר בראיון ב'חיים וכותבים

אביש, בפי שצולם בידי אשתו, ססיל, צלמתיאמנית. "הם מתוקים איש את תאורוית תיצירתית של רעותו"

יתל אביב כפי שאני זוכר אותה שוב אינה קיימת. כשחייתי בח נפתחו לפני דלתות דכות של אנשים טובים וחשוכים. "הייתי חלק מעולם סוריאליסטי

41 Bipedio

גוטפריד, שומר הגשר שהופך רוצה. איור לפי הספר "עד כמה זה גרמני". אייר: אבי עייש.

מערבית יותר. כאשר חייתי שם, נפתחו לפני דלתות רבות של אנשים טובים וחשובים. הייתי חלק מעולם סוריאליסטי. קת את ד"ר וולטר מוזס, ממוזיאון הארץ, ששכר אותי לקטלג את הספריה הארכיאולוגית שלן. זו דכנות שיצאה הישך מפרוסט".

מהשיחת עולה, שאביש היה מקורב לכוחמה ולצמרת הפוליטית. הוא מפליט רמוים על "שחקנית בקאמרי שנתנה לי בית ערכי בשטח הגדול ביפו מפני שחששה לחזור לשם לכרה כלילות, לאחר ההצגה". הוא יוצר את הרושם שרכות וגם טוכות נמנו עם ירידותיו הקרוכות. חאם חשאיר אחריו נתיב שרוצף בשברי לבכות ז לא נדע. אביש אינו מוכן לתת שמות. "זה רק יגרום מכוכה, בלכול".

כעבור זמן הוא מתרצת לומר שהכיר אנשים שהיו מקורבים לכן גוריון ואנשים שחיו מקורבים לכגין. "לא אתבתני את (מפלגת) חרות", הוא אומר. "חבריה היו או בני דלת העם. צריך לחבין שתייתי ריאקציונרי מבחינה פוליטית כאותם ימינו. אל תשכח שגדלתי על ברכי הקולוגיאליזם, על ערכים בריטיים שחוטבעו בי. כשם שהסינים לא חיו קיימים בשבילי בסין, כך לא היו חערבים קיימים בשבילי בישראל. באותה עת קראתי את שפנגלר. פגשתי אינטלקטואלים מחרות – ותיעכתי אותם. לא אהבתי את הפרולטריון". (הליכוד בימינו, לדכריו, נושא את רגל האיריאולוגית של

תוא רצה ללמור ארכיטקטורה בטכניון, אך הכין שעליו לשטר את העברית שבטיו. זוא נרשם לקורם אינטנטיוויי באולפן וממקביל החל לעבוד במשרד הארכיטקטים שושני את אלטר, בתליאביב, ש'עברו בעיקר כשביל המפלגה הרתית".

"זו חיתת העבורת הטוכת ביותר בתיי", אומך אביש. "עשיתי שם כל דבר, ממדידה ועד שרטוט. אני זוכר עד חיום את שלושת שולחנות חשרטוט ואת הטלפון שהית גע על מסילת לאורך השולחנות. כשבילי זה היה גן עדן".

ישראל של אביש היתה כועת ייקית כלבאנט. גינונים ודיוק ואדיבות. אינטואיטיווית אפשר להכין את הסלירה מה"פרולרטריון". מלחמת מעמרות: איטרא. בסך הכל רבקות בעבר שחזין אותו כשלוש מדיבות לפני ישראל.

אביש לא חית כמובן עיוור. "כבר אז חית אמשך להכחין בסימני המחלומות שעתירות לכוא", הוא אומר. "ככר אז צצו סימני הפילוג בין אשכנזים לספרדים. כבר אז חיה אששר לראות את סימני הכסף החרש. כבר אז הסתמנו תיומרות, הקטגוניות,

את ישראל עזב שנה לפני מבצע קדש, מפני שהרגיש כי הוא חייב לכתוב, שממתין לו עולם שלם שם כאחר היוצרים הרציניים ביותר בארה'ב. הוא חי

ולריך הארגנאו, סופר גרמני ששב הביתה

העלילה מתרחשת בברומהולרשטיין, עיר חרשת, הקרויה ע"ש השילוסוף הגדול ברומהולד, שחשמיע הצהרות פרו־נאציות כשנות בשנות עלייתם לשלטון. מתוך מרקם היחסים הסבוך בין חלמוט הארכיטקט. אחיו החלקלק וחשבע, (פומסדי של אולריךו פראבץ המלצר, משרת המשפחה לשעבר, המקים רגם של מחנח ריכוז מנפרורים במרתף ביתון רפבה, האמריקבית המסתורית, אהובתו לרגע של אולריךן סאולה, אשתו לשעברו ואגון, חמו"ל, מגלה אביש לעיני אולריך את גרמנית החרשה. ואולי זו גרמנית חישנה:

מעבר לים. מבחינה מסויימת הוא כבש את העולם הזה. רבי מכר לא הפיק. הוא אנין מדי. אבל בהדרגה קנה לו כדירת־כוך, מין לופט, כאיסט וילג', עם אשתו, ססיל, צלמת־אמנית, וכפי שכתב עליהם פעם מראיין, "הם מחזקים איש את האנרגיה היצירתית של רעותו".

וקדיך האוצאתו, שיש אי ביר ער כמה זה כתום שנה במאריט, הוא גיבור ער כמה זה גרמני". הארגנאו הוא כנו של סציו כצבא הגרמני, שהוצא להורג על חשתתפותו 🎜 🔻 בקשר נגד היטלר, ב-1944. מצפונו של אולריך מייסרו על שהעיר נגד חוליית סרור, ששמונה מחבריה הושלכו לכלא, כרי לחלץ את אשתו, הרוח חחיה כתוליה, ואת עצמו. (האם היה אכין נוחב כמותוז)

כאשר הושטות עבורות ביוב קבר אתים גדול מתחת ליסורות כרומהולרשטיין, ואבות העיר דנים כיצד לקבור את הבעיה – כבר אינך בטוח. הפרוזה הכמריכשה של אכיש, שלכאורה מדווחת עובדות בסטקטו קצבי, היא אמביוולנטית, לא שלמת היא לא תנקוט בשבילך עמדה.

כל קורא מביא עמו מטען רגשי מסויים לטקסם", אומר אביש. "... בלי קורא אין לטקסט קיום. אני יצרתי ספר שמנוקו מרגשות... וזו חזמנה פתוחה לקריאה שגויה. ובעצם אין קריאה שגויה. קרא את הסמר איך שאתה רוצה".

להארגנאו אין כמעם אופי", ציין רוב'ר דאיון, מבסר ספרותי ב'לוס אנג'לם טיימס". "כמוחו ככלי ריק שתכליתו להתמלא או כעין גדולה שמתמלאת

התעניינות כסייתית כגרמניהז אביש הוא יחודי ו"אני את ידו במועל נאצי ז בוויק את סוגיית השואה כמשקפיים של יתורי, בהקשר רגשי מאוד... זאת אולי בעית. כוונתו של היירריך אבל הוא חידה שיש לה כמה פתרונות.

של 11 מיליון אנשים". אביש לא התנסה כאימי השואה ומבחינה ואת לפתות, המציאות לא טפתה על פניז. אבל עלה ניח

נלקה מהרומך. מבקר בעיתון "פרנקפורטר רונישא" מחצה ריכוז, שבו נרצוע יותר מ־25 אלף אסירים.

"נרחמתי לחיווכה שעירי החרשה ברומתולדשטיין, שבה 2500 יחידות דיור, לא היה דמיונית כל כך שכפי שהיה אפשר לחשוב תחילה, אמר אביש "... האם באמת הצלותוי לחדור לנופנים בצורה כה מוצלתה"? על מי התנודות הגיאונדפיה שעבר בחייו, ראוי אביש לחיקרא החודי הנודד. קצת זרון לאומני אמשר לכנותו יווד. אבל האמת ויא שהישראליות שלו היתה שונה מוו של רוב הישראליו בני גילו שבה הי בארץ, בין סוף 1947 ל־1955.

"עד כמה זה גרמני" הוא, בעצם, הספר הראשו

אותן במשוואות. למשוואה שיצאה לו ב"ער כמו וה לם. האם נימניה השישו הא חאם הארגנאו הוא אבישו האם יש לאביש המשכה של הישנהו למה הביף אולריך, ניבוד המש

מבחינה מסויימת, 'עד כמה זה נדמני' הוא היה.

לחסל 11 מיליון יתודים, שבדונה כוועידה ואנה, לו היתה בעייתם של 11 מיליון יהודים. זו היתה בעייש

לטפחז על פני המציאות. "בחיים תמיד קורה שאנה נתקל, סנים אל פנים, כמשהו שכתבת עליו או שאוה עומד לכתוב עליו", אמר אביש בראיון שהתפוס באסופת המאמרים "חיים וכותבים - ראיונוח ש סופרים אמריקניים בשנות ה־ 80". ... בדיוק נו שהקורא עשוי לומר בהתרגשות, בחיי, זה ממש מו כספר', חסופר יכול לוחות שמשהו שהוא נתקל ם שלח לאביש קטע עיתון המתאר תויותיו של עיתתד מערכ־גרמני, שבא לעיירה היפהפיה פלוסוברג בבאווריה, כדי לשאול את ראש העיד מדוע האיש העיריה לבנות שיכון כן מאות דירות על אתר של

שבו תואיל אביש "לרדת אל העם". ספריו הקוומים התכן אותו לחביב חביקורת, "אך רבי מבר לא יצא מונו", כמי שתוא מודת "אפריקה לפי אלף בית" ויה שעשוע אינטלקטואלי אדיר. בספר 52 פרקים הפיק וראשון מביל רק מילים המתחילות כאות איי, הצרק חשני מכיל מילים וומתחילות רק כאותיות איי א נין וכך הלאה עד פרק 26, שמילותיו מתחילות בכל אותיות האלף בית. חואל בפרק 22, וצור התאיון פי עצמו כסדר הפוך. "לא יכולתי לכתוב את המילה אי

שם המסערה: "בראמרי".

של ארבעים שירים, לחנים, נעימות.

קליילתם כלוויית חזרת לבנה הוא

למטבת את הומנת השירים - לאוסקר,

היושב על כמא מוגבת, ידיו תובקות

(כמו האות איי) עד הפרק העשירי", סיפר אביש. תוא אותב לשחק במילים. לשעבר אותן. לתר

חזה אווז מעושן והגיטרה של אוסקאר

"בואפרי", מסעדה עם "סטייל" ומהירים בהתאם. באילה, מהחה למלון "המלך שלמה" (צילום: שמואל רחמיי).

תה מקבל שם שני תעריטים הניטרת שלו שרה בהמון רגש והמייה. גבודה אחר כך אפשר להומין פנכת כבר ויש גם תוה אוו! מעושן, המוגש עם מלון החמים מומלץ להזמין נתחי ככד אווז מוזהכים, המוגשים על מצע של בצל ירוק מוקפץ (19,50 שקל). אומצות למיניהן, חוה מולארד

ברוטב בירה, צלעות ככש בנוסת שרובנסאל ודג אילת מאודה ברוטב יין ועשבי חיבול הם חלק מהיצע המנות העיקריות, שמחיריתן נעים בין 24 ל־34 "צל חיובך" הוא הראשון בתפריט דומינגטיים מרי, אבל לחלוטין לא שקל המנה אל המנות העיקריות נלווים

יש שם מוסים, סלט פירות זעור. למי

שמסרגל - יש גם מכחר עוגות.

בכריכה ארוכה, חלקה, צבער את הלחנים זוא מלווה בהרמוניות אות, שבה נסה בבר אווו שרוי ביין לכן נית, שתי הכריכות זהות מעניינות. הוא צובט את המיתרים לחלוטין. על שחיהן מומיע בערינות ובטכניקה מעולה ומשמיע להנאתו ולהנאת האורחים הסוערים טרי ורוטנ דבש (9 שקל). מן המתאכנים אתה פותח תפרים אחד ויש מתרפרטואר הקלאסי לגיטרה דרך אפשרות שיהיה זה דווקא התפריט שירים ישראליים ולחצים פופולאריים

המסיקלי. מופיעה כו רשימה ממוסערת וער מנגינות נפש יהודיות. גר דולק על שולתן ערוך לפי כל החל מיסן ריים, סן סט", דרך "לאוו כללי הפרוטוקול. מסערה מעוצבת סמורי ורוונט קריי פור מי ארננטינה" בטעם אנגלי כלשהו. והמרים קצח ועד "כלו מוך ו"ג'דוולם אין גולו". ברפתי והרבה "אינטרנציונאלי". ומצר ימין שמות השירים הללו בעברית. המיתרים של אוסקר ברקע, לא

הבוסיקלי. אילתית מעושנת על דחיים. אימה זהו באילת. מחחת למלון "המלך שלמור. ביציאה לרציף הלגונה הצרים הראשון בתפרים הקולינרי. אין הברה לחומין את השבים במקביל. את שהוא אתר ממוקדי הספוץ חיותר הומנת המזון מעבירים תבלצרים תוססים של אילת התייבית והביקורית: יבראסרי" היא מסערה עם יססייל", ומחיריה – בהתאם. בעונות היא גרושה בתייריתון ומומלץ לחומין.

אוסקר הוא עולה הרש מארגנטינה מקום מראש. מי שאותב מרק נסמציו (אנרלוו) -(1981), גישריסט ירוע במולרתו, ליווה שם ומרים בודעים. הוא איננו זמר, אבל יומין ויהנה המרק סמיך ודרגה הריפותו

מבור מנות הקינוח מגיע בקרונית.

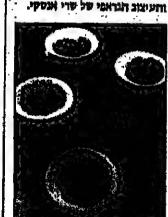
"לא אהבתי את חרות. חבריה היו אז כני דלת העם. אני גדלתי על ברכי הקולוניאליזם, על ערכים בריטיים שהוטבעו כי. כשם שהסינים לא היו קיימים כשבילי כסין, כך לא היו הערבים קיימים בשבילי בישראל"

בשבילי השוקולד, בנתיבי הקצפת

א לכם קרם אנטים עם קצף ביצים, או מרנג קיווי עם רוטכ תומישרה, או טורט טאטין, שהוא עוגת תפוחים הפוכהו מתחשק לכם כדורי מלון בדבש ומנטוז, או תאוים ממולאות קצפת כרוטב תותו מת דעתכם לנשוש קצת קרם תמווים אפוי, או טופי של שוקולד ואגווים, או כדורי מלון וליצ'י עם קליפות תפוזים מקוכרות:

DIETY'

בא לכם? נסו לחכין את זה במו ידיכם, בעזרת ישראל אחרוני שוצוציא לארורונה ספר מחודר ושמו בתוכנו: "מנות אחדונות". חספר, במתכונת אלבומית, ראה אור ברוצאון "מודן". ווצילומים המורים שבו חם מרי מצלמתו של ולי שמר,

בשפר פרקי חדרכח בלליים - באולו כלים כדאי לחשתמש, באילו חומרום, כיצד לחקציף פריטים אלה ואחרים וכוי. אין מפק שספר זה ינרום עליצותיופש ושמותיחיד לקחילת חלקקנים. חוא גם יותון את עשרתיחבית חובבת הבישול בנתיבי השונו, השמנו וחשומולד.

43 មានឧងល

ריסטיאן לקרואת. רק לפני שלוש שנים הוא עוד היה מעצב לא ירוע אצל זאן פאטן, בית אופנה מליגה ב'. היום הוא הצעיר במעצבי האופנה העילית הפאריסית, ותמלך הכלתיינאכזור שלה. המישה מליוה דולר השקיעה בו חברת מימון בינלאומית, בלי כל בטחון שתוכה לחחור

לקרואה, 37, הוא האיש שקיצר את החצאיות והמך אותן לכרורים תפוחים, שהביא לבגרים שילובי . צבעים שער עכשיו חיו שמורים לתלכושות בקרקם, שהצמיד סלסולים לשמלות וחשף את הכתפיים, והמריוז מרוזים בכל מקום אסשרי. מעצב אופנה שוכח פעמיים בשתיים האתרונות בפרס היוקרתי "אצבעון הוהב" שניתן למעצבים מצטיינים.

בצד הכנרים, עיצב תלכושות משגעות לאושרשה המאריסית העליוה "עליוות פאריסית", שכיים הרערן מיכאיל בוישניקוב. לא קל להבחין בהברלים בין וובגרים לתלבושות. אולי מסני שלקרואה מתייחס לחיים כבנו אל נשף מסיכות עליו.

בריסטיאן לקרובון נולד בעיר אול בודום צרשת כבן למשפחה עשירה. הכיאוגרפיה הרשמית שלו מספרת, שבששאל אותו סבא שלוו, מה הוא רוצה להחת כשיחים גרול, ענה חילר, בריסטיאן דיור. בשגמר את לימוריר באוניברסיסה המקומית יוצא

. כמו כסרטים, עשרה ימים אחרי שהגיע לעיר האירות, הלך חבוור בהפרובינצית למסיבה ופגש או. מרנסואו רותסטיל. זו זיותו אחבה מסבט ראשון. מאו עברו 14 שנים והם עדיין ביחרן לא רק בבית, גם בעבורה, לקרואה רצה להמשיר וללמור אמנות כרי לוויות אוצר בפרויאון, אכל לפרנסואו, שעבודו בוובות פרסום והבירה את כל חבי ומי של עילם האושנה, לא לקו ואיבה זכן לגלות, שסייסקיאן הא מעצב סבעי. היא הצינה אותו בשני האנשים הנבונים והא התויל. לעכור אצל הרמט ולאוד מכן אצל פאמו.

הקסע הוה הוא היחידי בביוגרמיה של לקרואה שקשה לצבוע אותו בצבעים וודורים, הוא חצליה לששר את התרבות של בית שאש ולהבעיר אותן, אכל דווניש שמא בחבובו, שמא מעצב בנרים למספר ססו . הם קנו את הרעיון והתחילו להחום על מציקים של בשים עשירות ומורשות. בשותר - למו איתו את שנתיים ובינו את המשתית ועודו בקינות וציפיות. חצי תבית, לשרה מאנשי הממתח של כיח פאטן הם מבלי שמישון ראה אפילן מבח של שמלה. פרשק כצוות של לקרואה בפאטן כמקל התמושטן. כשהציג את אומני הבגרים הראשה שלו לפני אבל הצליוף לוחזוק בעצר תבש אות לויין וכיקשו שנה, יצאה מארים מהכלים. האופנה הצרפהית, פיצויים בסכם של בצה כליוני רולוים התביעה סים שבשנים השורינה נקלעה למשבר של עונה אתרי התבחירה גם הצדע הצרפה שבר לאם. עונה ללא שינונים, היתה ושקה לאצור כזה שיעיל

טרשיטה, ער גבול התאקקלה.
למעלה מינות לקרוא, עם משהקה.
הדוגמניה העבים, עליו גוז 19.00 מינות שוער מאווה לקרואונילה אוני 19.00 מינות מאווה לקרואונילה אוני מאווה לקרואונילה אוני במינות מינות מינו

כשלקרואה הרגיש שהוא מוכן לשינויים, נכנס למעולה ג'אן ג'אק מיקאר, כלכלן וידיד כוב שלו, עכשיו שותשו בעסקים, הוא מנה לחברת השקעות בינלאומית וחציע לח עסקת חבילהן לפתוח בית אומנוו מאריסי חדש, אמל עם ראש אחר, צעיר ועכשווי. לגשה לחקמתו כמו שניגשים למרוייקם כלבלי, לבנות לא רס על מעצב אלא על צוות שלם

אתה מתורמתה הצופום קבו מבקימת יהם ושאנו "בראו"ו היונון הצרפה" יפראנס סואר" קרא לו יהם שיה", לא פחות-רלא יותר. גם השועים ומאצרם עסט אותו במומאת. אים מש לויאן, שהיה עד או שלו האופנה המאיטיה, בשני כל כי מהשעתו של לקרואה בשלי היוובנט וור ריילי, הגיריורקי שקרא לעודכו, גדן שהגילרי שתיה במקר עעודם שנה יוילו הקרוב, בוגר, ראמה עליו להיבנס לביה האושבה שלו.

מה זנוא סור הקסם של לקרואה: הצבעוניות והתיאטרליות. יש משהו דעון ועליז בצבעים של לקרואה, שמערכב ארום עם כתום וסגול וורוד. צוב, כית האופנה שלו אינו דומה לבתי האשנה המאריסיים האחרים, עם כסאות הווג על רקע אלננטי של ביג' ולבן. שלו כולו כועם וארום. רק לשטיחים יש פמנות שתורה. על הקיר תלויים עבפי פחים שעורחים בחוזר. צוות העוברים

שעיצכ בחשראת כגדי האכרות של מחוות ילדותו כאיל, בגדים שתוא מוכר לקבוצה של גרומי'ם עם הרבה כסף שאוהבות לעשות כגיסה מרשימה, ורק מבערים בודדים העינו לומר שום מאוד השמונים, חוא מתבונן עכשיו לקטע הבא נגדים מוכנים במחירים שגם לאימליונריות מוכנות לשלם. יש אצלו כנד תור ארוך של יומים שמוכנים לשלם הרבה כסף שישים את שמו על המוצרים שהם מייצרים. לדוכני התמוקים יגיע בקרוב בושם כריסטיאן לקרואת שיאמשר לתכנים אותו, אם לא לארון הבגרים או לחדר האמבסיה של כל אשה, ולגלגל אליו את הכסף הגדול.

דמשיה כריסטיאן שלו, רובן בני שלושים – נוער בחשוואה

לבתי ושופנה האחרים. לקוראה, חביב ונינות, הוא ניגוד גמור למעצבים שמקבלים התמוטטות עצבים כשהם אורי שתרהים את העולם כבגרים לא מעשיים לאשה העוברת של שנות כקריירה שלו. בקרוב ייצא עם אוסף של

מילון עברי – אנגלי – עברי

USER - FRIENDLY

HEBREW - ENGLISH - HEBREW

DICTIONARY

एड अविश्वाताय के

מאת שמשון ענבל

100,000 ערכים

אַ מעודכן, ומיועד לעוד שנים רבות. 🛧

🏄 קל, נוח ונעים במיוחד לשימוש.

(כולל ניבים וסלנג־עגה)

דגש על אנגלית אמריקנית:

ָרווצאת שו זק ושותי, ירושלים.

איי תלוש הזמנה איי

לבוד ספרות מערים:

א משקף את השימוש החי והעפשווי בלשון *

* מקיף מונחים מתחומים מקצועיים שאין

במילוגים אחרים, כגון: רפואה מחשבים,

משפט, דיפלומטיח, מדע, טפנורוגיה, החי

והצומח, צבא, מוסיקח ושאר חאמבויות

נא לשלוח אלי את המילון "לשגות האלפיים", מאה שמשון ענבל.

מציב ב המחאות בסך כולל של 99 שיח, לפקודת ספרות מערוב.

ספרים עבית טוב

3 כרכים

משהו:

הבחינות נגמרו, תמו גם עבודות הגמר כולן, חולקו הציונים, ויש עכשיו קיץ שלם כדי גם ללמוד משהו.

איך לדבר יפה ומחונך על האינתיפאדה

מה שהכי מרגיז אותי זה שיש אנשים שכותבים אינתיפאדה ברש. אינטיפאדה אין אפשר?

'הם רוצים רק ו מדינה

(הלוואי שהרוסים וחאמדיקנים ילחצו עלינו. הלוואי. אני (מתהשהם יתאחדו עם הסינים

לא הייתי מאמין שיהודים יעשו דברים כאלה

שכת השלולית ופיצחו ירוקת. כל הראשנים כבר חלכו לישון, אבל להם מותר להישאר מאוחר. הונב שלהם כבר נעלם לגמרי.

שנוף אבל לא שרוף", אמר השני.

כן, את השרופות אני לא אוהב", אמר הראשון, יעווב אותי מהשרומות האלה, זה גם מביא טרפון עודי.

"תגיד לי, לדעתך – באיות גיל נסיכה

להיות נסיכהו".

קוייכתי אליה, אכל היא לא ראתה.

"ג'א, היא היתה עם הגב אלי בשהייכתי". תנטאריש אתו

יאפשר לחשום, ניבור נדול, אפשר לחשום שאתה ניגשת פעם לנסיכור. ברא לא נריב".

יאחה צורט, בשכיל מה לרים והיא, בכלל, חידו להן טוסים שתיצי מדי ישוסיק שמיצי זה לא מתרה". הק דינון ממש עו שהאיר חיום, וויק או הלכו

שני צפרדעים ישבו בשעת לילה מאוחרת על

"יש נסיכות לתורף ויש נסיכות לקיץ", אמר תאתר, "אלה של החורף יכולות מצירי להיות

אמר הצפרדע השני. בקיץ נסיכה צריכה לחיות טיפוס ספורטיבי,

מפסיקה להיות בסיכות".

אופס סליחה...

לפעמים שואל בותב מרור זה את עצמו לשם מה כל הטורה (נו, די עם השטויות האלה, האז שתוק

זאת אומרת, היום יש לי באמת מה לכתוב במדור שהתחלתי לפני הרבה שנים, אולי דק כדי להגיע

כיין פונדה מצטערת ומבקשת סליחה על מה שהיא עשתה בומן מלחמת וייטנאם. ג'יין פונדה מתביישת ומתחרטת.

ג'יין פונרה מורה שהיא עשתה הכל מתוך טפשות, וגרוע מזה, היא אמרה: "מפני שלא רציתי שיחשבו אותי לסתם כוכננית".

ידיעה התפרסמה בישראל כלי טארראם גדול. בין סיפור על גורילה זכר שקיכל נקבה, לבין מכירה פומבית של התחתונים של אלווים. בשכילי זאת היתה הידיעה הראשית של השנה. ומי שמכין את הלך המחשבה המותנה של האינטלקטואל הישראלי, יודע עד כמה האירוע הוה חשוב, מהפכני וטראומטי ללא מעט אנשים.

נ'יין פונרה ביקשה סלִיחה, בסלוויויה, בראיון מתוכנן עם ברברה זולטרס. יופי. מי שרוצה – שיסלה. מי שלא יכול – שיצרה.

לפני שנה בערך הכרתי אמריקני נחמר אחר שהיה טיים בזמן מלחמת וייטנאם. אני נרבק לאנשים כאלה כדי לשמוע אמת שאין סיכוי שאקבל ב"פאלטון" או ב"פול מטאל ג'אקט". במהלך השיחה השחלתי כאילו במקרה את שמה של ג'יין פונדה. הייתם צריכים לראות את תגוכת הפנים שלו. ההגדרה המרוייקת: התאמצות להסתיד תיעוב.

אחריכן גם הבנחי למה. הוא ישב כמה שנים

ג'יין פונדה מבקשת סליתה. היא לא הימירה. אוריאנה פלאצ'י אמרה שהיא מתביישת כמה שכתכה בזמן מלחמת ווייטנאם, ואינטלקטואלים אחרים בעולם, שאימצו בחרווה את תרון האף השמאלני, מורים פה ושם שהיו פתיים, או שסילפו אמת כמעשה גרילה אידאולוגי כתוך

ג'יין פונדה, כקפיצה אירוכית תאיטרלית ורועשת, משפילה את עיניה ואומרת אנא, סילתו לי, בסך הכל לא רציתי להיות סתם כוכבנית.

כסינתי אני מחכה עכשיון לשמוע מי עור מצטער, ומי עוד ירוצו להתוורות ולסמד שהיו פתיים או מנוולים או לא רצו להיות סתם

וייטנאם דווקא. לא רק על המלחמת חוו ולא רק על דמגוגיית הצדק השקרית הזו אני יודע שאשמע – מאותר מדי – וידויי "אוי סליתה איך יכולתי לטעות כליכף".

> "ואת שאלה", אמר הראשון, "ואח שאלה ומצר שני, לרעתך, באינה גיל נסיכה מתחילה

מתים לחיות

רפואי או שירותי בריאות. שיטת הכיטוח מאפשרת לכל אחר לקבל מלוא הטיפול. אכל גם כאן – כמו בהרבה מקומות בעולם – ההומוסקסואלים נתקלים ברחיה ובאפלייה. קשה לנו לארגן עצמנו כאיגוד או קבוצה כי יש רבים שעדיין 'מסתתרים בארון'".

האם מגיפת האיידם לא עשתה משהו לדור הצעיר בצרסת, לאנשים שבקבוצות הסיכון?

"אנשים צעירים כצרפת נוהרים היום יותר. הקהילה ההומוסקסואלית, עם זאת, צוערת צער אחר ואולי יותר קדימה לפני כולם בנושא המניעה. אפשר ללמוד מאיתנו הרכח לטוכת הכלל, ככל הסשור למניעה והסברה. מבחינתנו, האיידט גרם אצלנו להתכוננות מתורשת על החיים. אני חושב על המוות, אכל אני לא מפחר. אני רואה את החיים בעידן האיירס בצורה כהירה וצלולה מאור וזה נותן לי בטחון.

בים מחברי לא רוצים לשנות את הרגליהם. כשאתה בן 35 או 40, קשה להשתנות. אבל אתה מוצא עצמך כמצבים שמחייבים אותך לחשוב על שינוי. בינואר, עם תחילת שנה הרשה, אני נוהג להחליף את פנקם הטלפונים שלי בחדש ולהעביר מהאחר לשני את כל השמות והכתובות. השנה הייתי צריך למחוק משם עשרה שמות. עשרה חברים טוכים שמתו מאיידס כשנה החולפת. זה מחייב אותך לחשוב".

להגרי מורל, כיגוס האיידס כשוודיה היווה הזרמנות מצויינת להיפגע עם עמיתים מחו"ל, לשמוע על בעיותיהם ופעילותם וגם להחליף וצויות.

"יש הכדל תרבותי גדול כיננו לבין האמריקנים בכל הגוגע למיניות. אצלם הצד הטכני של המיניות מורגש מאור. שם זה מכני יותר, עם הרגש על האורגזמה. אנחנו, באירופה ככלל וכצרפת כפרט, יותר רומגטיים ואירוטיים. זה מודגש בהרכה מוכנים: בלכוש, בכגרים, בתרכות. לכן גם אין לנו כל אגרסיביות כלפי בעיות מיניות. אנחנו מנסים למצוא את האיזון כין המגיפה המפחירה של האיירס לבין התנהגות רומנטית ביתסים. לנו זה עוזר".

אינגי יודע תתי בדיוק קבלחי אח" הנגיף, ובעצם אין זה אשנה כל־כך. תי שהדביק אותי בתחלה לא עשה זאת ולחוך כעס או זעם. קיבלתי את התחלה באקט של אהבה".

"ההומוסקסואלים כעולם, גם במרינות שונות בארה"ב, אינם מיקשה אחת. יש הילוקי דעות, יש תפיסות שונות", אומר קליב ג'ונס, כן 33, העומד בראש פרוייקט "שמות" (NAMES) בארה"ב. "יתר עם זאת חבל שכל הידע והנטיון שצברנו בשמונה השנים האחרונות ירד לטמיוז. לא איכפת לי אם אתם - הלא הומוסקסואלים - אוהכים אותנו או לא. העוברה היא שלנו יש מידע שאתם יכולים להשתמש אלה שנאלצו להתמודר עם שכול האיירם: לבנים בו. אל תהיו טיפשים ואל תתגו לדעות המוקרמות ושחורים, גברים ונשים, הומואים ו'ישרים', ללא קשר

לבוש במכנסי ג'ינס צמודים וכחולצת טריקו לבנה עליה מוטבע שם ארגונו, קליב ג'ונס אינו נראה שונה באמריקנים אחרים כני גילו. המשקפיים בעלי המסגרת הרחבה משווים לו מראה של "ילד טוב ירושלים". ברחובות סויערנציסטו הוא לא חיה מושר תשומת לב מיוחדת בקרב מי שאינם מכירים אותו. אך בשני מטרים רבועים ועליוז הם כותכים את שמ הנפטר קליב ככל זאת שונה: מוח שנתיים וחצי הוא ידוע או הנפטרת. כשרונם האמנותי של בני המשפחה או כנשא של נגיף האיירס (HIV). ילא משנה כיצר נדבקתיי, אומר ג'ונס, יאני מוגדר כאיסימפטומטי ללא כל סימן קליני של מחלת, אכל אני תווה בדיוק אותן דוויות נפשיות של מי שהוא חולה ממש. המול שלי הוא שעריין אינני צריך לחוות את יסורי המחלח

Hijegin 48

הנדי תורל: כהוצוסקסואלים לא נסכים להו לעולם".

חגרי מורל, בן 35, פוליטיקאי מפאריס.

הבחור או הכחורה שנפטרו". החיים החומוסקסואלי בסן־פרנציסקו מתוארים שם

> "אני מעורב בקהילה ההומוסקסואלית האמריקנית, בעיקר בסן־פרנציסקו, כבר הרבה שנים" מסטר קליב. "ב־1981 התחלתי לעזור לאנשים להתארגן. המחלה החלה אצלנו באיזור שלי. כשראיתי מה קורה התחלתי להקים את השרותים הראשונים למען נפגעי האיירס. היום, כשאני עצמי יודע שנפגעתי מהמחלה, יש לי עניין אישי. אני מקווה שעבורתי תגרום לכך שבני אדם יגיבו נכון יותר ובאוסן נכון יותר למגיפת האיירס. אני מאמין שרוב האנשים בעולם טובים מנעוריהם, ויורעים שצריך לעזור לחולי האיידס, לתמור כהם ובגוססים ולשמור על הנגועים סרוב לקהילה. איידס היא בעיית בריאות עולמית, ולכן כולם צריכים לעבוד יחדיו כדי להתמודד עימה".

> מאז החל בפעילותו למען נפגעי המחלה שקטלה עד היום כ־30 אלף חולים כארה"כ, שינה קליב ג'ונס כיוון והוא עוסק עתה בהנצחת זכרם של הנסטרים. פרוייקט "שמות". שהוא עומד כראשו, שם לו למטרה להקים לוחרוכרון מקורי לכל נסטרי האיירס בעולם. "איננו אירגון פוליטי או כזה המזוהה עם תנועה הומוסקסואלית. אנו רוצים לבטא את נטיונם של כל

עקרון פשוטו כל מי שאיבר קרוב משפחה. אהוכ או חבר במגיפת האיידס מוומן להשתתף בפרוייקט. אותו אדם, משפחה. או קבוצת הברים, לוקחים פיסת בד בגורל של החברים מתבטא בתוספות לריקמת השם. הם יכולים לעצב את סיסת הבר ככל העולה על רוחם, זהו לוח זכרון אישי מאוד, ולדברי סליב יש המשקיעים לילות וימים רבים כהכנת הטלאי הגדול.

ההכנה המשתפת היא חלק מתהליך האבל על הקרוב שנסטר", אומר קלום "תוך כדי מעבורה על

ברכ־המכר הבינלאומי של העיתונאי ראנדי שילם מה"סן פרנציסקו כרוניקל" המתאר את היסטורית האיירס בארה"ב, מתפרסמים סיפורים אישיים של חולי איידס, וביניהם – על פני עמודים רבים - סיפורו של קליב ג'ונס. עשרות שותפיו המתחלפים לחיי המין, המפגשים כיניהם וכל אורה

אפקטיבי. שמענו הרכה בכינום הזה על ראגה מפני

מעוררת שאטינפש, אבל היא גם טיפשית מבחינה מעשית: הרי איננו רוצים לרחוף אנשים לחיי מתורה. כך שיפחרו להיברס. אני מוכן להצהיר בגלוי שאני נשא של הנגיף כי אני אקטיוויסט. אכל שלא החשונ שוה לא עולה לי ביוקר: לכד מהאיומים, גם אין לי ביטוח בריאות, ביטוח חיים או טיפול רפואי הולם.

תרך ג'נסן, קליב ג'ונס, הרי מורל תובריהם מוסים

"בבחירות האחרונות בצרנת נלחתנו תול זיאן וצרי לה פן... הוא רצה להפריד בין נושאי נגיף איידס לביו שאר החברה, ולהבעיל סנקציות נוסכות שאנחנו

פנטהאו

רשיון לאהוב

להיות תלוי בבני־ארם אחרים.

האלוהי", הסוס המעופף.

בתא עמדה לאבד את רשיון הנהיגה שלה

כאותו שבוע ממש כו ניגשה רינה לכחינה.

את גיל 80, ורשיון הנהיגה לגכיה איננו רק

אחיזה בעולם המציאות, אלא אישור לכך שהיא עדיין

מסוגלת להתמודר לבדה עם העולם המוררני המטורף,

הממהר, נחפז ותולף על פניה. אישור לכך שהיא עדיין

אדם עצמאי ואיננה זקוקה ש"יסיעו אותה" או "יובילו

אותה" או "יקחו אותה", כאילו היתה חפץ שאין לו

וצון משלו. בסוף המאה העשרים להיות עצמאי

פירושו לתחזיק ברשיון רכב ולנהוג במכונית. לא

וכמובן הקוררינציה כין הירים הרגליים, אינם גמישים

ומהירים כמו שהיו בשנים הקודמות. בגילה היא צריכה

לעבור מידי שנה בחינות מיוחרות כדי לאשר לה

להחויק ברשיון הנהיגה הנכסף. אבל סבתא החליטה

לגעת כסוף המאה העשרים כשהיא מצויירת לא רק

ברשיון נהיגה, אלא גם באותו ידע שכלעדיו שוב אין

ארם נחשב לאיש מן הישוב. המחשב הביתי. קנתה

מחשב, ביקשה מגליה שתלמד אותה להפעיל אותו.

משתעשעת כו ככצעצוע. בסופו של דבר רוכבת עליו למאה העשרים ואחת כמי שרכב על "פראדוס

ואו קרתה התאונה. בדרך להיכל התרבות. יש לה

מינוי קבוע מזה שלושים שנה. בתחילה היו אלה שני

כרטיסים שלה ושל בעלה. במרוצת השנים הומינה את

גליה על המינוי של אביח המנוח. אתריכך מכרה את

המנוי. מאז היא שומרת בקפרנות על ההופעה בהיכל

התרבות. טקס מיוחר במינו. שעות ארוכות היא בוחרת

את השמלות. התכשיטים. הצבעים. מפליגה עם

המבונית אל עולם צלילים קסום ואל ידידים שאפשר

כאשר היפשה חביה, ברחוב הוברמן, זינק גבר אל

מתרת לגלגלים. עצרה בוצייקה. מכוחלת. הגכר שככ

על הכביש, והמון אנשים התאספו סביבו. נכר ככן 70

לכית החולים. ישכה והמתינה עד שקבעו כי הוא נפתר

כשריטות קלות. החזירה אותן לביתו. וככר למתרת

מצאה כדירתה זר ציפורנים גרול ואליו מתוכר פתק.

חלקים. מנכעת. גבר נאה. שערו כמוף, מנין קפרניות.

פני ארם הדורש מעצמו. רופא על מו מקצועו.

פרופסור. בשעתו ניתח כבית החולים, כיום יש לו

פראקטיקה שבח הוא עובר עם כנו. מנומס כמובן

שהוא אשם. מיחר לחצות את הכביש. חומר אחריות

אצילית כליכך, תרבותית הוא אמר גם לחוקרי

המשטרה כי האשמה תקריה בו, רס בו.

מצירו. מצטער שגם גרם סכל לגברת. והיא הדי גברת

כעקבות הור הופיע השרבן. לכוש חליפה שלושה

י ווליפת ערב. בכיסו כרטיס לקובצו סיאאי

לשתות איתם כוס קפה, לאחר הקונצרט.

נכון, כשנים האקרונות ראיתה היטשטשה כמקצת

סבתא שומרת על הרשיון מכל משמר. חצתה

יגאל לב

הטלאי מועלים זכרונות, מוחלפות חוויות, מרברים על

עם השלמתה נשלחת פיסת הבר הגרולה למוכי הפרוייקט בסן־פרנציסקו. כאן נתפרים כל הטלצים ל"שמיכת זכרון" ענקית עליה חקוקים לעד שפות נפטרים מארח"ב ודרום אמריקה, מאיטליה וצופח וספרך ויתר ארצות אירופה, מאפריקה ומאוסטרליה ואפילו מישראל. "כן, גם מישראל כבר נשלחן אלינו טלאים מעוצכים של בני משפחות נפטר איירס".

פיסות מישמיכת הוכרון" ניתלו ככמה מקומה, כולל אולם תהרצאות המרכזי, בכינוס האייוס כשוודיה, תזכורת מיה בכחינת: "את אלה כבר אינונו. עתה חייבים להיאבק למען אלה שנשארו, במציאה פיפול, בהקלה על חסבל". דאם יש דבר אחד המשותף לתולי האייום

קליב ג'ונס: "שני רברים. האחר, השאיפה לפיפול

התפשטות האיירס לאוכלוסייה הכללית. העריפות העיקרית צרוכה להינתן כיום, לרעתנו, לפציאת הטיסול הטוב. שנית – הראגה לזכויות האזרה. לפני שנתיים בערך הופעתי בטלוויזיה בתוכנית על פעילות. אנשים נושאי איירס, כמוני. מסמר שבועות אחריכן ניסתה קבוצת אנשים להרוג אותי. הם התקיפו אהי כרוווב ודקרו אותי. אני יודע על מה אני מרבר כשאני מתריע על פגיעה בחולי איידים.

"מבחינה מוסרית, אפלייה כגגד אנשים עם אייוס

כמה מאות נושאי נגיף האיירס וחולים במחלה באו לכינוס העולמי הרביעי לעניין האיירס בשטוקהולם, הם הסתובבו במסדרונות, השחתפו באחרים מן הריונים, אך בעיקר הקשיבו לעשרות הרצאות על שיטות הטיפול המנוסות בעולם ועל עתיד החיפון לאיירט. "לא נראת לנו שבשנים הקרובות ביתן יהיה לתניע לחיסון או תרופה לאידם שיהיו משביעי רצון. אין עריין פריצות דרך צוושא הוה", סיכמו מרבית חמומחים

לוויאתו בחיים ולהישאר כאן עד שמיצות הדד הל ינועו ממכוני המוסר והמעברות. דם מחים לודות.

רשיון הנהיגה שלה מתמת התוק שכיקש לשלול אותו עקב תאונת הררכים, שקרה רינה על שיעורי הנהיגה, מבקשת לוכות ברשיון. לגביה הרשיון הוא כרטים כניסה לעולם המבוגרים. עצמאות. שוב איננה תלויה. יכולה להופיע עם המכונית של גליה למסיבת יום שישי ולא להיות תלויה בחסריו של דוד או במונית מזרמנת. בכלל, רשיון נהיגה זוהי אופנה ואין צעיר או צעירה בגיל 17 שלא המגנדר ברשיון הנכסף. רינה

שמה לב שבעת האחרונה השיחות שלה עם ידירותיה

סובכות סכיב התמרורים, חוקי הנהיגה, פעימות מנוע

ו.. מחירי מכוניות.

לא תיגש לבחינת הנהיגה אלא אם כן, חכיא ציון מגן נכוה בהיסטוריה, אבל חזר בו בערינות לאחר שגליה טענה בתוקף כי "רשיון נהיגה היום חשוב בריוק כמו מתמטיקה או היסטוריה ושימושי הרבה יותר".

מי שמשמש כ"מורה לנהיגה מתנרב" זהו דוד סבתא את הרשיון. ירידה, תלמיד השמינית. ככר מזמן יש לו רשיון והוא נוהג בכמוד של אכיו, מציג את המכונית המפוארת כחלק מהסטאטוס שזכה בו. חונה מול הבית המשוחף. מרעיש כצפירותיו את הרחוב כרי להזכיר לרינה שתרר. לא עזרו הטענות של אורי שנ'נטלמן יכול לטרוח ולעלות למרומי הפנטהאוז ולא לצפור כמו

> דוד היה מפקיד כיריה את ההגה, בככיש הפנימי של תל־ברוך בדרך לקאנטרי קלאב. והוא זה שקבע כי היא כבר בשלה לעכור את המכחן.

באותם ימים שבהם נאבקה סבתא לשמור על מול הראי ולשאול את עצמה מה החמצתי, לכל הרוחות, שאני מרגישה צביטת קנאה קטנה באושרן

של הנשים הקרוכות אלי ביותר. סור אחד שמרה הסבתא מכל משמר. סוד גילה. הנ'נטלמן, היה כן 70. כלומר צעיר מאהוכת לכו כעשר שנים. אכל, הגברת הישישה הטיבה לשמור על הופעה זקופה ונאה. על הליכות כטוחות של אשה יפה השומרת עדיין על תווי פניה הנאים, על קולה החם, על עיניה הגדולות והיפות שהומן לא הצליח לחמים אותן ממנה. על רגליה החטובות שגם עכשיו בגיל 80 היא יכולה לחשוף אותן כהנאה. וכאשר הג'נטלמן ניסה פעם לתמוה בת כמה ירירתו, שמעה גליה, וכשטיררה אורי, ניסה פעם אחת להתערב ולהודיע שרינה את הפרחים שהביא הרופא באגרטלו, בעל כזרחה, כי אמה, שכחה חמשר עשרה שנים...

ביום בו זכתה רינה ברשיון הנהיגה שלה, איברה

שופט התעבורה החליט כי למרות הופעתו המשכנעת של המנתח, שטען כי הוא זה שאחראי לתאונה, הגברת הקשישה תאלץ מעכשיו להזדקק לשרותי מוניות. הרופא כסוף השיער הוריע לידירתו כי מהיום והלאה הוא יהיה "הנהג הפרטי שלך. אני אשם שאיכרת את הרשיון, ואני לא אתן לך להרגיש באוכרנו" אמר כגרמנית, ונליה ששמעה זאת תירגמה לעצמה את חיוכה המאושר של אמה למלים ענריות פשוטות: "לעואול הרשיון, איזה ערך יש לו, אם באוכרנו רכשתי ידיד טוב כליכך".

גליה היתה מוקסמת משני הרומנים שפרתו־צמונ הרופאהג'נסלמן, פקר יוסיום את בית ירירוני החדשה. מביא לה פרחים וממחקים. לוקח אוחה לכתי קפה. נוהג בה כננסיכה, על מה הם שותחו לא ירעה גליה. מרברים בגרמנית שוטפת, מורשת ארץ מולדתם, היה שהתאימו נכחירת הספרים שקראו, מוסיקה שאוכר לשמוע ולרכל על כמה מיריריהם, מחוג הייקים המודקן והולך, השומר על מושכה מעוכשת כחליאכיב. הוג שקידם את יונידותם בוכילות וועמה אם כי עשף

את המחאה במסווה של אדיבות צוננת. הנחרת בת ורסם לכשת חוות של נערה צעירה וברנשת. היוה לבשה ארשת של אשה בונרת ופנוטה מורות בשמש תיווריו של דוד. בכלל, הכית זהר משתי הנשים שמנאו אך אתכתן עד שגליה מיהרה לעשר

משפחה אנל בעיקר מנעוריה דמתורשים של אמה.

גליה התנצוצת קולנית כינה ובין דור סביב השאלה פי ינונג למנו בוו או די א המכונית של גלית, ואילו דור ושריע נוצרצות "אני לא מתכוון לתיודג, רק כדי שתגלי שאת אמילו לא יודעת איך לוחצים על הכרקס". כיום שבו איברה סכתא את רשיון הנהיגה רכשה

יידיר. ביום שבו זכתה נכרתה ברשיון הנהיגה איברה

מבחינה משפחתית כוללח, סיכמה גליה, זהו

49 មានខង្សាំ០

קומונה

כין צבי ורבקה, כמו דווקא הקירכה החרשה לאחרים הסירה מחיצות גם ביניהם.

הסומונה האינטימית היא נושא שלא נחקר דיו, ולא נברקו הקשרים בין נסיון חיים זה לשורשים הרוסיים של אלה שהתנסו בו. כארץ צמחו אז קומונות שונות של אנשי מעשה שקליפת קשיחות פרגמאטית אטמה היטב את רגישותם. אנשי סג'רה ודגניה נאבקו על תקציב, נזקי טבע, אינוונטר, עוינות הערכים – וריקודי ההורה המשוגעים שלהם חיפו על לכטים וקשיים שאסור היה לגלות כרכים.

צבי שץ היה אמנם איש עכורה שהתגבר על קשיי הגוף ומכשולים פיזיים של חיי היומיום, אך לא הרחיק את רגישותו ולא חיפה עליה. יומניו, חלקם ברוסית וחלקם בעברית, הפנקסים שמילא כשעות ההתלבטות - שימרו כו הן את רגישותו הרכה והן את האידאלים שלו – איראלים שניכוו במכחן התלאות אך לא נשרפו. כדפים אלה אצורים יסורי האהבה כנטיפי כרולת ענוגים.

תום המלחמה שב צבי והתוורה שהקשר עם רבקה התחזק: "רבקה, אני רואה אותך ככל חיבך ויופייך המיוחד, אני רואה ונהנה ואוהכ... מפני שנחמה מילאה את סיפוקי בזה שאת לא מילאת, וכוה שלא מילאת לא נתת לי לראותר. כן, נחמה עזרה לי להיות טוב עם ברון... כשאת תהיי עם ברון, אני אהיה עם נחמה, כשתחפצי להיות איתי, אני אהיה שלד. שלד רבקה. יותר מתמיד... ברוו הביו או הרגיש אינסטנקטיבית שאם הוא רוצה להיות קרוב מאוד אתר הוא צריך להיות קרוב איתי, אחרת כיחסים כאלה יש באמת אי יופי".

בעין חרוד שאלתי את רנה, הכת. אם היא זוכרת פרטים כלשהם על היחסים המיוחדים ששררו כין הוריה. כשנרצח האב, היא היתה בת חמש כלבד.

רבה: "רבקה אהכת אותו מאוד, והוא אותה (אני קוראת לאמי רבקה משום שתמיד ביקשה שנהיה חברות. מאז שאכא נרצח והיינו רק שתינו, התייחסה אלי כאל אדם מבוגר, ואף פעם לא קראתי לה אמא. כד היא רצתה). התיאורים כספר 'אביב מוקרם' הם ספרותיים מרי. תמיד כשהיה אבא כא הביתה לחופשה מהגדוד, היה הבית שלם. לא היתה הרגשה שיש קרע כיניהם, הם אהכו מאוד אחד את השני".

ביצר, אם כן, ניתן להסביר את קשריו עם

"זה קרה במלחמה. הוא התפעל מאור מהעברית שלה. העובדה שלא כתכ ער אז עברית הציקה לו, והוא מוכרת היה לכתוב. הוא הכיר את נחמה כששירת כצבא. מה שמשך אותו היו כנראה השיתות ששוחחו, בעברית. נחמה היתה כחורה מאוד דינמית, תוססת ומלאת חיים, רגישה מאור. אבל מה שכתוב בספר, זו לא כל התמונה. אחר כך היא ואמא היו חברות טוכות מאוד. ממש לרובות".

כני דויה אליעזר ברדון "אליעזר היה איש ישר מאוד, ומאוד מנטימנטלי. תמיד כשבא היו שרים שירים. גם אמא וגם הוא שרו נפלא. כוכותו אני שרה עד היום. הוא היה ממייסדי בהלל, ארם שתמיד חי רק מיגיע כסיו. אבל הוא היה רגשן מדי, ואמא לא אתבה את זה. היא עצמה היתה קשה וגאה. לטורת היו עליה כל התפרצויות הרגש. היא דרשה הרכה מאתרים. גם ממני".

בסיסורים ייבתיוזיי ריבלא ניביי ניכרת דואליות בין התקשרות ואחבה, בין אשה אחת האודבת מאוד ושניית שאוהבת שיאחבו אותח. מה הקשר בין אסיפורים לאירועים שחיון

"יש קשר. אבא כתכ אותם יותר מאוחר, אך יש קשר, מהתקופה שאבא התגיים לגדורים ואליעור היה בכנרת. לקראת פרסום המהדורה החדשה של הספר 'על גבול הוממה' ביקשתי את מוקי צור שיתקן כמה קטעים בנושא הקומונה האינטימית, זה לא היה נסיון ברור מטפים. זה היה רעיון יפה של בעל נפש רגישה מאור, אבל לא הרעוון לא האריך ימים, לא התגבש, לא עכור במכחן המציאות, זה היה אידאל שנקטע".

BIJE31050

וות בקי

ר"ר שרה בן־דוד: "אלימות נשים על רקע רגשי"

(המשד מעמוד 10) ומעמר נשי, שעוברת בשתי משרות, היא אולי עצבנית, צועקת ולא סבלנית, אבל היא לא תרים סכין, תלבן אותו ותעשה לילדיה כוויות. כדי לעשות את זה צריך עוד משהו. והמשהו הזה הוא לא לחצים טוציולוגיים, אלא נטיות אישיותיות".

תיאוריה שמעלה ד"ר בן־דוד במחקר שעשתה, מדברת על השוני שבין ערכי ו המוסר של הנשים לכין אלו של הגברים. "מושג המוסר אצל הנשים", אומרת בן־רור, "קשור לפעילויות של טיפול. התפתחות המוסר אצלן מרוכזת סביב פיתוח החשיכות של האינטימיות, הקשר, תשומת הלב. היחסים הכין־אישיים. הבעיות המוסריות נובעות אצלן מטונפליקט כחתחייבויות, ולא מתחרות לגבי זכויות. אמשר לראות את זה כבר בילרות. כשילדות משחקות, מה שחשוב להן זה לא המשחק. אלא הקשרים. מערכת היחסים שנוצרת בינן לבין חברות אחרות. כשיש ריב וויכות, הן פשוט מפסיקות לשחק. בגים, לעומתן, כשיש ויכוח, מבסים למצוא כללים שיאפשרו את המשך המשחק. כי אצלם המשחק הוא החשוב. התווניות, ההתמודדות".

לדברי ד"ר כן־רוד, בעיית המוסר אצל נשים הועלתה כשנת 1982 כידי חוקרת פמיניסטית בשם גיליגן, שטענה שאצל נשים השאלה המוסרית היא לא מה צודק ומה נכון, אלא מהו הצודק והנכון עבורן, בעוד שאצל הגברים השאלות המוסריות הן יותר רברים אבסטרקטיים, שנשפטים עליפי קריטריונים של צדק אבסלוטי, חוק, עוכים עליונים.

ד"ר בן־דוד מוכגה לנדב דונמא להבדלים בין ערכי המוסר הגשיים והגבריים. "אשה תחשוב שזה לא מוסרי שהיא הולכת לעבורה כשהילד שלה חולה. זה נוגד את הערכים המוסריים שלה כארם. גבר, לעומת זאת, לא יראה כוה בעיה מוסרית. הוא יחשוב, שוה לא לא ללכת לעבודה בגלל שהילד

רונית לכיארי אומרת שהיא מופתעת מאור מהעוברה שנשים לא נועקר למשמע התאוריה הון. היא טוענת שמטוכן ביותר לפתח תאוריות מסוג זה, ולשים סטיגמה על ציכור ענק של נשים. "כל-כך הרבה רברים לא נבדקו עדיין בצורה יסורית, ואת רוב הדיוותים צריך לקחת בזהירות רבה. אני מופתעת מאור מהתיאוריה הזו על המוסר הנשי".

אבל ד"ר כודור טוענת שתיאוריה זו, בנוסף למימצאיה האחרים, כמו הפחר של נשים מבדירות ובירור חברתי, הסכנה המאיימת תמיד על שלמות המשפחה, הפחד מפגיעה במעמר חברתי וברימוי העצמי במקרה שתפנע המשפחה, התסכול המלווה את

תפסידה החרש של האשה בחברה, גם כאשת סריה וגם כאם וכאשה, כל אלה גורמים ללחצים. "וכשאשה מתפרצת, כתוצאה מכל הלחצים האלה, היא מתפוצו באלימות".

ד"ר בן־רוד מספרת על דברים איומים שעושה אמהות לילריהן. "הן מכות כשרשראות, צונפות, מכבות עליהם סיגריות, קושרות אותם. אשה לא רכשה בילרותה מנגנונים וכללים לריסון ושימוש באלימה. לכן האלימות אצלן היא הרבה יותר אכזרית. הן גם לא משתמשות בכלים שגברים משתמשים, כמו אגרונים, אלא בשיניים וציפורניים. אלכסיס וקריסטל מ'שולשלת', כשהן נאבקו ביניהן, הן שרטו ונשט, משכו בשערות ובעטו. זה היה אולי מוסצו, אכל זה בהחלט מצביע על המציאות. גבר מכה כאגרוסים, במקל או בכקבוק. לעתים רחוקות גבר שורט, נושך א תולש שערות. גשים פשוט לא למרו אף פעם להיניק, והמכות שלהן קרובות יותר לאינסטינקס ופחות מתורבתות'. אם אנחנו רוצים שתהיינה פחות אכזריות ופחות קיצוניות כאלימות שלהן", אומרת ד"ר בן דור, "אנחנו צריכים ללמד אותן להשתמש באלימות עם כללים. אלימות תחת שליטה, בצורה מתוכננת".

"אלימות מתוכננת"ז שואלת רונית כךארי "כוס מכים במידהז אני יכולה לספר לך סיפורי זוועות על אלימות של גברים. אלימות ברוטאלית פרופר. לתלוס לילדה חלק משערות ראשה זה מבוקרו מתוכנו נכלל, את האלימות תמיד מחלקים לאלימות מחושנה ולאלימות רגשית. זה מתאים לגברים ולנשים כאת. אלימות מחושבת היא – אני ארביז לילד אם ינע בחשמל. או – אם תעשה משהו שאני לא סובלת, אתה תשלם. באלימות רגשית מרובר על 'היא הביאה לי את תסעיף. היא השפילה אותי, אז הכיתי אותה".

אבל לד"ר בן־רוד, שהיא גם קרימינולוגית קלינית ליד שרות כתי הסוהר, יש הכרות יומיומית עם אלימות נשים. היא נמנעת מלדכר על מה שקוה כבית הסוהר "נוה תרצה", אכל מספרת על מחקר שהתפרטם כאוסטרליה על מוסרות לנערות עברייניות. "מתברר כי שיעור האלימות כיניה במוסרות אלח גבוה לאין ערוך בהשוואה לאלימות של הנערים. לנערים יש מנהיג, והוא השופט. האלימה ממוסדת. רק מי ש'מגיע' לו או מי שפגע בנודמות הותנהגות המקובלת שם, חוטף מכות. אצל הנקיוה, לעומת ואת, המכות, הקללות והצוחות הן תמנה

תבעיה של אלימות נשים, אומרת כן דוד, הא בעיה שצריך להתייחס אליה לפחות כמו אל בעיות חברתיות אחרות. "הנזק", היא אומרת, "של אלימת אשה, במיוחר כשמרוכר באשח אלימה כלפי ילר זהו משהו שלפחות מכפיל את עמו. כי ילדים אלה יהיו גם הם הורים מכים. זו תופעה שצריך להתייחס אליה ולא לטאטא אותה מתחת לשטיח". הפתרון האיריאלי, היא אומרת, הוא לשנות את החברה. את הסדרים החברתיים, את הסטריאוטיסים. שגבר ואשה יהיו רומים בכל, גם בטפול בילך, בחשנות, כהעוקת הינש ולטוות חקצר היא מציעה ללמר את הנשים להשתמש באלימות. כי אלימות ממוסדת, נורמטיבית היא יותר מרוסנת ויש בה כללים. "צריך ללמד דרכי כסוי שונה למתח ודרכי תגובה שישחרדו מלחץ ומתסכול. ולהשמיר, פשוט להשמיד את כל הסרטים והפפרים

שמעודדים לאלימות כרוטאלית" התנהגויות אלטרנטיביות. האמהות המכות עוברה טפול פסיכוטרפי של שנה. יכשאשה, אומרת רד צימריון, "שהיא מרצה כאוניברסיטה, מכה את הנת שלה מכות רצח ואומרת אבל היא התחילה, זה אים שצריך ללמר אותה את ההכרל ביון מבובר לילוי שילרים הם לא האחראים, המכוגרים הם האוראים. א אנחנו נתמוך כאשה ונספק לה את צרכי תתלות שלת נלמר אותה תתנהגריות אחרות. ננסו לעזור לה לשחר בעיות יומיומיות עם הילרים. אבל באגורה להגנת הילד מטופלים 14 איני

ילדים מוכים, רק 24 אלף יווומספר וואניתלי אומו ר"ר צימרין "הוא הרבה יותר גרול. הרבה יותר סימה קדתו

הוא רופא המנסה ליהנות משני העולמות. גם תפס אמריקה – וגם מתרפק בגעגועים לישראל ומתפרק בפעילות למען הארץ. הוא נוהג ברולסידוים ורומני). עובר כמו חמור וחי כמו מלך. הוא, לדבריו, מת לחזור אכל הוא לא יחזור. וזה מה שאני אומרת. יש לו את ישראל במגע יר, ואם מיפלס הגעגועים שלו עולה על גדותיו – הוא נוסע ארצה ומסכלים אותו עם כל הלב. כל החברים שלו שבינתיים עלו כיתה וכרי לזכות בטיפול שלהם את צריכה להיות מקרה רציני כאמת -

הגעתי לשלב בו איני שואלת את הרופא מה יהיה איתי, אלא מה יהיה אתך, ומה יהיה עם שלושת הילדים שלך? עדיין ישנה אצלו ואצל עמיתיו התנצלות מתמרת – בהבעה כשיחה. ומה אני אעשה היום כארץ. והרי כל המקומות תפושים. ומה יעשה זהו, החבר שלי. תביטי עליו: זה המנתח הכי טוב בעיר. את יורעת איך זוא עובר כאן? כן. 18 שעות ביום. אבל במה שהוא משתכר הוא חי כמו מהרג'ה. מטוס פרטי, רולס־רויס. וכשאני פוגשת אותו בביתו של הרופא ישלי־ הוא מגיע לכוש בג'ינס ועיניו מפיקות רעב לכל מה שאני מספרת.

שום דבר רציני. רק אכן כליות - זכר של הרופא שטיפל בי. הוא רוצה להפגיש אותי עם לאינתיפארה שהותרתי מאחורי – איבדה את סכלנותה אשתו ולהראות לי את אחת הסיבות המחזיקות אותו התחילה להזכיר לי את השעות שביליתי פעם בחדר ב־אל.איי. זהו בית חויש ספון שיש שחורילכן. משהו מהדורנלים. הה, החיים הטובים... איפה הימים כהם נחיין. זה לא סוף העולם. אלה הם רק כאבי תופת,

אבל לא תמותי מזה. נישמי נכון, כמו בשעת לידה (מי ווכרז). כקשי מן הריילת שתתייחס אליך ברצינות למרות שאינד מתעלפת. אימרי לה שלא תעשה לך פרצופים אם את מבקשת ממנה כוס תה פעם שניה. צפי לכך שהיא תגלה תושיה ותיגש לקברנים של מטום פאן אמריקן העושה דרכו מעל האוקיאנום ותספר לו שיש להם בעייה עם נוסעת.

> וכשתשאירו אותי, בפקודת הרופא, על הקרקע עוותר על הפרטים הרפואיים ונתרכז רק במסקנה: אל תעובו את ישראל ללא תעודת ביטוח רפואי, ושתהיו נריאים) – פתאום הרנשתי שאני בתוך עמי יושבת: רופא ישראלי מצויין שפעל ביעילות קרבית וכן, הוא

היה הרופא האוגרתי כחטיבה 14 של אמנון רשף

נמלחשת יום הכיפורים), אחות ישראלית שופעת רוך

ורחמים, רנטננולוג ישראלי שיצא מגיררו להיות

שום דבר. ואני את המסקנה שלי כבר הסקתי שם,

במטוס, בעודי מתהפכת במקומי: את תטוסי רק "אל

על". צריך לב יהורי גם באוויר, וזה מה שהיה חסר

בדרך מפארים ללוס־אנג׳לס.

חיים ואוהבים

דרכי לנירזילנד התכוונתי לכתוב קטעים

והרי כבר היתה לי התחלה של "מרוע דווקא

נירוילנד", אבל משום שלא פניתי לפני נסיעתי

לאסטרולוגית של נאנסי רייגן או לאיזו מחליפה

ישראלית שלה – הדברים התפקששו, ואני נחתתי

תולה כנמל־התעופה של לוס־אנג'לס ומשם – הישר

צירי לירה. ואני אומרת לעצמי: לא לאכר פרופורציה.

למדור זה, והנה – אין ניו־זילנר. כי מנגר

, תראה את הארץ וכו'. לא הגעתי לשם. חבל,

אין כמו הבית

והעיקר, הה, העיקר – כל עשרות הישראלים מלוס־אנג'לם, יוררים ותיקים ופחות ותיקים, כאלה הנפצאים פה כתפקיד (בקונסוליה ובשליחות אחרת של המימטד), ומאות מכרים הפזורים בארה"ב ושהדיעה על מחלתי (לא נורא, לא נורא) הגיעה אליהם כנראה בשיטת ה"טאם טאם" האפריקנית -כולם עטפו אותי כצמר־גפן של חום ואיכפתיות וחברות ורצון טוב לסייע (תודה, באמת שאיני צריכה דנה, רק שהאחות תגיע כבר ותיתן לי זריקה נגד.

היה כמעט כיף להיות חולה בגולת הוליוור. וזו הפעם הראשונה שתופעת הירידה מן הארץ הביאה "נות" לאתת כמוני המתייהסת אליה בדרך כלל כאל ותאברות לדעת של המדינה... וכך, כאשר לא עסקתי ניהמים עצמיים - יכולתי לצפות כטלוויויה לאורך היממה וליהנות מהפינוק והנוחות של ביתיחולים אמריקני, לסייררס סיני" בסרר צודל של 500 דוקר ליום (מלבד הרופאים, התרופות והטיפולים). לחיצה נפעמון ומיד נשמע שולה של האחות מעמרת הפיקוד שלה נפה אני יכולה לעוור לון ואתר רגע נוסף היא ליד מישתך עם מבוקשך.

הרופא שלי וישראלי שעלה לארץ מארגנטינה "ון שתוך 12 שנות שחותו בישראל שירת בצה"ל)

ועור הוא אומר: "ככלל, כל מי שעריין מורע לכר שהוא 'לא כסרר', יש לו תקווה. זהדברים אמורים לגכי רופאים כמו ויקטור גורה שלך ויזהר הרוזי, שהם בחורים מלאי נכונות ומאמץ לסייע. או כחור כמו אפי מפרכון, שהוא פה – וליכו שם. אכל ישנם אילוצים. יש פה קבוצה כזו של ישראלים מאני נזרר מלעשות עמם הכללה. יש ששלחו את ילריהם לשרת כצה"ל. אבל כאשר האיש הוא גם יורר וגם נערר כל זיקה ומעורבות בישראל או באירגונים המסייעים למוסדות הישראלים, או לגביהם תופשת הגדרתו של שר אומרים שהם מכינים ללבו. אולי גם מתקנאים בו. הבטחון 'נפולת של נכוושות".

ירדו מן הארץ כל הרוסאים שירדו וכולם היו נשארים בישראל – היתה בארץ התפוצצות. פשוט, לא היו משרות לכליכך הרכה רופאים. חכל שאת הכסף המושקע בהכשרת רופאים המועמדים לירידה – אין משקיעים כתקציב הכריאות, בהגרלת תקנים, או במקומות תעסוקה שהיו מחזירים יורדים ממיגורים

מבית־החולים אני יוצאת הישר לביקור בביתו הצטופף עם אשתו ושלושה ילרים ברירת שיכון רופאים כתל־השומר? איפה הימים כשהוא היה נושם בגיטו מנחינה חברתית. הם חסרי בטתון. מתזיקים אחד

כזוכ של השני. אימיגרנטים חסרי מולדת. נכון שיש

מכחינה חברתית.

חול בסיני ואשתו נאבקה לברה עם גידול הילדיםז או הוא נסע לכאן להשתלם למשך שנה־שנתיים.

וכרי שתווושה הוו תהיה מעוגנת יותר – מרבה

הקונסול הכללי איהן בכשחי, בשיחה כוללת על

פה מיעום, קכוצה של ותיקים שיחסית עשתה חיל, ויש כיניהם כאלה שהצליוצ גם בקנה מידה אמריקני. אלא והסיפור ירוע ושחוק: אולי שכע שנים ישכנו על שנם ביניהם יש מי שאילו הקרישו בארץ את ההתמרה המזוודות, קנינו חשמל רק ב־220 וולט. אכל ברגע והתריצות שהם מקרישים פה - אולי היו מגיעים שוצוברר לנו סופית שאנו נשארים כאן - הוקל לגו. או מהו אנחנו ישראלים. לא יכולים לפחת מאתנו את ההרגשה הוג מוכנה לסנת פמנה, אינה קשורה כנושא היורדים.

הדוקטור שלנו ודומיו בפעילות כ"לשכת שלום" של

"בני ברית" כה חברים ישראלים כלכד. בעית היורדים בלוס־אנג'לס, אימר; יורופאים – זו לא דרגמה. כמה כאלה יש בין היודדים שמספרט כבר עבר מומן את ה־100 אלףו ואני יכוש להבטיון לך שהחברים של הרושא הניץ – כולם ישראלים. הלק מהיודרים הם אנשים מצויינים שמרגישים שלא כנוה ונערכים לקראון החודה ארצור

הבנתי אותו אז, עד לנסיעה הכאה.

כאמר, בלי הכללות. אכל ההכללה שלי, שאיני

שטוד אווור אליו. היא כרוכה בסיסתי הכיתה, לאור

ההחלפה וכלי נירוילנר: אין כמו הבית. כך גם אמר

הנשיא רייגן כאשר ירד בכבש המטום שהחוירו

לארה"ב ממסעו המיינע למוסקוות. הוי, וכמה שאני

גורה, הרופא שלי, משיכ על שאלתי: "אלמלא

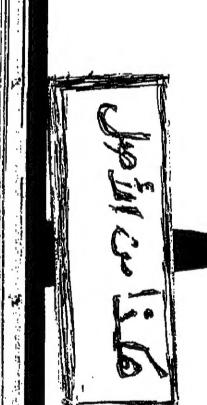
זה מה שמקל עליו ועל חבריו את החיים

הסונסול הכללי בנצור: "עריין לא נתקלתי כאן

כאימיגרנטים בארץ החדשה שאינה קולטת אותם

בישראלי שיש לו חבר אמריקני. הישראלים חיים כאן

51 धानहर्ना ।

אסטרולוגיה

מזל סרטן כבן/בת זוג

סרטן הוא טיפוס רגיש, מרגיש, אינטואיטיבי ופגיע. גם הסרטן האינטליגנטי והמשכיל ביותר מופעל, ביסורו, על־ידי תגובות ומניעים רגשיים טהורים. אווירה חברתית, תגובה פושרת כלפיו וגווני גוונים של התנהגות הזולת פורטים על מיתרים פנימיים כנשמתו ומעוררים אותו לתכוכה רגשית מיירית. מכאן שהוא נתון למצכי רוח עולים ויורדים ללא סיכה נראית לעין אנשים אחרים.

הסרטן הטיפוסי מתקשר לכני אדם (ולתפצים) בעבותות רגשיים: הוא אוהב את אמא שלו, את ילדיו, את ביתו ואת תפציר. קשה לו להרפות מהקיים – גם אם הקיים אינו ראוי שיחזיקו כו. עצם המחשבה על ניתוק ופרירה מעוררת כו פאניקה. הוא נוטה להגכיל את הקרובים אליו, לקשור אותם אליו ולנהל את חייהם. הוא חושש להעניק להם עצמאות־יתר, שמא יסתדרו גם בלעדיו – ויעובו אותו.

משום שהוא מופעל על־ירי מניעים רגשיים (בין אם הוא מורה ככך ובין אם לאו) - נמשך הסרטן, לעתים, רווקא לטיפוסים הפוכים ממנו: אנשים תופשיים וקלילים, או כאלה המונחים על־ידי ההגיון כלכד ושאינם מצטיינים כעומס רגשי רב. יש כאז רצון כלתי מודע להשלים, באמצעות בת הזוג, את התכונות החסרות כו. לרוב נישואים אלה אינם עולים יפה, אלא אם כז הסרטו עצמו פתות רגשי ושתלטו, או בחירת לכר יותר רגישה ו"מכוייתת" בזכות צרופים מיוחדים כמפות הלירה שלהם, רבר שעשוי לצמצם את הקוטכיות כיניהם.

מכל מקום, נשואיו של סרטן טיפוסי לאשה עצמאית מדי, או חסרת טקט ורגישות או חסרת סבלנות לבעיותיו ומצבי רוחו – הם תופעה שכיתה למרי. במקרים אלה, המשיכה ההתחלתית לאותה תכונה "שונה" וקוסמת של האשה נהפכת עם הזמן לרחייה, והתתלהכות נהפכת למרירות. הסרטן מנסה לשנות את אשתו, לחנכה, להתאימה לתפיסה שלו של נשיות איראלית. הוא מנסה לסחוט ממנה את מה שהיא, מלכתחילה, לא הייתה מסוגלת להענים לו: יחס של "כבוד" למצבי רותו וגישות למצכיו הנפשיים. נסיובותיו אלה מוערים, כמוכן, לכשלון. אדם יכול, במאמץ גדול ועם הרבה רצון טוב, לשנות דפוסי התנהגות שהם פרי חינוך והרגל: אך אופי בסיסי הוא את הגישה השוכניסטית שלו כלפי נשים. מולר ואינו משתנה, בווראי לא בתנאי לחץ וכפייה.

הבה ננסה, על סמך נתונים אלה, לשרטט פחש זוג אידאלים למזל מורכב זה:

הגבר זקוק לאשה מבריקה ונחמרה, שתומ להעלות את קרנו בעיני החברה מבלי שתעמין אחו בצל. עליה להיות נאמנה ותומכת. אסור לה להיה רכושנית לגביו – אך עליה לקבל את הרכושנות שלו כלפיה. עליה להיות עקרת בית למופת ומארתו שנה: עצמאית בכל מעשיה, אכל מצר שני – גם תלויה ם.

האשה הסרטנית זקוקה לגבר רגיש ופבלן אחראי ומפרגס טוב, שאינו גכנע לשתלטנות שלה -אך גם לא מנסה להשתלט עליה: שמכבה אתה חת רצונותיה – אך חזק ומוצלח בזכות עצמו, כך שיהו מקור גאווה בעבורה. עליו להיות ספק ילד – ספק גב מפנק – אך גם להפגין שריר בשעת הצורך. לאלה מכם הנשואים /ות לבני /בנות מול מש

מוקרשות החמלצות הכאות: ו. כברו את מצבי הרוח של המיטן שלכם - א אל תכנעו לו בעטיים.

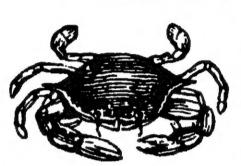
2. היו רגישים לצרכיו הרגשיים – אך אל ונסל את הצרכים היחוריים שלכם בגלל אלה שלו. נ. דאגו לנוחותו ולקיבתו – אך שריינו אמן ש

להתפתחות האישית שלכם. 4. העניקו לו אתכה – אך אל תגזלו משנו או

5. אל תהיו מוטררים מה "ברוגזים" שלוו קבלו אותם כ"מכת טבע" בלתי נמנעת ובמירת האושר 6. בשעת כעס, יטיח בפניכם סומנכם את ושמו

כל המקרים כהם תטאתם נגדו נחמישים השנים האחרונות... אל תגיבו, אל תתנצלו ואל תוצ בהאשמות שכנגד. הוא מצפה לתנובתכם, כדי שיול להרחיב את הריבור על חסרונותיכם הרבים... חב עושה שמות במוראל שלכם. 7. חיו נאמנים בכל מחיר – או, לפתוח,

כשייתיאש הסרטן מנסיונותיו ל"חנך" את כת הגבר - אך רק מן השפה אל החוץ. למעשה הא רומיננטית לא פתות מכן המזל שלה, אלא שהשלים זוגו - יגיע טור הענישה והנקמה. הוא יפעיל נגדה את שלת נעשית בתחכום, תוך שימוש במניפולגיה: נשק ה"ברוגז" (הנשק הסודי של רוב הסרטנים), יתגכר רגשיות. גם היא יכולה להיות מאהבת טובה – בעוף לה, יעליב אותה, יפגע בנקודות התורפה שלה. הוא יעשה הכל כרי להפוך את חייה לבלתיינסבלים. שתהיה מסוגלת להתגבר על הפחר שלה מפני אימן במקרים נדירים אפילו יעזוב אותה... אם כי כדרך־כלל, הוא יעדיף סכל על ניתוק. כפי שכבר הזכרנו, פירוק משפחה הוא, לסרטן המצוי, אירוע טראומטי. רוב הגרושים מבין בני מול זה נגטשו על־ידי בנות/כני זוגם, ולא להפך.

מובן שלא כל הסרטנים נושאים בנות זוג המגלמות בתוכן תכונות הפוכות משלהם. רבים מחפשים אצל הפארטנרית דווקא את הרוך, הרגישות והמסירות ללא תנאי. יש המתפשים אשהיאם, שתטפח, תפנק ותאהב אותם, למרות מצבי הרוח והתובענות האגוצנטרית המאפיינים רכים מהם; ויש המחפשים אשה־ילרה, מפונקת ותלותית שיוכלו לפנקה ולספחה ולהרעיף עליה את שפע אהכתם. לנשואים אלה יש, כר"כ, יותר סיכויי הצלחה.

למעשה, הסרטן בוטח לחפש מידה מסויימת של מורכבות כבת זוגו, שכן גם הוא טיפוס מורכב, המאחד

למרות רגישותו ופגיעותו הרבה - הוא טיפוס חזק ורומינגטי. ביחסיו תאינטימיים, הגבר נוטה למידה מסויימת של שוכניום – לארדווקא כתוצאה מהשקפת עולם התופסת את האשה כנתותה – אלא משום שהוא אינו מרגיש בטוח אלא אם כן הוא מחזיק כידיו את השליטה המלאה כנסיבות ובבני האדם שהוא קשור אליהם. הוא כר"כ מאהב טוב ורגיש, עוברה המחזקת

האשה הסרטנית מוכנה, כר"כ, לקבל את עליונות

תחזית לשבוע שבין 8 ל-14 ביולי

לפניכם עולם הדש. תוכלו להמיק תועלת שות פעילויות בצוותא. יש לחיזחר חש" הרומנטי צמויים חשבוע רגעים נעימים. בוע ממכונות.

(23 ביולי עד 22 באוגוסט) אם כי מוקד ההתעניינות יהיה חשבוע בדאי לצאת חשבוע לבילוי מיוחד בחברת בתחום הקריורה, גם ענייו הסשור נבית - מישהו אתוב. רסנו את נטייתכם לשלוט וכמשפתה מצריך עתה תשומת לב. חתי בעניינים ונטו להתפשר. בתחום הכספי להבוחכם פרשימה את הממונים עליכם, עלולות להתגלע עכשיו מחלוקות. אם ומובטחים לכם עתה רווחים בחחום אתם מתכננים קניות, הישמרו מפני ביובוז

(23 באוגוסט עד 22 בספטמבר) וויקון

ושמנה אחבם חשבוע. זה ומי טוב לצאת לטיולים עם חברים ולהרבות בפעילויות בודה, אך הגלו שמצבכם בתחום מקריירה , של, שצות הפנאי. ניתבנו עכשיו הילוקי ברווקא משהפר בימים אלה. ייתכן עבשיו – עילויות של שעות הפנאי יסבו לכם עתב, דעלת עם המחותנים, אבור ביתי יצריך

(22 בדצמבר עד 19 בינואר) (23 בספטמבר עד 22 באוקטובר) אתם מאוד ורגשים עתת בשל משתו שקי - ביחסים עם חבר עלולים להיווצר מתחים שור בעבודה שלכם. יש עכשיו הודמנויות מטיולים ומסשרים עם חברים. ביחסים רבות לשימור המצב המינוסי. בענייני שו־ עם שותפים שזרדת וזרפונית, וכדאי לע" . תפויות, כדאי לפעול בצוותא. בתחום - בוע כדאי לשים לב בפיוחד לתפרורים ול-

(23 באוקטובר עד 21 בנובמבר)

. בתחום מבית – אך היוחרו מפני האונות.

(20 בינואר עד 18 בפברואר)

זה זמו מומלע לביצוע שניות לבית. או לעיטוק בנדל"ן. כיתסים עם חברים עלו־ לים להיות מתחים בלתי־נעימים. אורחים עשויים לבקר אצלכם כלי הודעת מוקדי מת. מצב ההכנסות תולך ומשתפר.

דנים (19 בפברואר עד 20 במארס) אחם מאוד בטוחים בעצמכם ומלאים התי

חות טלפוז שדתיתם.

אתם עדייו חושדים במניעיו של חבר לע" - להבות לגבי תוכנית חדשה. הסובבים אחכם מחרשמים מדעותיכם. טיולים ופי עיסוס במלאכת יד או בפרוייסט כלשחו יי חשבוע כדאי לתשלים התכתבויות ושרי

(21 במארס עד 19 באפריל) ומאבקי כוחות, אך בתחום חרומנטי חקי צב יואץ ויסב לכם התרגשות נעימת. חשי חוקי חתנועה ולהקפיד על החזונה ועל

תאומים

יהנלו כמועילים. בושום ושסטול לשמור ושבוע על מומיל ומול על

אתם מרנישים שהעניונים אינם מחקד מים, תואיל וכותיתוצון שלכם חלק בי מים אלה, אך צמויות בקרוב הדישה ש בות שישפיקו גם על מצככם הנקא. בענייני שותפויות עלולים לפרוץ ויכוחק לגבי רכוש.

ב'שול:

אובנה:

ווילאנו:

(20 באמריל עד 20 במאין לגיים עתח התעניינות בחצעה ע כלשהי, השבוע לא מחלץ ללווו נקקף בתחום תחברוני ומכלו ליצור לבסו [[1]] מנויות לעצמכםן מוחלץ לחשוון

(21) במאו עד 20 ביוני)

התמתה הבספית מהבחרת כתוצאו תמשוניות חדשות. תוושמת בתווש זירה נראות מבסיחה, וקשוים ש

עריכה כת דורה עריכה נראפית חוה עילם

8 ביולי 1988 כ"ג בתמח חשמ"ח נליון 343

בַּיַד יָנְוּין.

צוה הולר

מקור פְּלַסְטִי

פַם בַּעָלֵי סיִים נֶהָוִים מִפְּלְאֵי

מקורו של חבי, כחי כבר 14 שנים קגן מיות בדרום ברויל, ושבר. סיום הוא אוכל שוב בְּתַאָבוֹן, לְאָסַר שֶׁרוֹפֶא שניים ציַד אותוֹ בְּמַקּוֹר בְּלַסְטִי אָשֶר קשמל בסקליף למקור שנשבר. סוותות סקפר בסצלסת רבה וספבי אוֹבל שוב אָת התִּירָט הַאָשֶה בְּיוֹתֵר.

התפקור הסור לנד שופועה בקאווה ושלש אַצְבְּעוֹתִיהָ הָאָחרוֹת נַקְטְעוּ. החולת בכר שחרר מבית החולים. נונו סוומום טשני מפוג נה סמקצע

וְהָצַצְרִים סם וְקְלָטוּ בְּהַצְּלֶחָת,

ססשְׁפָּלָת סמְיָחֶדֶת בַּאְעָה בְּסְיוּעַ

בַּהְרָרָטְשׁױּוֹת שָׁבְּּמַהָנֵת מְשְׁטֶרֶת לַחָלוֹם לָחָיוֹת אַי פַעַם שוֹטֵר־בָּּרָשׁ. לוֹמְדִים לְּוָעֹב – וְנוֹמְלִים מְדֵּי פּעַם בְּסָנְנוֹן אַירוֹפִי קַלָאסִי. שְׁפָח וְרָח

שַׁר הַמִּשְׁטָרָה חַיִּים

תקופת הילדות שעברה עלי

לפּלשׁוֹנִינָה – כָּוִי קרְאוּ כּיִתוּדִים

לְהַרְגָפָצֵל לְשִׁם כָּוְי. בְּסוֹפוֹ שֶׁל זְיבֶר אָכון נָחֶלַקנוּ – מחורים נְשְׁאֵרוּ בִּיוּגוֹסְלַבְיָת, נאַתוֹתֵי בּת ס־18 יָצְאָח לְבַּוְיה לאָרֶץ־יִשְׂרָאלּ. אַסְרֶיסָ יָלֶאתִי אָנִי – נער פָּן 14 בּלְבַד – בַּמַסְע הָאָרֹדְּ לאָרֶץ־יִשְׂרָאַל. לְבִד בְּעוֹלָם מַנְּדוֹל.

מִיקְרוֹסְקוֹפּ על יְדִי צֶנֶת רוֹמְאַים נְחוֹלֶח בָּן 31 תּוֹשָב אוֹד יְהוּרָה שֶּידְוֹ הַיְּמְנֵית בּוּוּגוֹסְלַבְיָה נְשְׁאֶרוּ סַהוֹרִים, דְּבוֹרָה וּסְּנְּעָת עַל יְדִי מַכְבָּש בְּתָאוּנַת עֲבוֹדָה. וּמְנַחָם בְּרוֹצְלַבְסְאֵי. וְנֵם אָחִי סַנָּדוֹל. עקב סאָק לאצְבָּעוֹת מַקְּטוּעוֹת לא נְתַּן אַני תַנּעְתַּנִי לָאָרֶץ, לְבַדִּי, בְ־1939, נָשְׁר סִיה לָסשְׁתִילוֹ. לָבֶן הָסֵלִיטוּ סְרוֹפְאִים לְמִקְנַה יִשְׂרָאַל. אֲחוֹרִנִי, שֶׁעָשְׂתָה לַסשְׁתִּיל בַּקוֹ. לָצִּמַר שְּחָבְשׁוּ בְּלֵי־הַזְּם מסלול דומה שנה אחת לפני, תניעה לעננות ב-1938. ביום קשה לחאביו שֶׁיֶלֶד בְּגִיל כָּזֶח יִסְתּוֹבֵב חָפְשִׁי בְּעוֹלֶם

וַנגִּיע בָּדיא וְשָׁלַם לְמְחוֹו חַפְצוֹ. אָבָל אַספֵּר מְחַלָּה עַל הַיָּמִים שֶׁאָּדְמוּ לְצַלְיָה סַּבְּרָטִית שָׁלִי אַרְצָה. לְמַדְתִּי

– בּנִימָנְסְיָה סָרַיאַלִית כָּרָאשׁוֹנְה לְבָנִים מתוור ארבעה – וקניתי נגד יחודי נחיד בּנְתָּה. בַּשְׁעוֹת הַפְּנָאי ביליתי בְּתְנוּעַת "טשובר סגעיר". קשלא סְיְתָת פְּעִילוּת באון סייתי אוהב למתבונו קרוֹכְבִים, שֶׁסְיִתָה מוּל סבּיִת שֶׁקְנוּ. אָז נוצר המוגע קראשון שלי עם המשערת,

מַּלִי שָׁבַּמּוּבָן חָלַמְתִּי שֲׁאָחָיֶת פַּצַם שַׁר משטרת בּושראל. לכל מיותר נבלתי שְׁעוֹת נֶקָנִיתִי לְהָּקְפַּנֵגַל נַיצֵד הַשׁוֹּטְרִים סספוס. לפעמים גם גמלו אתי ססד וְחָתְּירוּ לִי לְרְבָב דִּקוֹת צָחְדוֹת עַל סוּסִי

סטיים אָו, לפְנִי ספּלְחָמָת, תּתְנַהֵּלוּ ראשונה סוְתָת אָו מָּרְטְנִית, וְשְׁבָּה שְׁנָיָה - צרסתית. בבות למדתי מפי מונח פְּרָטִי עִבְרִית וְשִוּנָּלִית. אָנִי זוֹכֵר שֶׁעַבְרִית לָמָדְתִּי בְּאָמְצְעוּת סַפָּר בְּרָאשִׁית. המוֹנָה הַבְּרְטִי פָּתַה פּּרָנאשִׁית פָּרָק א׳, קָרָא ״בְּרָאשִׁית - בָּרָא ח"י, וְמַרְצָּם מְלֶה בְּמָלֶּה זוֹ מְיָּמֶת

שיא מפעילות במסגרת מקן של "סשומר סצעיר" סנח בקוץ. סיינו מַסְשָׁיִים מָלְפוּדִים וְיָצָאנוּ לְמַחָגָח שֶׁל שַלשָׁה שַׁבוּעוֹת בָּסְלוֹבֶנְיָה. אַמַר כָּזְי נסנים לצאת מדי קוץ לשבועים נוֹסְמִים, רַק עִם סִמִּשְׁבְּּסָה, לְאַזוֹר בְּלֶב דְּמָרֵי מָצּלְבִּים מִשְלוֹבֶנְיִים. שם, אני זוכר, קנח אנם שבמרכזו אִי קַטָן ועל חָאִי בְּנִסְיָח. מיוּגוֹסְלֶבִים

וְאַמִינוּ שָׁמִּי שְׁמִּנִּיע לְבְנְסְיָּה בְּשְׁחַיָּה הָצְלְצֵל בּפּעָמוֹן שֶׁלָּה, ווֹכָּה אַמּשְׁאָלֶת־לִבּוֹ מִּתְנַשִׁם. יום אָקד שְׂחִיתִי לָאִי וּמִן סצָּד סשׁנִי עוֹלָה אַלָי יוֹרַשׁ מָעָצֶר פָּטֶר בּּכְבוֹדוֹ וּרְעַצְמוֹ, בָּן נִילִי, שָׁאַמר בָּוְי נַעֲשָׂח מֶלֶוּ יגוקלבנה. קשבתי עצמי לבן מזל.

שוביתי לראותו מקרוב. ההורים דקרו בבית יונוסלכית וּכְשַׁרְצוּ שֶׁלֹא נְבִין אֶת שְׂנֶתָם דְּנְּח

נַם אֲנִי הָיִיתִי יֶלֶד

מַלְּחָמֶת הָעוֹלֶם הָראשׁוֹמֶה, הַנִּיעוּ לְיוּיְה בְּוַאנְרָבּ, יוּנוֹסְלַבְיָה, וְכוּרָה לִי בְּתְקוּפְּח וְהַשְׁפַּקִעוּ בְּנִאנְרָב. יִדְעָנוּ פָּמִיד שְׁצֹּוּק יָפָה. יַלְדוּת יָסָה. פּנְסָנָת בַּדְּרָף לְפָּלֶשְׁמִינָה, וּבְשֶׁחִיטְלַי אָצְלַנוּ בּבּוִת דְּבְּרוּ מָמִיד עַל עֲלָיָה יַמַרד־שָׁמוֹ עָלה לַשָּׁלְטוֹן בְּגַּרְמֵנְיָה בְ־1938, נַאַרווֹתִי סַבְּרוֹלָת תַּרְצָה (רֹל) בְּיוּנוֹסְלַבְיָה לְאָרֶץ־יִשְׁרָאֵל. אַבֶּל אַף בָּבֶר נָּמָרָת נִּיקנַסְיָת. שֶׁלְתוּ אוֹתָת מָּיָי פעם לא קשבנו שָהַמִּשְׁפָּחָה תִּצְּטְרַוִּי אַרְצָּח. מַמַּסְלוּל בַּ"שׁוֹמֵר מַצְּעִיר"-

סָנָה שֶׁצַּּטְרֵי תַּנִיכוֹן הוֹלְכִים לַמַבְשָׁרָה שֶׁל שְׁנְמִיִם ןעוֹלים אַרְצָח. מַסְמַּסְלוּלִים הָאַנָּה אַיִשוּ אָת שׁעַר הָעָמָקים, נַּת, עַין שְׁעָּד ועוד. אַבֶּל בּמִשְׁפָּחָח הַסַלִיטָה שְׁחָבָל שָׁתַבּוְבֵּי שְׁנְבוִים וְעָדיף שַׁתִּרְצָה מַּשְׁהָ

איריש. הם נשאו בפולין עוד למי

שלתו את תרצה לקבוץ עניות, כי יָדְעוּ שָׁקָעָהָיד בְּאָרֶץ יִשְׂרָשׁל הוא בְּסַקְלָאוּת. סִיוּ אָוּ בָּאָרֶץ מְאֹרְעוֹת, אָבָל זֶח לא הַרְתִּיע אָת החוֹרים. מִּנְזְיוּ

ָּטְיִּטְת אָז יְבָּתְּבְיָה בַּת 1s. שְׁנְּסְעָה לְנֵד בְּרַבֶּבֶת עד טְרִיאָסְט, וּמִשְׁם בְּאֵנָיה לָאֶנֶץ־יִשְּׂנָאֵל. לְאַנָּא הָיִתָּה נִּחְלָּה שְׁל 30 דיונם בְבּלְפוּרְנָה, וְהָרְעִיוֹן הָנָה שְׁצָּלְּי נהנה סקלאים באותה אחווה. מעבור שנה שלחו אותי לְאָרֶץ־יִשְׂרָאַל, הְנִחַלְּה בְּרַבָּבָּת עַד טריאסט ומשם באניה. למחנת הואה תַּנְיעוּ 10 חָבֵּרִי מִנְּדוּד חַשְׁוּחִיצ וְחַבְּאֵּ

למושרת שלבום נפלא. קיי בו כל תַּצְלוּמִיחָם, עָם הַעָרָה אִישִׁיה שְׁל נְּי אָחָד וּקווּצָת שַּׁעָר מַרֹאשׁוֹ. בְּוּנְּבָּת הְשְׁתַּנְשַׁעְתִּי עִם הָאַלְבּוֹם, אָבָּל לְנְּחַע נטבדתני: מה יתנה אם מגדטיקו ינוה אָרג קאַלְבּוֹם סמווְר סאָהו הַסְּלְּעְהִי שעלי לְהַפְּטָר מִפֵּנוּ תְּסְבְּתִּי אוֹתוֹ שטת קרפוד בשפקל, ומאו אוי מניש שלא סנה לי האקץ לשמר את ספוננה סובלאח סואת.

בְּטוֹמוֹ שֶׁל דָבָר חַנִּיעוּ אַרְצָהוֹ נָּם סחודים וְאָחֵי סנְּדוֹל. אַנָּא קַבּּל קרטיפיאט (רשיון עליה) ויצא עם אָמָא וְאָחֵי בּפּשֶע הְאָחֵרוֹן שֶׁל רַבְּּבְּת האוריוט אַקסְבָּרָס – דְּדָדְ אִיסְטּוְבּילּ סורנית ולבנון שרצה. עד ניל 65 ענד קפועל בפועל "פּלָך", ליצור שְׁמִיכּוֹת בּּבְנֵי בְּנִק (אַחַר בָּן הִשְׁתַאֵע בְּנִצְנְּהַ רמון והקדיש שארית טייו לכתיכת

אני, בידוע, פניתי בארץ לסקלול אחר לנמני. עסקתו דארץ בעונוי בּשָּׁחוֹן וְחַאָּדִישְׁתִּי לְחָם שְׁנִים אָרְבּוֹת מאד מסבי, אבל זה נמוכן לכר ספור

מנודם דוום

פָּרַח הַשָּׁמֶש זָה הָיָח בַּאַיִץ. הָעָרָב הָיָח וְעִים. השפש זרטה בפרבי ששפים והפיצח חם רב. קסלקתי ללקת לקרקה.

לָבשְתֵּי מּנְּפָיִם וּמְעִיל וְיָצְאתִי לַדֶּרֶךְ עַל סשירה ססדשה שלי. בשתונותי אפצתי מעל הנדר ונקנקתי פניכה לתוף שמים הצוונים. לפסע קורב אלי דג וְדוֹל.

ספציל מהר לחוציאו ושם אותו בקלוב ואף השכיל אותו בנרעונים. אַנשים רבים שחו משביבי וסגלים סנדולים וְשְׂאוּ אוֹתִי מַעְלָח וְמַשְׁח. אָכַן זֶח חָנָח ביף אַמִיתִי, בַּסְמְסִין סַנּוֹרָאִי, זָח שֶבּוֹ חוֹדִיעוּ על 19 מִעְלוֹת בּוּגל. דְשֶׁעְיַפְּתִּיוּ לבשתי צופיח אַגְרָח, מִכְנְסִים אָרָבִּים לְבָנִים נַחָּצָאַית מְשֻׁבָּצֶת. מְּטַרְתִּי סבוָתָה כְּרֵי לֹא לְאַסֵר לְבִית־מּשְּבֶּר.

מְאָנְף: ו. לְבוּשׁ עַל רְנְלִיִם. 2. סוּג שֶׁל

4. סִימָן בַּבְּבִישִׁים לַנָּקְנִים. 5. אַלִיוּ

מְתְפַּלְלִים. 6. עָלָיו מָנָּח תַבּוֹנָע. 8.

"קול" סקלב. 11. מאָכָל עָגֹל נְשׁוּי

מָבֶשֶׁר. 12. עוֹנָה בִּשְׁנָה בָּהְ רְצוּי לַחָבֹשׁ

בוֹבֵע לְעַתֵּים מְוָמְנוֹת. 14. לא אָרֹדְ. 17.

שַּׁעֲרוֹתָיו. 21. מִלֶּת בְּרֵרָה. 23. מֵאָחוֹרֵי

רְסִיסֵי לִיָּלָה. 30. רֹן. 32. מְתְקוֹטִט. 33.

מְשָׁבִיב. 39. חָבֵּר שְׁנֵי דְּבָרִים בְּנָחַד. 40.

שִׁשִּׁים דַקוֹת. 41. שַצְּבְעָם נְחָלֵש. 42.

עָבֶה, שָׁאֵינֶנּוּ עָדִין. 43. קוֹל הַפְּרָה. 44.

הָקוּעִים בָּאָדְמָה, וּפְגֵיתָ חָפְכוּ לְפֶּרַח עָגֹל וְצָּחֹב, שֶׁפְנְיו נוֹטִים הָמִיד אַל כין הפוחרים יונרל עם כלונרף

תוא לא שם לבו אלים.

בְּשֶׁוּרָת עָם עָרָב. הִיא לא רָאָתָה דְּכָר

לְבַּפּוֹף הָּמְכוּ דְנָּלֵים לְשׁרְשִׁים

מִלְכָדוֹ – פָּנֵיתָ פָּנוּ כָּל הָעֵת לְמִקוֹם שְׁבּוֹ

סוּצָרָה בָּלִיטִי הִתְּאַהָּבָה בְּאַל הּשְּׁמֶּע תיא הַלְכָח וְקְמְלָח ִמְנַּעְנֹעִים אַלְיוֹ, אַוּ כל פיום היָתָה יושֶבֶה על הַאַּדְמָה וּשְּׁעֶרָה הַפָּרוּעַ פָּווּר עַל כְּהַפֶּיהָ. יָמִים דְבָּים לֹא כָּא דְּבר־מַאָּכָל אֶל פִּיסָ, וְרֹק דְּמְעוֹקָיִהָ וְטֵל הּלֹיִלָה הָחֵיוּ אָת גּוּסָה. הָיא הָיְתָה גּוֹקָת בְּנַלְנֵל הֹשְּׁמָשׁ

הִיא הָסְכָה לְפָרַח הַשְּׁמֶשׁ – הַלֹא הִיא קקרת של פי פתיתולונית מיונית:

רוּתי אַקרוֹנִי 🐷

קאוו ז. בובע. 5. מדה של דבר (נְמִיב מָטַר). 7. קשְׁרָח אָת הפּוּס, למשל לענלה. פ. לאינה ביקום: 10. בוֹבֶע חֹדִי. 13. פְּרִי קִיצִי בּעַל וּלְעינִים. -15. מַלָּת זַרוּז. 16. עָמָד עַל רְגָּלָיו. 18. עליה שמים בפפה. 20. הלף החוצה. 22. קרי. 24. מְקוֹם מֻקּתָּר מאור. 25. שַׁמֶּרְחוּ עָלָיו מַשְׁחוּ. 27.

משתעשעים

מַה לֹא יִתְּבֶןזּ

לפניקם קשע משפור ששפות לי

אילח ממבלפלת. ברגיל נפלו לתובו

שְנִיאוֹת רְבּוֹת. הַתוּכְלוּ לְנְלוֹמָן:

תַשְׁבֵּץ הַכּוֹבָע בּוֹבֶע חָסֵר שׁוּלִיִם. 3. בְּתָב־עֵת, נְּלְיוֹן סַכְּכִיל יְדִיעוֹת הַיּוֹצֵא לְעָהִים קְבוּעוֹת.

ַ מַלֶּק מַאָרוּחָה. 19. קַצְצָה לְשָׁמְשׁוֹן אָת -28. שֶׁמֶשׁ. 26. שֶׁמֶשׁ. 28. .29 הַּנְנִיס לַתָּדֶר רָתִיטִים (כְּתִּיב מְלֵא). ומְצָא. 31. עָצֶם בָּוָד. 33. דְּמוּת מְשְּבּוּרֵי שָׁנַשׁ לוֹ עָנִיכָה. 34. חָכָּח. 38. הָלֹוְי וָאוּדָה שֶׁהַתְאָרְחָה בְּמְסִבַּת שה אַגְּל כוֹבְעָן. 35. הַנְוּ 36. נְסֵל נְּדוֹל. 37. אַדְמַת הַנָּגָב. 39. מְמֶנוּ עוֹשִׁים כּוֹבָעִים ליטי הקוץ. 42. סימו. 45. בנוי לכובע שלואלי. 47. חוט של שער. 50. פובע סָקְסִיקְנִי רָחַב שׁוּלַיִּם. 11. השְׁלַם: עַל

צמד ריבועי קסם: בסיל הילה ועידו, רח'

ונבה 11 יו־אליהו ת"א 67422 – זכו בעט

22.4.88

נְבוֹתָ. 45. מַאָרִיךְ מְיָחָד בְּשְׁבְט. 46. מַלַת בְּרָרָה. 48. לא קושה. 49. זו.

> הרב קוק 5 בתיום – זכה במחשב כיס תשבץ ליום העצמאות: משרו אבינרי, רח' הזוכים בהגולה מערוב לולדים מיום 4.5.86 תשבץ המדורה: יוני בוצר, קיבוץ יגור הרב קוק 3 ת"א 2080 – זכח במחשב 3065 זכה במחשב כיס

> חידת המסוק: אברחם ישי, ת.ד. 858 חווכים בחגרלת מעריב לילדים מיום ירושלים – זכה במחשב כים

פתרונות נא לשלוח ל־מעריב לילדים" ת.ר 20044 ח"א תפוורת ארצותו יצחק מיליוובסקי, רח"

"בלונרף"

אבשלום קור

הוסיפו ראש: טוכה חגית, אברתם אבינו 2/16 בארשבע 84543 – זכחה בספר של

בין הפוחרים יונרל סחשב כיס מימי

מודיליאני 6 תל־אביב 64687 – זכה בעט 52435 – זכה בספר של אבשלוט קור

אבשלום קור חיחידה המשלימה: מעון־בלומר רנד, חר" גם זו עברית: עמית גלעד, רח' הושיא תשבץ העוא: משה אבינרי, רחוב הרב

חזובים בחגולת מעריב לילדים מיום חזוכים בחגרלת מעריב לילדים מיום 20.5.68

מלח - דנו אסתר כהן, (שתיובר), רח" שמות לחנו רחל לקס, ותן 19, רמת"גן בת בטומו: אורן דיין, רוז' סוקולוב 5 חולון 58255 – סט פלסטלינה צבעונית היכן אפשר למצוא: רינת סליננאן, דב נרי נר ז, בנייברק 51289 – זכתה בספר של

צל 77 פתח־תקווח 49435 – זכח בעט תראשן 22, החובות 76302 – וכחה בשפר קוק 3 תל־אביב 16801 – זכה במחשב

כונב שבים פרק 32 כתב וצייר אורי פינק

HIDERIO 54

55 HIDENIA